

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Okružni sud u Beogradu, Veće za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K.V. 05/07

Broj optužnice: KTRZ 5/04

Optužnica podignuta: 09.11.2007.¹

Tužilaštvo: Milan Petrović, zamenik Tužioca za ratne zločine

Krivično delo: upotreba nedozvoljenih sredstava borbe iz čl. 148. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ SFRJ

Optuženi: Ilija Jurišić

Branioci: advokat Đorđe Dozet

advokat Stevan Protić

Sudsko veće: sudija Vinka Beraha-Nikićević, predsednica Veća
sudija Vesko Krstajić, član Veća
sudija Snežana Nikolić-Garotić, član Veća

Posmatrači: Fond za humanitarno pravo

Fondacija Istina, Pravda, Pomirenje (Tuzla)

Glavni pretres: 22. februar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač Fonda za humanitarno pravo (FHP)

Glavni pretres je počeo čitanjem optužnice.

Saslušanje optuženog Ilije Jurišića

Pre rata živeo je Tuzli. Radio je u organima unutrašnjih poslova BiH. Do 1. jula 1991. godine obavljao je funkciju načelnika Sektora službi javne bezbjednosti u SUP-u Tuzla, kada je penzionisan. Mobilisan je 6. aprila 1992. u okviru MUP-a BiH. Određen je da bude dežurni u Stanici javne bezbjednosti u Tuzli, čiji je načelnik bio Meho Bajrić. Glavni posao optuženog bio je da pomaže u oblasti kriminalistike, naročito krvnih delikata, u oblasti evidencije, organizacije i obrade podataka. Osim toga, dva puta mesečno je dežurao na radio stanici koja se nalazila u Mehinoj kancelariji. Ta dežirstva nisu bila u funkciji pomaganja Operativnom štabu već u funkciji pomaganja načelniku. Kada bi dobio neku informaciju od dežurnih koji su bili u rezervnim stanicama policije zapisao bi o čemu se radi, razmotrio bi situaciju i ukoliko je to bilo moguće davao bi savet kako da se postupi. Taj savet nije bio naredba već samo sugestija. Nakon toga bi se dežurni ponovo javio i rekao da li je problem uspešno rešen. Povremeno je u okviru obavljanja svojih redovnih poslova išao na teren i obilazio rezervne stanice policije,

¹ Optužnica je izmenjena 18.09.2009. godine.

upoznavao se sa njihovim problemima i davao im savete i uputstva. Nikada nije bio član Operativnog štaba i nije imao ovlašćenja starešine odnosno komandnu funkciju.

15. maja 1992. oko 14:00 časova došao je na dežurstvo u načelnikovu kancelariju da zameni Zorića. On mu je preneo da je načelnik Meho rekao da tokom dežurstva više obrati pažnju na rad određenih stanica policije jer je trebalo da se jedinice JNA isele iz kasarne *Husinska buna*. Primetio je da su u uglu kancelarije sedele dve mlade devojke. Čuo je da su članovi neke streljačke družine i da su angažovane da obezbeđuju ulaz u zatvor, ali kod njih nije primetio oružje. Nisu komunicirali jer sum u bile nepoznate. U kancelariji su bile i neke njegove kolege, seća se da se Zlatan Cuvaj jako dugo zadržao. U toku tog dežurstva kontaktirao je rezervne stanice policije ali nije dobio ni jednu neobičnu informaciju. Kasnije je dobio obaveštenje da je vojska počela sa iseljavanjem ali da se vratila u kasarnu jer je ispao problem oko naoružanja Teritorijalne odbrane (TO) koje su poneli sa sobom. Pokušao je da pronade načelnika Mehu Bajrića, ali nisu uspostavili kontakt. Vojska je iz kasarne ponovo krenula oko 18:00 časova. Nakon pola sata dobio je novo obaveštenje od nepoznatog lica da vojska puca. Primakao se prozoru i čuo rafalnu i pojedinačnu paljbu, ali nije znao zbog čega se puca. Zatim je stiglo novo obaveštenje, prepoznao je glas Pašage Mehića, da je vojska otvorila vatru na građane koji su sa balkona posmatrali evakuaciju vojske. Ubrzo je stiglo treće obaveštenje, misli da je to bio Kadro Pekarić, da vojska puca na pripadnike policije. U tom trenutku u kancelariju je ušao načelnik Meho Bajrić i viknuvši mu rekao da prenese naredbu da se na vatru odgovori vatrom. Čuo se intenzivniji prasak a zatim tajac. Nakon pola sata začule su se jake eksplozije, koje su trajale do 21:00 čas. Zatim je pet, šest granata palo oko zgrade u kojoj se nalazio. U nastaloj situaciji nije ni primetio kada su načelnik Meho i kolega Zlatan napustili kancelariju. Pozvao je dežurnog u Prijedsedništvu BiH kako bi dobio informaciju šta se dešava. Javio se Selim Bešlagić, predsednik skupštine opštine Tuzla i predsednik Prijedsedništva, ali mu nije dao ni jedan precizan odgovor. Muhamed Brkić, koji je trebalo da ga zemeni, došao je u kancelariju sa zakašnjenjem. Bio je vidno umoran i uznemiren. Izvinio mu se što kasni i zamolio ga da on i dalje ostane da dežura jer on mora da se odmori. Optuženi je ostao u kancelariji do 03:00 časa kada se načelnik Meho Bajrić pojavio. Rekao mu je da ide kući da se odmori. Načelnikov vozač ga je vozio i nije primetio ništa neobično u gradu. Kasnije je čuo da je bilo poginulih vojnika JNA i dva, tri policajca.

Nije mu bilo poznato da je postojao dogovor i da je pripreman teren za izlazak vojske iz kasarne niti da su na putu postavljani džakovi i “ježevi” i mitraljeska gnezda. Ne zna ko je bio u pregovaračkom timu sa predstavnicima JNA, pretpostavlja da je to bio načelnik Meho Bajrić i Muhamed Brkić i verovatno neko ispred Kriznog štaba.

16. maja 1992. formirana je Armija BiH i od tada je MUP, koji je do tada bio jedina oružana snaga, obavljao samo policijske poslove. U MUP-u je ostao do 11. februara 1994. godine, kada ga je načelnik Meho Bajrić razdužio i stavio na raspolaganje Armiji BiH.

Predlozi odbrane

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Obrana je predložila da Veće preispita odluku o pritvoru koji je određen optuženom Iliji Jurišiću. Obrana je ponudila garancije da optuženi puštanjem na slobodu neće ometati krivični postupak i koje isključuju opasnost od bekstva. Svoj zahtev potkrepili su navodima da je optuženi teško narušenog zdravlja.

Obrana je kao materijalne dokaze predložila više različitih mapi grada Tuzla i pet DVD kasete koji se odnose na izlazak kolone JNA iz Tuzle 15.05.1992. godine. To su tri snimka koja su napravljena iz privatnih stanova, jedan koji je dostavila Fondacija istina, pravda i pomirenje i jedan dokumentarni film:

1. snimak raskrsnice Brčanske Malte u 19:30 časova
2. snimak raskrsnice Brčanske Malte, izlazak kolone između 19 i 20:00 časova
3. snimak raskrsnice Brčanske Malte, izlazak kolone u 18:56 časova i početak pucnjave
4. snimak izlaska kolone JNA od 15.05.1992. godine, Fondacija Istina, pravda i pomirenje
5. dokumentarni film o odbrani Tuzle *Žrtva je krivac*.

Odluka Veća

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se optuženom Jurišiću ukine pritvor jer smatra da još uvek postoje razlozi iz člana 142. Zakonika o krivičnom postupku RS.

O prihvatanju materijalnih dokaza Veće će odluku doneti naknadno.

Glavni pretres: 28. mart 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP

U nastavku dokaznog postupka bilo je predviđeno saslušanje tri svedoka-oštećenih, ali je svedok Goran Ilić odbio da svedoči pred ovim Sudom. Zbog toga je Veće donelo odluku da se umesto saslušanja ovog svedoka pročita njegova izjava koju je dao u prethodnom postupku.

Čitanje izjave svedoka Gorana Ilića

Svedok se 15. maja 1992. godine nalazio u kasarni *Husinska buna* u Tuzli. Bio je vozač kamiona i nalazio se u koloni koja je izlazila iz kasarne. Sa vozilom je izašao na gornju kapiju. Vozio je kamion u kome nije bilo vojske već je prevozio sanduke sa municijom. Kolona je najpre krenula oko 12:30 časova, ali je ubrzo vraćena u krug kasarne. Čulo se pucanje na vojnike. U večernjim satima kolona je ponovo krenula. Krenuli su iz Skojevske ulice i kada su stigli na raskrsnicu *Brčanska malta* čuo se prasak, počelo je pucanje sa svih strana. Metak ga je pogodio u ruku a zatim u glavu i od tada se ničeg ne seća. Probudio se u bolnici. Bolničko osoblje profesionalno ga je lečilo, ali su neprijateljski ranjenici bili neprijatni i često su ga psovali. Nakon nekog vremena prebacili su ga u zatvor. U zatvoru nije bio tučen. Na kraju je razmenjen. Smatra da je

napad na kolonu bio isplaniran. Vojska je imala dovoljno naoružanja da se brani mesec dana i mogla je da zauzme grad. Neprijateljskoj vojsci nije stiglo pojačanje, tako da im je bilo u interesu da ih izvedu iz kasarne i pobiju na ulici.

Pregled video snimaka, Tuzla 15. maj 1992.

Na jednom od video-snimaka vidi se kolona vozila, uglavnom kamiona, koja skreće iz Skojevske ulice u *Brčansku maltu*, ubrzo se čuje pucnjava i neka vozila se sudaraju i zaustavljaju. Čuje se glas osobe koja snima događaj i kaže. “Kolona je stala, 'ajmo, 'ajmo, sakrij se, sakrij se. Ne zna se ko je prvi počeo. ...Ja mislim da je neko opalio bez naredbe. Gori auto, gori auto... Izgleda da ovi naši pucaju... Vojska uzvraća..”

Na drugom video snimku, koji je prenosila lokalna televizija, vide se vozila koja gore. Reporter prenosi saopštenje tadašnjeg gradonačelnika Tuzle Selima Bešlagića i kaže: “Izgleda da je došlo do nesporazuma. Molimo potpukovnika Dubajića da se javi... Riječ je o pucnjava koja je započeta iz kolone koja je napuštala Tuzlu. Ovo nije započela Teritorijalna odbrana ni MUP Tuzla. Mole se građani da ne preduzimaju ništa na svoju ruku, osim da pomognu ako mogu.”

Saslušanje svjedoka oštećenog Radovana Krstića

U toku maja 1992. godine nalazio se na odsluženju vojnog roka u Olovu. Dana 14. maja na smotri je vojnicima saopšteno da će ići u Tuzlu kao ispomoć jer se kasarna prazni i vojnici i oprema odlaze u Srbiju. Kada su stigli u kasarnu priključili su se pakovanju sanduka se vojnom opremom i utovarili u kamione. Oko 13:30 časova sve je bilo spremno za pokret. Formirala se kolona vozila duga 100 metara i krenula Skojevskom ulicom. Ubrzo je kolona vraćena, ali vojnici nisu znali razlog. U toku formiranja kolone bilo je provokacija u vidu pojedinačne paljbe sa nebodera kod *Brčanskog brda*. U popodnevnom časovima stigla je naredba da kolona ponovo krene i izričita naredba da vojnici sakriju oružje i da ni jednim gestom ne isprovociraju neprijateljsku stranu. Kada su krenuli čuo se jedan pucanj koji je, po njegovom mišljenju, bio znak za napad na kolonu. Nakon dva, tri minuta čuo je rafalnu paljbu. Gađano je u vozila, prvo su pucali u vozače a kada bi vozilo stalo gađali bi ceo kamion. Video je kod jedne zgrade ispod terase skrivene ljude koji su pucali u njihovom pravcu. Prvi metak ga je pogodio u kuk a zatim je osetio da je ranjen u ruku i obe noge. Iako ranjen, vozač Dragan Stevanović nastavio je da vozi i stigli su do benzinske pumpe na izlazu iz Tuzle. Svedok je ispao iz kamiona. Dragan je pogođen još pet puta i takođe je ispao iz kamiona. Zajedno su ležali u jednom kanalu. Pored puta su bili rovovi u kojima je video neprijateljske vojnike koji su pucali. Jedan vojnik im je prišao i pitao ga gde mu je oružje. Kada je svedok odgovorio da nema oružje, vojnik je uzeo pištolj i pucao mu je u otvorena usta.. Zatim ga je udario po licu. Svedok je srećom preživio ali se napravio da je mrtav. Čuo je da je neko rekao vojniku “nije to trebalo da uradiš” a zatim su otišli. Dragan i on su ostali da leže i pokušavali da zaustave krvarenje. Zatim su začuli glasove koji su dozivali ranjene da se jave. Bili su to lekari iz hitne pomoći. Odvezli su ih u bolnicu i tamo su ga operisali. Doktori su bili dobri, uspeli su da mu spasu život. U bolnici je video vojnika koji mu je pucao u usta.

Saznao je da mu je ime Izet Smajić. Samo mu je u prolazu dobio "još si živ?" i otišao. Zajedno sa ostalim preživelim vojnicima JNA 9. juna prebačen je u zatvor. U zatvoru su im često govorili da će ih odvesti na streljanje. Uslovi su bili nehygienički, hrana je bila slaba. U zatvoru ga je ispitivao istražni sudija i na kraju je dobio optužnicu kojom su se svi preživeli vojnici teretili za napad na grad. U zatvoru je ostao do 15. jula 1992. kada je razmenjen.

Saslušanje svedoka oštećenog Miodraga Vukmirice

Svedok je mobilisan 6. decembra 1991. godine u jedinici tehničke službe, koja je boravila je na relaciji Majeвица-Tuzla. U maju 1992. nalazio se na Majeatici. Dana 15. maja vojnici su obavesteni da kasarna u Tuzli treba da se isprazni i njegova jedinica je dobila zadatak da iz kasarne iznese opremu tehničke službe. Deo opreme je utovaren i odvezen, ali kako je kamiona bilo malo njih četvorica vojnika ostali su da čuvaju ostatak opreme dok se kamioni ne vrate. Oko 14:30 časova formirala se kolona od pedesetak vozila. Kolona je krenula iz kruga kasarne, ali je vraćena sa *Brčanske malte*. Čula se pucnjava i nastala je panika među vojnicima. Kolona se ponovo formirala oko 18:30 časova i krenula Skojevskom ulicom. Oko 19:10 časova ponovo je došlo do pucnjave. Prvo su se začula tri, četiri pojedinačna pucnja a zatim rafalna paljba. Pucano je sa okolnih zgrada. Svedok se nalazio u bolničkom vozilu koje je bilo vidno obeleženo crvenim krstom. Jedan vojnik iz njegovog vozila je ubijen dok su njegov drug Nenad Savić i on ranjeni. *Zolja* je pogodila vozilo i vozilo je počelo da gori. Razbio je prozor šakama i kada je ispao iz vozila upao je u asfalt koji je goreo. Njegov drug Nenad, koji je ranjen u koleno nije uspeo da izađe iz vozila. Njegovo telo je dopremljeno u avgustu 1992. godine u Srbiju i identifikovan je na VMA. Kada je svedok upao u vreo asfalt opekao je ruke, ali je uspeo da se pridigne i pobegne u obližnji haustor. Zarobili su ga neprijateljski vojnici i komandir civilne policije, izvesni Mirsad, tražio mu je vojnu knjižicu i kada je video da je redovni vojnik pustio ga je. Pored Mirsada stajalo je nekoliko zarobljenih i vezanih srpskih rezervista. Neke žene su ga uvele u njihov stan, previle mu šake i dozvolile da se javi telefonom roditeljima. Oko 22:30 časova čuo je da se pozivaju ranjenici da se predaju kako bi bili odvedeni u bolnicu i zbrinuti. Zbog opekotina je smešten na dečije odeljenje, gde je nega bila odlična. U bolnici je bilo i neprijateljskih vojnika. Dok je boravio u Tuzli podignuta je optužnica protiv svih preživelih vojnika JNA zbog napada na grad. U bolnici je dao izjavu za televiziju o bolničkom tretmanu. Iz bolnice je 9. juna prebačen u zatvor. U zatvoru je bio do 15. jula 1992. Nakon dve neuspešne razmene, krajem jula su svi vojnici razmenjeni.

Glavni pretres: 31. mart 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP

Saslušanje svedoka oštećenog Slavka Novakovića

Svedok je mobilisan početkom aprila 1992. godine u selu Potpeć da bi pomogao u obezbeđenju tuzlanske kasarne jer je došlo do masovnog otkazivanja vojnika i starešina.

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Bio je rezervista, pomoćnik komandanta za bezbednost odreda poznatog pod nazivom Okresanica. Sredinom aprila 1992. tadašnji gradonačelnik Tuzle Selim Bešliagić pozvao je njega i još dva srpska predstavnika da razgovaraju o njihovom boravku u kasarni. Selim im je rekao: "Jebaćemo mater Miletu Dubajiću [komandantu tuzlanske kasarne] i svim četnicima. Vama garantujemo sigurnost ukoliko Dubajiću otkažete poslušnost i povučete ljude iz kasarne." Odgovorili su mu da će razmisliti jer su se plašili događaja koji su mogli da uslede. Dana 13. maja povučena je jedinica koja je obezbeđivala spoljni, zaštitni deo kasarne, tako da su vojnici u kasarni ostali nezaštićeni. Tada su počela provociranja pripadnika TO u vidu pucanja na kasarnu i postavljanja eksploziva u kontejnere oko kasarne. Tih dana dogodio se još jedan sumnjiv događaj a to je odlazak Veljka Brajića, zamenika Mileta Dubajića, iz kasarne na Ozren. Dana 15. maja svedok se nalazio u kasarni. Vojnicima je bio poznat dogovor o povlačenju jedinica JNA iz Tuzle i u skladu sa dogovorom nisu provocirali suprotnu stranu. Dobili su naredbu da u vojna vozila, kamione, pingauere, prage, transportana i sanitetska vozila, spakuju hranu i pakete naoružanja i da kolona napusti kasarnu. Kolona je imala više od 100 vozila i iz kruga kasarne izašla je u 13:50 časova. Sve vreme suprotna strana je provocirala vojnike JNA i pucala iz pravca Gradine i bolnice. Kada je kolona došla do raskrsnice *Brčanska malte* zaustavljena je i vraćena u kasarnu. Na tom mestu kod semafora video je mitraljeska gnezda. Vojnici su počeli da sumnjaju da se nešto sprema, čak su se i šalili da je najbolje da sa vozila skinu nešto hrane i dobro se najedu kako bi bar poginuli siti. Pukovnik Mile Dubajić ga je pozvao i rekao da kolona ponovo krene u 18:50 časova. Na čelu kolone u jednom od vozila išao je pukovnik Dubajić i načelnik Štaba TO [Enver Delibegović]. Pukovnik Dubajić je rekao da se svi vojnici, kojih je bilo oko 500, upoznaju da puške moraju da budu potpuno zakočene, da se ne smeju videti i da niko ne sme da puca. Svedok je smatrao da je Skojevska ulica koja je bila određena za prolaz veoma opasna jer su sa obe strane ulice visoki soliteri i da je odatle moglo da se puca na vojsku. Mislio je da je bolji put prema Majevecu, ali je samo Skojevska ulica bila odobrena za prolaz. Njegovo vozilo bilo je 12. u koloni. Kada je stigao do polovine ulice započela je pucnjava iz okolnih podruma, zgrada, sa brda i iz bolnice. Iz vozila koje je bilo ispred njegovog istrčao je mladi vojnik Danilo Cvetković. Pokušao je da pobegne u haustor jedne zgrade [vidi se na jednom od snimaka] ali je ubijen i 26. maja 1992. njegovo i tela još petorice vojnika su razmenjeni. Vozač njegovog vozila Radojica Ilić je ranjen, ali je uspeo da ih odveze do granice sigurne teritorije. Svedok je ranjen u obe noge i u čelo. U njegovom vozilu ubijen je vojnik Slavko dok je vojnik Mića Maksimović takođe ranjen. Mića i Radojica su uspeali da se povuku. Svedoku koji je ostao ranjen da leži pored vozila prišla su dva nepoznata mladića. Mislio je da će ga ubiti ali su mu mladići pomogli i odvezli ga do Požarnice. Izgubio je svest i probudio se u bolnici. Od posledica ranjavanja izgubio je nogu.

Poznato mu je da su oko 40 dana pre ovog događaja formirani krizni štabovi po opštinama. Poznaje optuženog Iliju Jurišića i zna da je bio u Kriznom štabu [svedok verovatno misli na Operativni štab] pri CJB Tuzle i da je imao ovlašćenja u mnogim državnim službama. Što se tiče pripadnika TO poznato mu je da su u to vreme bili dobro naoružani minsko-eksplozivnim sredstvima, zoljama i pešadijskim naoružanjem. Čuo je

za naredbu “na vatru odgovorite vatrom” koju je navodno preneo Ilija Jurišić, ali zna da pripadnici JNA nisu uopšte otvorili vatru na koju je trebalo odgovoriti.

Saslušanje svedoka oštećenog Radana Stevanovića

Svedok je mobilisan 8. januara 1992. godine u Živinicama. Dana 15. maja njegova jednica je određena da pomogne u iseljavanju kasarne u Tuzli. Kolona vojnih vozila je formirana i oko 14:00 časova je krenula da napusti grad, ali je vraćena sa pola puta. Čuo je od rezervnog poručnika Dragana Mekića da je kolona vraćena jer su pregovori još trajali i dogovor još nije bio postignut. Sa okolnih brda čuli su se pojedinačni pucnji na kasarnu. Vojnici iz kasarne nisu odgovarali na te pucnje, ali se osećala napetost. U krugu kasarne bilo je raznih vozila, oklopnih, cisterni, sanitetskih. Nije bilo vode ni struje a verovatno su i telefonske linije bile prekinute. Kapetan Rade Mijatović je oko 19:00 časova preneo naredbu pukovnika Dubajića da kolona ponovo krene a da vojnici u kamionima oružje drže između nogu kako se ne bi videlo i kako ne bi izgledalo kao provokacija. Krenuli su Skojevskom ulicom. Kada je vozilo u kome se on nalazilo prolazilo pored zgrade tehničkog pregleda video je ljude u maskirnim uniformama koji pretrčavaju ulicu i sakrivaju se kod jednog zida. Odmah nakon toga čula se pucnjava koja je ličila na grmljavinu. Pogođen je u nogu. Pokušao je da nastavi da vozi, ali kada je došao do semafora ispred njega se isprečilo jedno pogođeno vozilo. Trudio se da ga zaobiđe, skrenuo je prema *Brčanskoj malti* i kada je došao do benzinske pumpe sleteo je sa puta, udario u među i vozilo se zaustavilo. Prilikom naglog zaustavljanja udario je glavom u volan i izgubio svest. Vojnici Slađan Tadić i Cvetko Jeftić su ga izneli iz kabine i ostavili ga pored točka kamiona. Cvetko i Milenko Sinanović krenuli su da traže pomoć, ali im je on rekao da beže i da pokušaju da se spasu. Ostao je da leži i ubrzo je do njega dopuzao ranjeni vojnik Radovan Krstić. Čuli su dovikivanja “ponesi municije” i paljbu. Prišla su im četiri lica. Jedan je primetio da je Radovan živ i ubio ga. Svedok je ležao nepomično i pravio se da je mrtav. Čuo je da je jedan rekao “nije trebalo to da radiš” a zatim su otišli. Oko 23:00 časa naišao je kombi i iz njega su izašla lica u belim mantilima. Podigao je ruku da vide da je živ. Smestili su ga u kombi u kome je bio još jedan ranjenik koji je umro na putu do bolnice. Ostavili su ga hirurgiji, na odeljenju intenzivne nege. Nisu ga operisali, ali su brinuli o njemu i lečili ga. Kada je prebačen u drugo odeljenje od devet pacijenata bio je jedini Srbin. Bilo mu je neprijatno i teško. Tri puta su bezuspešno organizovane razmene, 25. maja, 9. juna i 29. juna 1992. nakon čega je prebačen u zatvor. Uslovi u zatvoru su bili loši, hrana je bila nekvalitetna i nije je bilo dovoljno. Dana 15. jula 1992. razmena je uspešno obavljena.

Saslušanje svedoka oštećenog Tomislava Mandića

Svedok je u maju 1992. bio komandant bataljona B formacije u okviru Tuzlanske brigade. Dobijeno je naređenje da se razmontiraju mašine iz kasarne i da se odvezu u Bijeljenu. Dana 14. maja krenuo je sa šest natovarenih vozila prema Siminom Hanu. Kada su odvezli rezervne delove vratili su se istim putem i tog dana u Slavinovićima nije bio nikakav punkt. Sledećeg dana, 15. maja 1992. godine, dok je odlazio za Bijeljenu na

istom mestu pripadnici TO i vojne policije držali su punkt. U popodnevnim časovima pozvao je kasarnu i dobio obaveštenje od dežurnog da se nešto dešava u Tuzli, da je formirana kolona vozila koja stoji na kapiji i da u krugu kasarne nema starešina. Odlučio je da se vrati u kasarnu i stigao je oko 13:00 časova. Otišao je do pekare u kojoj se pekao hleb za vojnike i rekao radnicama dobrovoljkama i vojnicima da obustave rad i utovare hleb u crveni kamion FAP 1620. Iz spavaonice su uzeli dušeke i obložili kamion kao zaštitu. Želeo je da izvuče svoje ljude iz kasarne, ali je napuštanje kasarne bilo zabranjeno. U crvenom kamionu smestilo se 14, 15 ljudi. Oko 17:30 časova čula se pucnjava prema kasarni koja je trajala desetak minuta. Vojska nije uzvraćala jer je bila takva naredba. Kolona vozila je krenula kada se pročula vest da je dogovor postignut. Dok su još uvek bili u kasarni primetio je nekoliko lica u uniformama koji su nosili sanduke sa minicijom i išli u pravcu bolnice. Njegovo vozilo je bilo u sredini kolone. Dok su prolazili raskrnicu *Brčanska malta* počela je pucnjava na kolonu sa svih stana i tom prilikom je ranjen u desnu nogu. Vozač Ratko Đokić je nastavio da vozi prema Majevidici i dok je skretao svedok je ranjen u stomak. Kod benzinske pumpe pogođene su gume kaminona. Vožnja je bila otežana, ali su uspeali da stignu do Siminog Hana. Svedoka su prebacili u bolnicu u Bijeljini. Iz istog kamiona ranjeno je još četiri lica, ali niko nije poginuo.

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića.

Predlozi odbrane

Odbrana je predložila da se u nastavku dokaznog postupka najpre saslušaju svedoci koji poznaju optuženog Iliju Jurišića i imaju saznanja o njegovoj krivičnoj odgovornosti npr. svedok Mato Divković a zatim da budu saslušani svedoci oštećeni.

Veće je uvažilo predlog odbrane, tako da će nakon saslušanja tri svedoka oštećena koja su već pozvana da svedoče, dana 11.04.2008. biti saslušan svedok Mato Davidović.

Odbrana je ponovila predlog da Veće preispita odluku o pritvoru koji je određen optuženom Iliji Jurišiću.

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se optuženom Jurišiću ukine pritvor jer smatra da još uvek posoje razlozi zbog kojih je prihvoren određen.

Glavni pretres: 10. april 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Branka Jovića

Svedok je u maju 1992. bio pripadnik rezervnog sastava JNA jedinice koja je bila smeštena u Smolući. Starešina jedinice bio je kapetan Vlado Todorović. Dana 15.05.1992. godine kapetan Todorović je na jutarnjem postrojavanju pročitao imena sedmorice vojnika, među kojima i svedokovo, koji su bili određeni da pomognu u

iseljavanju tuzlanske kasarne *Husinska buna*. Krenuli su oko 08:00 časova i na putu do Tuzle videli su punktove ali ih niko nije zadržavao. Kada su oko 10:00 časove stigli u kasarnu nisu primetili ništa neobično. Počeli su sa utovarom materijalno-tehničkih sredstava iz magacina u kamione. U kasarni je dobio automatsku pušku ali ne i municiju. Formirana je kolona vozila, bilo je džipova, oklopnih vozila, raznih vrsta kamiona, koja je oko 15:00 časova krenula iz kasarne Skojevskom ulicom. Kada je kolona stigla do *Brčanske malte* vojnicima je rečeno da još uvek nije postignut dogovor o povlačenju i da kolona mora da se vrati u kasarnu. Po povratku u krug kasarne primetio je jedan autobus sa uniformisanim licima koji je otišao u pravcu centra grada. Vojnici su se uplašili i posumnjali da se nešto loše sprema. Neki vojnici uzeli su municiju iz jednog sanduka i punili oružje. Oko 18:30 časova formirana je druga kolona i ponovo su krenuli iz kruga kasarne prema Ugljeviku. U njegovom kamionu, koji je bio u sredini kolone, bilo je šest vojnika. On je sedeo na suvozačevom mestu dok su pozadi ispod cerade sedela četvorica vojnika. Primetio je jedan stariji par koji je stajao na trotaoaru i plakao. Ubrzo je video da sa balkona okolnih zgrada vire puške. Čuo se jedan pucanj sa leve strane a nakon dva minuta počela je opšta pucnjava iz pešadijskog naoružanja. Vojska je bila iznenađena i nije uspela da uzvрати. Oko 100 metara od raskrsnice *Brčanska malta* kamion je pogođen i svedok je ranjen u desnu butinu. Vozač je nastavio da vozi, ispred njih se isprečilo pogođeno vozilo ali je on uspeo da ga zaobiđe i skrene levo u *Brčansku maltu*. Nakon 100, 200 metara od raskrsnice vozilo je stalo. Iskočio je iz kamiona i zajedno sa vozačem se sakrio u nekom žbunju. Vojnik Ostoja Perić je ubijen prilikom napuštanja kamiona i njegovo telo je upaljeno kada je kamion počeo da gori. Vojnik Živorad Cvetković je ubijen dok je pokušavao da pobegne. U žbunju su bili skriveni do ranih jutarnjih časova. Cele noć meci su padali pored njih. Čuli su da prolaze neprijateljski vojnici i da ih traže, povremeno se čulo da su uhvatili nekog od vojnika a zatim bi se čuo pucanj. Vojnik Goran Mitrović je oko 04:00 časa povikao da se vojnici iz kolone koji su se skrivali predaju. Zarobili su ih i odveli u školu, a zatim su ih prebacili na Gradinu, gde su svedoku Joviću ukazali lekarsku pomoć. Svedoka su ispitivali i često batinali i na kraju je saznao da je izdata naredba da oni koji mogu da hodaju krenu prema Ugljeviku. Sledećeg dana oko podneva krenuo je prema Majevidi i Ugljeviku i na kraju uspeo da stigne do bolnice u Bijeljini.

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića i nije mu poznata njegova uloga u toku rata.

Saslušanje svedoka oštećenog Ljuba Tešića

Svedok je mobilisan u septembru 1991. godine. U maju 1992. njegova jedinica se nalazila u Požarnici. Njegov nadređeni bio je poručnik Jovo zvani Čarapa. Dana 15.05.1992. godine poručnik Jovo je obavestio jedinicu da idu u tuzlansku kasarnu da pomognu u iznošenju nafte, maziva, dušeka, ćebadi i sanduka sa uniformama i oružjem. Krenuli su sa dva kamiona i jednim pincgauerom. Na putu do kasarne primetio je punktove na kojima je bilo pripadnika rezervnog sastava policije i vojske ali ih nisu zaustavljali. Primetio je i da je asfalt na nakim mestima isečen i čuo je da su te rupe pripremljene za postavljanje tenkovskih mina. U kasarnu su stigli oko 11:00 časova.

Nakon dva sata formirana je kolona vozila koja je krećući se Skojevskom ulicom i *Brčanskom maltom* trebalo da napusti Tuzlu. Tek što je kolona stigla do *Brčanske malte* vraćena je u kasarnu jer još uvek nije bio postignut dogovor sa vlastima Tuzle o napuštanju grada. Seća se da je komandir Jovo rekao da će se vojska teško izvući iz Tuzle. Čulo se pucanje sa obližnjih brda, ali vojnici nisu uzvraćali. U popodnevним satima, oko 17:00 časova, jedan vojni policajac je išao od kamiona do kamiona i preneo da je dogovor postignut i da kolona treba da krene. Rekao je da postoji stroga naredba da oružje ne sme da se vidi i da ne sme da bude provokacija. Svedok je imao automatsku pušku bez municije. Njegovo vozilo bio je kamion marke FAP 2226 bez cerade. Nalazili su se u sredini kolone, oko 20, 30 vozila bilo je ispred njih. U koloni je bilo i sanitetskih vozila vidno obeleženih crvenim krstom i četiri, pet civilnih vozila marke *lada* u kojima su se vozili oficiri. Tog dana u koloni nije video komandanta kasarne Dubajića, ali je čuo da je bio na čelu kolone. Svedok je sedeo na suvozačevom mestu dok su pozadi sedela četiri, pet vojnika. Vojnici su imali puške, neki su imali municiju dok vozač nije imao ni oružje ni municiju. Kada je vozilo stiglo do polovine Skojevske ulice, kod zgrade tehničkog pregleda, začula se rafalna paljba. Vozač je odmah ranjen, ali je nastavio da vozi i uspeo da skrene levo u *Brčansku maltu*. Ponovo je pogođen i ostao je na mestu mrtav. Vozilo je stalo. Kamioni su počeli da gore, čule su se detonacije. Pucano je na vojsku sa prozora okolnih zrada, svi prozori su bili otvoreni. Vojska nije stigla ni da uzvrati na vatru. Svedok je dva puta ranjen u stomak. Izašao je iz kamiona i zajedno sa vojnikom Ljubom Pajićem sklonio se ispod zaustavljenog kamiona TAM 110. Vozač tog kamiona je ubijen dok je suvozač vojnik Branislav Krunić ranjen. Sa balkona je na svedoka bačena "crna bomba". On je bombu gurnuo što dalje od sebe i kada je pokušao da vidi da li je dovoljno daleko eksplodirala je i povredila mu oko. Zatim su Ljuba i on pretrčali do jednog solitera i ušli u sklonište. U skloništu su bile žene i deca koje su im previli rane i dale vode. U skloništu su ostali do 06:00 časova ujutru kada su čuli da ih pozivaju da se predaju. Izašli su iz skloništa i ispred zgrade videli su pripadnike TO i policajce. Policajci su ih psovali. Prebacili su ih do Gradine i tu podelili u dva grupe. Lakše povređeni, među kojima Ljuba Pajić, sledećeg dana su razmenjeni dok su teži ranjenici prebačeni na lečenje. U bolnici ih je maltretirala jedna medicinska sestra, šamarala ih je i stalno ponavljala da su četnici. U bolnici je proveo 25 dana a zatim je prebačen u centralni zatvor u Tuzli. Bili su smešteni u ćelijama po sedam, osam muškaraca. Za vreme boravka u bolnici i zatvoru četiri puta je bezuspešno vođen na razmenu. U zatvoru je maltretiran od strane Ivana Kolara. Svi preživeli vojnici su saslušani i podignuta je optužnica zbog učestvovanja u agresiji na Tuzlu. Ne zna kako je okončan taj postupak. U bolnici i zatvoru je upoznao vojnike Radovana Krstića i Nenada Dragića koji su ranjeni. Čuo je da je njegov komandir Jovo poginuo kao i svi vojnici iz njegovog kamiona. Razmenjen je u julu 1992.

Glavni pretres: 11. april 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Mata Divkovića

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Svedok je u maju 1992. godine bio komandir saobraćajne policije u Tuzli i član Operativnog štaba [OŠ] pri CJB Tuzla. Opetarivni štab je formiran nakon proglašenja neposredne ratne opasnosti [26.04.1992.]. Komadant je bio Meho Bajrić, načelnik Stanice javne bezbjednosti Tuzla, a seća se da su ga činili Muhamed Brkić, zamenik načelnika Stanice javne bezbjednosti Tuzla, komandiri stanica policije Niko Jurić i Milićević Milenko, komandir zadužen za zaprečavanje Faruh Precić, bivši načelnici policije koji su aktivirani u rezervni sastav policije Budimir Nikolić i Ilija Jurišić i drugi. Optuženi Ilija Jurišić nije imao komandnu funkciju u OŠ već je njegova uloga bila više savetodavna s obzirom na iskustvo koje je posedovao. Sedište OŠ je bilo u zgradi MUP-a, u kancelariji načelnika. U toj kancelariji formirana je dežurana, ali je u susednoj kancelariji otvorena još jedna u kojoj se dežuralo noću. Pri SO Tuzla formiran je Krizni štab čija funkcija je bila brzo donošenje odluka vezanih za odbranu grada. Na čelu Kriznog štaba bio je gradonačelnik Selim Bešlagić dok je Meho Bajrić bio jedan od članova. Pre 15. maja 1992. godine TO, rezervni sastav vojske, postojala je samo na papiru, ali nije delovala na terenu. S druge strane, policija je aktivirala rezervni sastav tako da su pored tri osnovne, predratne stanice policije formirane rezervne stanice policije pri svakoj mesnoj zajednici. Pripadnici policije nosili su plave i maskirne uniforme, koje su se od uniformi vojske razlikovale po oznakama. Optuženi Jurišić u to vreme nije nosio uniformu.

Zbog bezbednosti, na ulazu i izlazu iz grada, bili su formirani punktovi a pored njih iskopani su rovovi [nakon 29.04.1992. kada je doneta naredba Prijedsedništva radi sprovođenja oduke za povlačenje JNA sa teritorije BiH]. O odluci o povlačenju JNA je čuo, ali nije se znao tačan datum povlačenja jer su pregovori bili u toku. Pregovori su vođeni između Meha Bajrića i Selima Bešlagića, s jedne strane, i komandanta kasarne *Husinska buna* potpukovnika Mileta Dubajića, s druge strane. Na jednom sastanku Kriznog štaba kome je svedok prisustvovao, član Kriznog štaba Muhamed Žilić je predložio da se vojska zaustavi, pretrese i da joj se oduzme oružje. Svedok je to odbio jer je smatrao da to može da izazove incidente tako da se od tog predloga odustalo.

Svedok je u noći između 14. i 15. maja 1992. godine bio dežurni u zgradi MUP-a i seća se da u toku noći nije bilo pucnjave. Kada se smena završila u 07:00 časova otišao je do prijatelja da popije kafu a zatim je otišao kući da spava. Oko podneva probudio ga je telefon, prijatelj mu je javio da je u Tuzli počeo rat, da je kolona vojske krenula iz kasarne i da je počela pucnjava. Obukao je uniformu i otišao u sedište Operativnog štaba. Mihajlo Brkić ga je obavestio da je kolona vraćena sa *Brčanske malte* i da treba ponovo da krene prema Ozrenu. Njih dvojica su krenuli da obiđu rezervne stanice policije kako bi ih upozorili da ne dođe do provokacija i incidenata. Preko radio stanice su čuli da narod nosi oružje iz magacina na Kozlovcu. Uputili su se prema magacinu i na putu kod jednog objekta, koji je takođe služio za skladištenje, videli su desetak ljudi koji su nosili oružje. Tu su sreli Faruka Precića koji im je rekao da se očekuje vazdušni desant i da se zbog toga narod naoružava. Na ulazu u Kozlovac takođe su videli 10, 15 muškaraca koju su oružje ubacivali u jedan civilni kamion. Komandir sprecijalnih jedinica Rasim Hadžić im je rekao da on narod ne može da spreči da uzima oružje jer su uplašeni. Mihajlo Brkić i on su zbog toga naredili dežurnim policajcima da oduzmu i vrate oružje u magacin i da

magacin zatvore. Pokušali su da pronađu predsednika opštine Bešlagića, ali je on bio na pregovorima. Otišli su do kasarne i tamo sreli poručnika Tešića koje im je rekao da je bilo problema i svađa jer su pripadnici rezervnog sastava odlučili da se evakuišu u pravcu Ozrena dok je redovna vojska želela da krene u pravcu Beograda. Zbog toga su se formirale dve odvojene kolone, jedna je bila okrenuta ka glavnom izlazu dok je druga bila okrenuta prema sporednom izlazu koji je izlazio na Skojevsku ulicu. Mihajlo Brkić i svedok su odlučili da preusmere jednu kolonu i da celokupna vojska napusti grad u istoj koloni. Bilo je oko 17:00 časova kada je kolona krenula. Čuo je da se na čelu kolone nalaze sekretar opštine Jasmin Imamović i Ilija Ivković. Brkić i on su bili na začelju prve kolone i davali su signal da ostali krenu za njima. Kada su prošli raskrnicu *Brčanska Malta*, na udaljenosti od 500, 1000 metara začuo je pucanj. Neko je preko radio stanice nazvao Štab i rekao «pucaju po nama i objektima» ali niko nije odgovorio. Čuli su se pojedinačni pucnji. Još dva puta je neko javljao da se puca, ali odgovora i dalje nije bilo. Nakon nekog vremena začuo je glas Ilije Jurišića koji je prenosio naredbu «na vatru odgovorite vatrom». Odmah je usledila strašna pucnjava. Skrenuli su desno i sakrili se iza jedne kuće a zatim se uputili prema lokalnoj mesnoj zajednici. Prepali su se, Brkić je samo ćutao. Ubrzo je počelo i granatiranje. Uveče je neko javio da u blizini naselja Slavinovići, kod kuće izvesnog Bože, ima nekih srpskih vojnika koji žele da se predaju i da je potrebno da neko ode na pregovore sa njima. Svedok se dobrovoljno javio i kada je stigao do Božine kuće video je vojnika koji je rekao da se predaju. Došla su dvojica rezervista i sa sobom vodili zarobljenog policajca. Rekli su da žele da pregovaraju, ali samo sa policajcem koji je Srbin. Zamenik komandira prve stanice Zoran Bogdanović je ostao sa njima dok se svedok sa Brkićem uputio prema prodavnici nameštaja na *Brčanskoj Malti*, gde su se sakrila četiri vojnika koji su hteli da se predaju. Kod prodavnice nameštaja videli su krim-službu koja je vršila uviđaj. Iz pravca Majevice je u njihovoj blizini pala jedna granata i oni su odlučili iz bezbednosnih razloga da se vrate u MUP. Sledećeg dana je zajedno sa predstavnicima Crvenog krsta organizovano pozivanje vojske da izađe iz skloništa, da se okupi na jednom mestu i da u koloni izađu iz grada. U tome se upelo tako da je vojska preko Gradine bez incidenata napustila grad.

Nikada nije saznao ko je bila osoba koja je prva prenela da vojska puca na objekte niti je saznao ko je izdao naredbu za otvaranje vatre. Ne zna da li je povodom napada kolone vođena istraga radi utvrđivanja ko je započeo pucnjavu i koliko je ljudi stradalo, niti da li su bile podignute krivične prijave. Nije mu poznato da li je neko od policajaca stradao.

Predlozi odbrane

Odbrana je radi efikasnosti postupka predložila da se umesto saslušanja svedoka oštećenih u nastavku dokaznog postupka pročitaju njihovi iskazi dati u istrazi. Tužilac je izneo svoje protivljenje i ponovio predlog da svi svedoci oštećeni budu saslušani jer oni to zaslužuju s obizom na tragediju koju su preživeli.

Odbrana je ponovila predlog za ukidanje pritvora optuženom Iliji Jurišiću, sa obrazloženjem da ne postoji ni minimum osnova koje predviđa član 142. stav 2. tačka 1. Zakonika o krivičnom postupku RS.

Odluka Veća

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se optuženom Jurišiću ukine pritvor jer smatra da još uvek postoje razlozi zbog kojih je pritvor određen.

Komentar

Svedokovo svedočenje je bilo neubedljivo u vezi sa radom Operativnog štaba, uloge njegovih članova, merama za sprovođenje odluke Prijedsedništva BiH od 29.04.1992. godine, pregovorima koji su vođeni, detalja samog događaja kao i njegove uloge u svemu tome.

Glavni pretres: 15. maj 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Mila Dubajića

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića, ali je čuo za njega.

Nakon proglašenja nezavisnosti Republike Bosne i Hercegovine 6. aprila 1992. godine postignut je dogovor da se jedinice JNA povuku sa teritorije BiH, zaključno sa 19. majem 1992. godine. Vojne starešine su gajile poverenje prema civilnim vlastima u Tuzli, na čelu sa reformskim snagama Selima Bešlića. Trudili su se da suzbiju incidente i sukobe vojnika i stanovništva u Tuzli. Sa druge strane bilo je provokacija koje su bile usmerene prema pripadnicima JNA. Supruge i deca vojnih starešina, među kojima i svedokova porodica, su često praćeni. Čak je bilo napada na imovinu, bilo je postavljanje eksploziva ispod automobila.

Svedok je u maju 1992. godine bio komandant 92. motorizovane brigade i komandant kasarne JNA *Husinska buna* u Tuzli. Bobbene jedinice (bataljon iz Pirota) su se povukle 14. maja, dok su u kasarni ostali samo neborbeni delovi jedinice. Broj vojnika u kasarni u toku 15. maja je bio promenljiv, između 150-600 ljudi, jer su vojnici koji su bili dislocirani van grada dolazili u kasarnu i izvlačili svoja materijalno-tehnička sredstva. Bilo je svega nekoliko starešina. Većina kamiona i drugih borbenih vozila je dislocirano dok je u kasarni ostalo 100-150 kamiona koji su služili za izvlačenje sredstava. Svedok je zajedno sa predstavnicima Kriznog štaba vodio pregovore oko povlačenja vojske iz kasarne. Na svakom sastanku predstavnici civilne vlasti su govorili o izmišljenim provokacijama vojske. Poslednji sastanak održan je 15. maja u Domu vojske i postignut je dogovor da se cela operacija odvija mirnim putem. Na sastanku je bio Sead Avdić, član Kriznog štaba, koji je insistirao na tome da svedok opredeli do kada će se vojska povući. Ponudio je svedoku da se ne povuče sa vojskom već da ostane kao komandant odbrane Tuzle, ali je svedok to odbio. Za vreme sastanka ušao je pukovnik Novković i rekao Avdiću da stanovništvo i vlast ne treba da se boje vojske jer je kasarna prazna i ostali su samo neborbeni redovi. Svedok nije bio zadovoljan što je pukovnik otkrio u kom stanju se vojska nalazi. Dogovorili su se da se sutra ponovo sastanu i preciziraju sve pojedinosti,

kao što je put kojim će se vojska povući. Svedok je otišao na Ugljevik gde se nalazila Komanda Korpusa. U toku razgovora sa komandantom Nedeljkovićem oko 12:00 časova stiglo je obaveštenje da se u Tuzli puca. Komandant Nedeljković mu je rekao da se vrati u Tuzlu, proveri šta se dešava i obavesti ga o tome. U Tuzlu je stigao između 13:00 i 14:00 časova. Na raskrsni *Brčanska malta* video je neprijateljske vojnike i postavljene kamere, što mu je bilo čudno. Video je takođe zaklone od džakova i ježeve. U kasarni su ga obavestili da je vatra bila otvorena prema kasarni. Takođe, rekli su mu da je jedna manja kolona od nekoliko vozila pokušala da napusti kasarnu, ali da je na raskrsnici *Brčanska malta* vraćena. Čuo je pucnjavu koja je dolazila sa brda i iz pravca bolnice. Pokušao je da pozove MUP ali su veze bile u prekidu. Obavešten je da se iz magacina na Kozlovcu, gde se nazilo oružje TO, iznosti oružje, te je poslao starešine Ranka Belojicu i Abdulaha Mandžu da to provere i spreče, ali je Belojica ranjen i oni nisu obavili zadatak. Zatim je poslao daktografkinju Ranku Pašalić da u gradu pozove Komandu Korpusa i prenese da se na kasarnu puca, ali se ona nije vratila u kasarnu i on ne zna da li je uspela. Oko 15:00 časova iz Kriznog štaba došli su Meša Bajrić i Jasmin Imamović i zatražili sastanak. Na sastanak je otišao sa komandrom Đorđem Tešićem. Pitao je Bajrića zašto se puca na kasarnu, ali ga je Bajrić uveravao da on ne može da kontroliše situaciju. Razgovor je bio oštar, na kraju su se dogovorili da se tog dana u 19:00 časova formira kolona i da se vojska evakuiše, a da se do tog vremena stanovništvo obavesti o povlačenju vojske kako se ne bi stvorila tenzija i strah. Garancija da se neće pucati na vojsku bili su članovi Kriznog štaba Mehmed Brkić, koji je trebalo da ide na čelu kolone, i Enver Delibegović, koji je trebalo da se vozi zajedno sa svedokom. Pravac povlačenja bio je kasarana – raskrsnica *Brčanska malta* – Simin Han – Požarnica. Nakon sastanka svedok se vratio u kasarnu i rekao starešinama za dogovor i naredio da vojnici prilikom napuštanja kasarne puške drže između nogu a da cev bude uperena u vis. Kolona je krenula u dogovoreno vreme, na čelu je u civilnom policijskom vozilu išao Muhamed Brkić dok su svedok i Delibegović bili nešto iza njega u jednoj *pragi*. Svedok nije znao da je njegova supruga bila zarobljena i ispitivana pet, šest sati i da je puštena neposredno pre polaska kolone. Napustili su grad i kada su nakon petnaestak minuta stigli do sela Simin Han svedok je naredio da zastanu i provere kako napreduje ostatak kolone. Čuo je pucnjavu i tada je video da je Muhamed Brkić napustio čelo kolone i uputio se natrag prema Tuzli. Čuo je da je kolona napadnuta. Nije bio pripremljen za ovakav razvoj situacije pa je naredio da se izdvoje zdravi vojnici za jedinicu koja može da prihvati borbu i ranjeni koji su upućeni u bolnicu u Bijeljini. Zatim je otišao u Požarnicu. Kada je uspeo da stupi u vezu sa Mešom Bajrićem i Seadom Avdićem, Bajrić mu je rekao da je neko iz kolone prvi otvorio vatru, ubio četvoricu njegovih ljudi i da su pripadnici MUP-a odgovorili na napad. Svedok je znao da to nije istina i da je napad na kolonu bio detaljno isplaniran. Držao je Envera Delibegovića kao zarobljenika u školi u Požarnici. Sutradan su vođeni pregovori oko izvlačenja jedinice na koju nije otvorena vatra i oko razmene Envera Delibegovića i ranije zarobljenog potpukovnika Momira Zeca. O ovom događaju nikada nije podneo pismeni izveštaj već je nakon 19. maja 1992. usmeno obavestio pukovnika Denčića.

Odluka Sudskog veća

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Sudsko veće je kao dokaz prihvatilo deo radne beležnice svedoka Mila Dubajića koji se odnosi na događaje od 15. maja 1992. godine.

Komentar

Na današnjem glavnom pretresu, tačno 16 godina od inkriminiranog događaja, bili su prisutni predstavnici Skupštine opština Tuzla, predsednica Opštinskog vijeća Nada Mladina i sekretar Opštinskog vijeća Mediha Bakalović.

Svedok je često govorio dosta široko ali ne i konkretno. Interesanto je da svedok ne pominje da je garancija da kolona neće biti napadnuta bio prisutan sekretar opštine Jasmin Imamović, već je na pitanje branioca optuženog rekao da je Imamović mogao biti u koloni ali da ga on nije video. To je nelogično jer je svedok bio odgovoran za kolonu i najobaveštenija i glavna osoba sa kojom su vođeni pregovori. Svedok navodi da je bio odgovoran za oko 500 ljudi, među kojima je samo deo bio 92. motorizovana brigada dok su ostatak činili dobrovoljci, rezervisti i mali broj civila dok optužnica pominje samo pripadnike 92. motorizovane brigade, što je propust Tužilaštva.

Glavni pretres: 16. maj 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Abdulaha Mandža

Svedok se u maju 1992. nalazio u kasarni *Husinska buna* u Tuzli, bio je pomoćnik komandanta za politička pitanja tj. za sva pitanja života i rada 92. motorizovane brigade. Bilo mu je poznato da je postignut dogovor da se jedinice JNA povuku sa teritorije Bosne i Hercegovine do 19. maja 1992. godine. U skadu sa dogovorom, dana 14. maja u popodnevnom časovima sproveo je borbeni bataljon iz Pirota relacijom Tuzla – Bijeljina – Doboj. Kolona u kojoj je bilo oko 300 vojnika prošla je kroz grad, raskrsnicom *Brčanska malta* i nije bilo nikakvih incidenata. Nakon izvlačenja pirotskog bataljona u kasarni su ostali samo dobrovoljci i deo 92. motorizovane brigade. Vratio se u kasarnu u toku noći. Sledećeg dana, 15. maja oko 14:00 časova probudila ga je pucnjava. U hodniku kasarne video je komandanta Mileta Dubajića koji mu je rekao da je došlo do incidenta u kome su dobrovoljci provalili u magacin TO na Kozlovcu i da je jedan deo oružja nestao, da je kasarna u okruženju i da je počeo napad na kasarnu. Formirali su komisiju koja je trebalo da proveri šta je sa oružjem i da pregovara sa predstavnicima civilne vlasti. U komisiji su bili svedok i još dvojica starešina, seća se da je jedan od njih bio Ranko Belojica. Zbog pucnjave nisu uspjeli da stignu do prijavnice gde je trebalo da se sastanu sa predstavnicima vlasti pa je zbog toga oko 15:30 časova komandant Dubajić telefonom razgovarao sa predsednikom opštine Selimom Bešlagićem. Postignut je dogovor da vojnici u koloni napuste kasarnu. U krug kasarne došla su dva vozila MUP-a koja su bila pratnja koloni. Svedok se u civilnom vozilu matke *zastava 101* nalazio u prednjem delu kolone. Komandant Dubajić bio je ispred njega u jednoj *pragi*. Kada je kolona stigla u Simin Han zaustavili su ih meštani i obavestili da je počeo napad na srednji deo kolone. Krenuli su natrag prema Tuzli, ali u Slavinovićima je bio blokiran put tako da su otišli u Požarnicu. U Požarnici je u prolazu čuo kako trojica vojnika pričaju o

incidentu. Naime, prilikom izlaza iz kasarne rezervisti su od radosti pucali u vazduh, ali je jedan pogodio policajca koji je bio u špaliru. Drugi policajac je motorolom pozvao svoju komandu i rekao da je pucano na njih. Jedan od vojnika je čuo da je tom policajcu izdata naredba da ukoliko su napadnuti policajci uzvrate vatru. O ovom razgovoru svjedok nikome nije govorio, iako je povodom ovog događaja dva puta davao izjave. Dva dana nakon incidenta starešine, među kojima svjedok, su dobile dozvolu da iz Požarnice odu za Srbiju.

Predlog odbrane

Odbrana je ponovila predlog da Veće preispita odluku o pritvoru koji je određen optuženom Iliji Jurišiću, uz sve garancije da će optuženi učestvovati u postupku i da isti neće ometati. Branilac optužnog je naveo da svjedoci koji su do sada ispitani nemaju nikakvih saznanja o Iliji Jurišiću a da je svjedok Mato Divković stavio van logike činjenični opis optužnice. Tužilac je izrazio protivljenje i naveo da branilac nema osnova da ocenjuje dokaze koji još nisu izvedeni i na čije izvođenje bi optužni Ilija Jurišić mogao da utiče puštanjem na slobodu.

Sudsko već je odbilo predlog odbrane uz obrazloženje da i dalje stoje razlozi zbog kojih je pritvor određen i produžen.

Komentar:

Svedočenje ovog svedoka je veoma važno i ide u prilog odbrani jer je ovo jedini svedok koji govori o tome da je incident na *Brčanskoj maliti* izazvan iz kolone, odnosno da su rezervisti pucali u vazduh, što je za posledici imalo uzvraćanje vatre od strane policajaca. Čudno je da svjedok o tome nikada nije govorio. Na pitanje branioca optužnog da obrazloži zbog čega nikada nije pomenuo tako značajnu činjenicu svjedok je odgovorio da je prethodne izjave davao tako što je odgovarao na unapred pripremljena pitanja koja nisu dala prostora da ovo napomene. Tek se u ovom prehodnom postupku na pitanje istražnog sudije da li ima da doda još nešto u svojoj izjavi setio razgovora trojice vojnika.

Glavni pretres: 11. jun 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Za današnji glavni pretres bilo je predviđeno saslušanje svedoka-oštećenih Zorana Vukojevića, Bora Đurića, Dobrosava Josipovića i Branislava Kulišića, ali se ni jedan od svedoka nije pojavio na suđenju. Sudsko veće je donelo rešenje da se glavni pretres ne održi zbog nedolaska svedoka.

Glavni pretres: 12. jun 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Tatomira Kulišića

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Svedok je u maju 1992. godine bio rezervista u Drugoj ozrenskoj brigadi koja je osnovana u njegovom selu Sižje. Dana 15. maja dobio je zadatak da do Požarnice isprati kolonu srpskih izbeglica iz Hrvatske koja se kretala prema Srbiji. Nakon toga uputio se prema Tizli jer je njegov sledeći zadatak bio da pomogne iseljavanje kasarne *Husinska buna*. Tri kamiona sa vojnicima njegove jedinice stigla su u krug kasarne oko 14:00 časova. Trebalo je da se jave komandantu kasarne potpukovniku Dubajiću, ali u kasarni nisu pronašli ni jednog starešinu. U kamion su utovarili municiju iz magacina a zatim se priključili koloni koja se spremala da krene iz kruga kasarne. Kolona je krenula, ali je ubrzo vraćena. Kružile su priče da se vode pregovori oko bezbednog napuštanja kasarne, ali vojnici su bili uplašeni jer su na okolnim brdima videli naoružane pripadnike rezervnog sastava MUP-a i vojnike Patriotske lige. Oko 18:30 časova kolona je ponovo krenula iz kasarne. Stiglo je naređenje da vojnici oružje drže između nogu kako se ne bi videlo i provociralo stanovništvo. Kada je njegov kamion stigao na oko 50 metara od raskrsnice *Brčanska malta* počela je pucnjava. Pucano je rafalno iz pravca Siminog Hana i okolnih zgrada prema koloni. Vozač Boro Tadić je pogođen i kamion je zaustavljen. Suvozač Branislav Kulišić je teško ranjen i ostao je u kamionu dok su njih četvorica koji su sedeli na karoseriji iskočili iz kamiona i sakrili se ispod njega. Svedok je najpre ranjen u nogu a zatim su mu povređene ruke kada je pokušao da se sakrije od crne bombe. Pored njega ležao je ranjen Zoran Marković. Ujutru su čuli da se pozivaju ranjenici da izađu i oni koji nisu bili teško ranjeni su upućivani u bolnicu na Gradini. Nakon pružene prve pomoći odvedeni su u zatvor. U toku jula 1992. je razmenjen. Čuo je da su tela mnogih izgorela u kamionima koji su eksplodirali. Jedan od njih bio je vozač njegovog kamiona Boro Tadić.

Saslušanje svedoka oštećenog Vojislava Mihajlovića

Svedok se u maju 1992. godine nalazio u jedinici u Sižju. Bio je vozač zadužen za snabdevanje jedinice namernicama i po tom zadatku je svakog drugog dana odlazio u Tuzlu. Dana 14. maja komandir jedinice Vojislav Kulišić mu je rekao da se kasarna *Husinska buna* iseljava i da bi trebalo okupiti što veći broj vojnika vozača kako bi pomogli. Tridesetak vozača otišlo je kasarnu i tamo su dobili zadatak da mlade vojnike koji su se povlačili odvezu u kasarnu u Bijeljini. Nakon toga su otišli do Kozlovca gde se nazio magacin i tamo pokupili drugu grupu vojnika dok su magacin i stražarsko mesto preuzeli vojnici Teritorijalne odbrane. Noć su proveli u Bijeljini a sledećeg jutra su obavesteni da odu u Tuzlu i pridruže se iseljavanju kasarne. Jedan poručnik ih je savetovao da ne idu jer postoji opasnost da će se desiti isto što se desilo u Sarajevu (kada je napadnuta kolona koja je napuštala kasarnu) ali mu oni nisu verovali. Na putu prema kasarni vido je iskopane rovove i utvrđenja dok je asfaltni put bio isečen i spreman za miniranje. Oko raskrsnice *Brčanska malta* nalazile su se vreće peska koje su spremene kao zaklon dok je pored semafora na raskrsnici bilo parkirano jedno oklopno vozilo sa puškarnicama. Video je i mnogo pripadnika TO. Kada su stigli u kasarnu povremeno se čulo pucanje iz pravca bolnice na Gradini. Potpukovnik Dubajić je rekao da se vrše pregovori kako da vojska bezbedno izađe iz grada. Podoficir Mato Zrnić je došao među

vojnike i rekao da se kasarna zauzima i da su već zauzeta dva stražarska mesta. Nastala je panika među vojnicima koji su se počeli sakrivati oko vozila jer se pucnjava pojačala. Zrinić je ispucao rafal u pravcu brda pri tom psujući protivničku stranu. Nešto kasnije je ponovo došao u civilnom odelu i pokazao vojnicima krov jedne kuće na kome je falilo crepa i odakle je smatrao da se puca na vojnike. Iz auta je izvadio snajper i ispalio par metaka a zatim je ljut otišao. Jedan starešina je svedokovu grupu vojnika poveo do magacina na utovar ali su magacini bili zatvoreni. Neki vojnici su razvalili vata i tovarili brašno, ulje i mast ali je svedok odlučio da to ne radi. Čekao je naređenje da se krene. Starešina Belojica je rekao da se kreće prema Majevidici kroz grad i da vonici drže puške sakrivene u kamionima. Njegov kamion je bio na sredini kolone. Kada je prošao 300, 400 metara od izlazne kapije počela je pucnjava. Dok je obilazio kamion koji je stao ispred njega video je da je vozač mrtav. Kod semafora na raskrsnici kolona se podelila u tri dela, kamioni su se razdvojili i neki su bili na trotoaru. Izašao je i legao ispod kamiona. Ranjen je u leđa. Njegov drugar Milutin je ranjen u nogu. Braća Zoran i Dragan Todorović su teško ranjeni i Zoran je ubrzo podlegao povredama. Dok je ležao ispod vozila video je da se iza tri kontejnera kriju pripadnici TO i pucaju na njih. Pucalo se rafalno sa prozora okolnih zgrada. Kada je pogođen rezervoar kamiona uplašio se da ne izgore ako se gorivo zapali i odlučio da pokuša da pobegne u obližnji market. Utrčao je kroz razbijen izlog i unutra su mu pomogli vojnici koji su se tu skrivali. Uveče je prestala pucnjava i neko je pozivao civilno stanovništvo da pomogne ranjenicima. Kola hitne pomoći su skupljala ranjenike i njega kao teži slučaj su odmah prebacili u bolnicu. Mislili su da je mrtav, ali kada je uspeo da kaže doktoru da mu je hladno doktor ga je hitno operisao. Nakon oporavka prebačen je u zatvor. Tri puta su zarobljeni vojnici vođeni na razmenu i konačno su razmenjeni 15. jula 1992. godine.

Povodom obeležavanja oslobođenja Tuzle tj. napada na kolonu JNA na tuzlanskoj televiziji emitovana je emisija u kojoj su gosti bili članovi Kriznog štaba. Seća se da su gostovali Selim Bešlić i optuženi Ilija Jurišić. Govorili su kako su mudro pregovarali sa predstavnicima JNA, kako su namerno odugovlačili pregovaranje dok nije bilo sve spremno za napad i da su na kraju uspeali da spreme 4000 naoružanih.

Obrana je bila iznenađena navodom ovog svedoka. Optuženi Ilija Jurišić je negirao da je učestvovao u emisiji povodom proslave oslobođenja Tuzle.

Glavni pretres: 13. jun 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Danka Mihajlovića

Svedok je krajem marta 1992. dobio poziv za vojnu vežbu. Odazvao se početkom aprila i raspoređen je kao rezervista vozač u jedinicu koja je bila smeštena u selu Sižje. Dana 13. maja 1992. godine komandant bataljona Vojislav Kulišić je okupio vozače i saopštio im da iz kasarne u Tuzli treba da evakušu mlade vojnike i materijalna sredstva. Krenuli su

bez naoružanja u pratnji vojne policije. U kasarni su ih sačekali kapetan Livadić i oficir Belojica i preneli im da najpre kamionima odu do Kozlovca, gde su bili magacini, pakupe vojnike i odvezu ih u Bijeljino. U Kozlovcu su bili zaustavljeni, mlada vojska je povučena dok su magacin preuzeli pripadnici diverzantsko-izviđačkog voda koji je vodio Mato Zrnić. Kada su krenuli ka Požarnici bili su zaustavljeni u Priboju da bi propustili kolonu izbeglica i ranjenika iz Broda. Stigli su u Bijeljino u zoru, vojnike su čekali autobusi dok su se vozači vraćali ka Tuzli. Jedna kapetan ih je zaustavio i savetovao da ako mogu izbegnu Tuzlu jer je smatrao da će potpukovnik Dubajić biti izigran u pregovorima i da će vojska biti napadnuta. Ipak, krenuli su natrag i na putu videli promene, postavljene su zapreke, *ježeви*, grudobrani, prokopan je put dok su pored puta stajali ljudi u uniformama sa oružjem. Kada su stigli u kasarnu obavestio je komandira Lazarevića o zaprekama na putu. Oko kasarne video je naoružane grupice ljudi što je vojnike uznemirilo. Došli su oficiri Mato Zrnić, Vidak Petrović i Miko Jovčić i rekli da su predali magacin na Kozlovcu pripadnicima TO. Zdrnić je dolazio još dva puta, bio je vrlo ljut jer se čulo pucanje na kasarnu i oba puta je u znak protesta pucao u pravcu brda. Vojnici su bili uznemireni i hteli su da krenu iz kasarne. Komandant kasarne Mile Dubajić je pregovarao sa civilnom vlašću o bezbednom napuštanju grada, ali su pregovori predugo trajali. Trebalo je da vojska izađe u tri pravca i to prema Bijeljini, prema Smolući i prema Doboju ali je došlo do promene plana i odlučeno je da se sva vojska povuče u jednoj koloni kroz Skojevska ulicu, raskrslu *Brčanska malta* i dalje prema Bijeljini. Svedok je odlučio da napusti kasarnu svojevorno jer je mislio da se može desiti da kolona bude napadnuta. Zajedno sa još dva vozila krenuo je iz kasarne oko podne, ali su vozila morala da se vrata zbog zapreka na putu. Oko 18:00 časova oficir Belojica je vojsku obavestio da je dogovor postignut, da je naredenje da se formira kolona i da se svi pridržavaju dogovora, naročito vojnici koji su imali oružje. Kolona je krenula malo pre 19:00 časova. Svedok je vozio kamion *TAM 5000* i njegovo vozilo je bilo na sredini kolone. Suvozač je bio Miko Jovčić dok su na karoseriji sedela četvorica vojnika. Oko 300, 400 metara od izlazne kapije kolona je stala. Kada su vozila počela da ga pretiču odlučio je da krene i tom prilikom je video da je vozač kamiona ispred njega ležao bez svesti naslonjen na volan. Nastavio je da vozi i ubrzo je čuo brujanje, tutnjavu a ispred sebe je video dim. Vozila su se kretala nekontrolisano i kada je stigao do zgrade tehničkog pregleda začuo je pucnjavu. Zaustavio je kamion a po haubi i kabini su padali meci sa trećeg sprata obližnje zgrade. Video je čoveka u plavoj uniformi kako nišani prema njemu i tada je ranjen u desni kuk dok je Jovčić ubijen. Odlučio je da se napravi mrtav i prati šta se dešava kako bi iskoristio priliku i pobegao iz vozila. Druga vozila su gorela. Kada je pucnjava sa njegove leve strane prestala iskočio je iz vozila i krenuo ka grudobranima. Pojavila su se dva policajca i uperivši puške povikali da se preda. Bacio se na zemlju i počeo da puzi prema jednoj zgradi. Već je padao mrak i kada je ušao u zgradu nije video da se tu nalaze još dva policajca. Uхватili su ga i lisicama vezali za već uhapšenog vojnika Miladina Čosića. Dva naoružana civila su ih oveli na treći sprat zgrade i tada je čuo kako čestitaju jedan drugom na uspešnoj akciji koja je sprovedena bez gubitaka. Takođe je čuo da su vodnik Mato Zrnić i kapetan Livadić napustili JNA i pridružili se Patriotskoj ligi. U toku noći su kola hitne pomoći sakupljala ranjenike i tada su i oni odvedeni u bolnicu na Gradini. Nakon desetak dana je prebačen u zatvor. Seća se

da je tretman u bolnici i zatvoru bio loš i da su svakodnevno vojnici tučeni. Nakon tri neuspješne razmene, razmenjen je 15. jula 1992. godine.

Optuženog lično ne poznaje ali mu je poznat njegov lik. Misli da ga je video u emisiji koja je bila emitovana na tuzlanskoj televiziji povodom obeležavanja oslobođenja Tuzle. U toj emisiji Selim Bešlagić, optuženi Ilija Jurišić i još trojica oficira govorili su tome kako je Tuzla oslobođena bez gubitaka. Seća se da je Ilija Jurišić bio krupan čovek, intelektualnog izgleda, ali sada nije u mogućnosti da ga prepozna.

Optuženi Jurišić je negirao da je ikada gostovao u emisiji povodom oslobođenja Tuzle.

Predlozi Odbrane

Odbrana je kao materijalne dokaze predala dva dokumenta:

- Pravilnik o ratnoj organizaciji i sistematizaciji Stanice javne bezbjednosti Tuzla od februara 1992. godine.
- Obavjest ministra MUP-a RBiH Seada Omerbegovića od 12.05.2008. koja sadrži uverenje da u periodu od 08.10.1991. do 08.12.1996. optuženi Ilija Jurišić nije vršio funkciju načelnika Sektora javne bezbjednosti Tuzla.

Odbrana je predložila da Sudsko veće dostavi Institutu bezbednosti MUP-a Republike Srbije CD broj 4 – snimak izlaska kolone iz nivoa raskrinice, kako bi se izdvojio audio snimak i kako bi se audio snimak transkribovao jer je za odbranu i ovaj postupak veoma interesantno šta su ljudi koji su se 15. maja 1992. nalazili na raskrsnici Brčanska malta govorili u trenutku prolaska kolone JNA.

U znak protesta branilac optuženog je rekao da iako smatra da ne postoje razlozi zadržavanja optuženog u pritvoru odbrana neće više predlagati ukidanje pritvora jer joj je poznat (negativan) stav Sudskog veća o tome.

Komentar:

Ovo je drugi svedok koji je izjavio da je optuženog video u emisiji povodom oslobođenja Tuzle, ali za razliku od svedoka Vojislava Mihajlovića (koji je rođeni brat ovog svedoka) delovao je manje sigurno i nije bio izričit u tome već je naveo kao mogućnost da mu je optuženi poznat iz novina ili neke druge emisije. Logično je očekivati da kao dokaz bude pribavljen snimak emisije da bi se utvrdilo da li su ova dva svedoka govorili istinu.

Glavni pretres: 03. jul 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Bora Đurića

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Svedok je u maju 1992. godine bio vojnik po ugovoru i obavljao je dužnost komandira vodova JNA čiji je zadatak bio pregled terena oko Tuzle. Njegova jedinica imala je poziciju na Kozlovcu, gde je bio postavljen jedan vojni šator, odakle su nadgledali i čuvali kasarnu *Husinska buna*. Dana 15. maja vraćao se sa trodnevnog odsustva zbog rođenja sina i u kasarnu je stigao oko 15:00 časova. Na putu prema kasarni video je mnogo uniformisanih lica, naročito na raskrsnici *Brčanska malta*. Kada je stigao u kasarnu čuo je da je jedna manja kolona, koju su formirali mladi vojnici, tog jutra pokušala da izađe iz kasarne i da je bila vraćena dok je u to vreme već formirana i druga velika kolona vojnih i civilnih vozila koja je čekala znak da krene iz kruga kasarne. Vojnici su u kamione tovarili municiju, oružje i druga materijalno-tehnička sredstva, jedino je bilo zabranjeno dirati oružje Teritorijalne odbrane koje se nalazilo u magacinu. Od poznanika sreo je vodnika Matu Zrinića koji mu je pokazao da na krovu jedne obližnje kuće postoji rupa i da će odatle biti pucano na vojsku. Zatim je uzeo snajper i devet puta opalio u vazduh. Taj njegov čin ličio je na davanje znaka nekome, ali su svi bili zauzeti poslom da bi o tome razmišljali. Drugih starešina nije bilo niti je komandanta kasarne Dubajića video tog dana. Vojska je obavještena da je komandant Dubajić na pregovorima sa Selimom Bešlićem oko mirnog izvlačenja vojske iz kasarne. Kolona je krenula oko 18:30 časova. Čulo se naređenje da vojnici ne smeju nikakvim gestom da isprovociraju stanovništvo. On se nalazio u kamionu bez cerade sa još petoricom vojnika. Samo što su prošli krug kasarne i ušli u Skojevsku ulicu začula se gromoglasna pucnjava. Imali su oružje u kamionu, ali nisu bili spremni za borbu tako da na vatru nisu uzvratili. Na kolonu je pucano sa prozora okolnih zgrada. Granata je pogodila točak kamiona tako da nisu mogli da nastave put niti da se vrate u kasarnu. Svi vojnici osim vozača Zorana Tubića i svedoka su ranjeni. Pokušali su da beže i uspeli da se sakriju u jedan kanal u Siminom Hanu. Pucnjava je bila slabija, ali padale su ručno pravljene granate. Jedna naprava elipsastog oblika je eksplodirala usled čega je ranjen u desnu nogu i kuk. Ubrzo je naišlo jedno sanitetsko vozilo. Vrata na vozilu su bila otvorena tako da su uspeli da utrče u vozilo koje ih je prebacilo do Doboja. Uz put su videli mnoge pripadnike *Patritoske lige*. U Doboju mu je pružena prva pomoć a zatim je prebačen u bolnicu u Bijeljini. U bolnici je ostao desetak dana, nakon čega je samovoljno otišao kući.

Povodom ovog događaja nikada ranije nije saslušan. Optuženog ne poznaje.

Saslušanje svedoka oštećenog Živana Jovanovića

Svedok je otac poginulog devetnaestogodišnjeg vojnika Duška Jovanovića. Duško se 15. maja 1992. godine nalazio u kasarni *Husinska buna* u Tuzli na redovnom odsluženju vojnog roka. Tog dana trebalo je da se kasarna evakuiše i on se nalazio u sanitetskom vozilu u kome su bila još šestorica vojnika. Osim vozača Miomira Jovanovića koji je ranjen ostali vojnici su poginuli. Od Duškovog tela pronađene su samo tri kosti. Svedok se pridružuje krivičnom gonjenju.

Glavni pretres: 04. jul 2008.

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećene Marice Despotović

Svedokinja je supruga poginulog rezerviste Slavka Despotovića. Slavko je 15. maja 1992. oko 07:00 časova dobio poziv da se javi u kasarnu u Tuzli. U večernjim časovima porodica je saznala za napad na kolonu JNA, ali detalje nisu znali jer su veze bile u prekidu. Nakon desetak dana obaveštena je da je prilikom napada Slavko ranjen i da je sledećeg dana smešten na VMA u Beogradu gde je preminuo od zadobijenih povreda.

Saslušanje svedoka oštećenog Ljuba Pajića

Svedok se u toku maja 1992. godine nalazio na redovnom služenju vojnog roka. Njegova jedinica bila je pozicionirana u okolini Tuzle i svakog dana su odlazili u kasarnu *Husiniska buna*. Dana 15. maja vojnici njegove jedinice su oko podne stigli na Kozlovac i videli da su magacini municije otvoreni i da ih niko ne čuva. Iz magacina su u kamione natovarili mine i odvezli u kasarnu. Nakon nekog vremena krenuli su u manjoj koloni iz kasarne, ali su bili vraćeni sa raskrsnice *Brčanska malta*. Oko kasarne video je *ježeve* i mnogo uniformisanih lica. Tokom dana iz obližnjih kuća dopirala je pojedinačna pucnjava u pravcu kasarne i zbog toga je postavljena dodatna straža. Oko 18.:00 časova stigla je naredba da se formira nova kolona koja bi krenula u pravcu Majevice a da vojnici u kamionima sakriju oružje kako se ne provociralo stanovništvo. U njegovom kamionu pored vozača i njega kao suvozača vozila su se četiri vojnika. Kamion se nalazio na sredini kolone duge oko 3 km. U koloni je bilo i sanitetskih vozila. Kada su stigli na raskrnicu *Brčanska malta* začula se pucnjava. Ranjen je u predelu glave a zatim je drugi metak pogodio vozača. Vozač je nastavio da vozi ali nakon desetak metara kamion je stao. Kamioni su bili isprepletani i nastala je gužva. Kamion u kome se on nalazio se zapalio tako da je odlučio da iskoči iz kabine. Dok je bežao prema jednoj zgradi na njega je bačena ručna crna bomba. Vozač je poginuo dok su ostali iz njegovog kamiona ranjeni. Zarobila su ih lica sa zelenim uniformama i odveli ih u podrum jedne zgrade. Moglo se videti da se tu spremalo za vanrednu situaciju jer je bilo dosta vode, hrane, ćebadi, ležaljki i lekova. Zarobljenike su zatim odveli do zgrade MUP-a a odatle autobusima do Siminog Hana gde ih je preuzela srpska vojska i odvezla u bolnicu u Bijeljini. Tretman u bolnici bio je loš. Sledećeg dana je razmenjen.

Saslušanje svedoka oštećenog Blagoja Ljubojevića

U maju 1992. svedok je bio redovni vojnik čija je jedinica bila smeštena na brdu iznad Tuzle. Dana 15. maja oko 17:00 časova jedinica je otišla u kasarnu i na kamione natovarila sanduke sa protivtenkovskim minama. U toku dana se povremeno čula pucnjava sa Kozlovca i Gradine i vojnici su bili uplašeni. Nakon dva sata stigla je naredba da kolona napusti krug kasarne a da vojnici u kamionima polože oružje pored nogu. Kada je njegov kamion stigao na raskrnicu *Brčanska malta* čuo je najpre jedan pucanj a zatim je krenula opšta pucnjava i tom prilikom je ranjen u ruku. Vozač je

poginuo na licu mesta tako da je kamion stao. Kada je osetio da kamion gori iskočio je i potrčao prema običnjem frizerskom salonu gde je pronašao sakrivena još dva vojnika. U toku večeri bili su zarobljeni i ovedeni u bolnicu a nakon toga u zatvor. U zatvoru su vojnici, njih 29, maltretirani i provocirani i nije im pružena adekvatna lekarska pomoć zbog čega je vojni Radovan Modraković preminuo. U toku boravka u zatvoru saslušan je u svojstvu osumnjičenog zbog napada na grad. Nakon nekog vremena pokrenut je postupak ali je sve obustavljeno kada su razmenjeni.

Saslušanje svedoka oštećenog Cvijana Babunovića

Svedok je mobilisan 2. maja 1992. godine kao vozač rezervista. Dana 15. maja saznao je da se kasarna u Tuzli iseljava i da treba da ode u kasarnu i pomogne oko evakuacije. Prva kolona vozila krenula je iz kruga kasarne oko 13:30 časova, ali kada su vozila stigla do semafora na raskrsnici *Brčanska malta* vraćeni su od strane policije. U toku dana čula se pojedinačna pucnjava sa Kozlovca. Kolona je ponovo krenula predveče i tek što je njegov kamion prošao raskrsnicu ranjen je u desnu ruku. Nastavio je da vozi ali je kod benzinske pumpe u blizini Požarnice naleteo na poteznu minu koja je oštetila levu stranu vozila i njega teško ranila u levu nogu. Ispao je iz kamiona i neko je iz kukuruza pucao u njega i ranio ga u drugu nogu. Prišao mu je jedan vojnik i pitao ga je šta je po činu. Kada mu je svedok odgovorio da je običan vozač, on mu je sa ruke skinuo sat a zatim na čelo prislonio cev puškomitraljeza. Svedok se nije uplašio i samo je odgurnuo cev i čovek je otišao. Zatim su naišla dva dečaka koja su mu pomogla i fiksirala ranjene noge. Sat i po posle ponoći dečaci su se vratili i odvezli ga u bolnicu u Slavinoviće. Lekari nisu bili zainteresovani da mu pruže pomoći i odvezli su ga u mrtvačnicu. Jedna medicinska sestra je primetila da je živ i sledećeg dana je prebačen u bolnicu na Gradini. Nakon sedam dana organizovana je razmena za koju se kasnije utrdilo da je lažna tako da kada su se ranjenici vratili u bolnicu kreveti su bili zauzeti i narednih dvanaest dana su proveli u hodnicima. Kasnije su prebačeni u zatvor a razmenjeni su 30. avgusta 1992. godine.

Saslušanje svedoka oštećenog Stojana Pantića

Svedok je u maju 1992. bio na redovnom služenju vojnog roka u Bijeljini. Dana 13. maja njegova jedinica je prebačena u Tuzlu kako bi pomogla u iseljavanju kasarne *Husinska buna*. Sledećeg dana u večernjim satim čula se pucnjava, pucalo se sa brda na stražarsko mesto kod kapije broj dva. U kasarni je bilo mnogo redovnih vojnika i rezervista i sve su bili napeti. Ujutru 15. maja počeo je utovar materijalno-tehničkih sredstava na kamione. Desetak vozila, među kojima i vozilo u kome se svedok nalazio, krenulo je oko 15:00 časova iz kasarne, ali su sa raskrsnice *Brčanska malta* vraćeni. Nakon sat vremena Teritorijalna odbrana je zauzela okolna brda tako da je počelo pucanje u pravcu kasarne. Druga kolona krenula je oko 18:30 časova. U vozilu su bili vojnici Rado Todić kao vozač i svedok kao suvozač. Pucnjava je otvorena na vozila iz okolnih zgrada. Čulo se "izlazite iz kamiona, sakrijte se" i njih dvoica su pobegli u zaklon. Nakon nekog vremena videli su da je bolje da se vrate u kamion i dok je ulazio pogođen je u noge, grudi i glavu dok je Rado pogođen u ruku. Oko njih je bilo mnogo poginulih vojnika. Krenuli su dalje i dok

su skretali na raskrsnici ponovo je ranjen u levu cevanicu. Pedesetak metara dalje kamion je stao. Rado je izašao i otišao po pomoć i nakon pet minuta vratio se kolima. Uspeo je da prebaci svedoka u auto i odveo ga je u bolnicu u Bijeljini. Uz put povezli su i ranjene vojnike Miću Maksimovića i Radojicu Ilića dok su za drugara Slavka Novakovića čuli da je poginuo. Sledećeg jutra prebačen je na VMA u Beogradu.

Predlozi i stav Odbrane

Odbrana je predložila da tužilačka strana obelodani dokaze koji se neposredno odnose na krivičnu odgovornost optuženog jer do sada izvedeni dokazi, koji se uglavnom sastoje od izjava svedoka oštećenih, nisu u neposrednoj vezi sa optuženim Jurišićem. Drugi predlog odbrane se odnosi na ukidanje pritvora optuženom jer nema razloga za sumnju da bi optuženi Jurišić puštanjem na slobodu ometao postupak. Takođe, odbrana je ponovila predlog da se radi ekonomičnosti postupka umesto saslušanja svedoka oštećenih na glavnom pretresu pročitaju njihove izjave date istražnom sudiji.

Sudsko veće je odbilo predlog za ukidanje pritvora uz kratko obrazloženje da još uvek postoje razlozi zbog kojih je pritvor određen i više puta produžavan. Zamenik Tužioca za ratne zločine se saglasio sa čitanjem izjava iz istrage ali tek ukoliko se do kraja postupka oštećeni ne pojave pred sudom. Insistiranje na saslušanju svedoka oštećenih pojasio je time što se tom prilikom često saznaju imena poginulih koja su još uvek nepoznata kao i oštećenih i njihovi kontakti. Branilac optuženog advokat Stevan Protić je, po mišljenju posmatrača, pogrešno reagovao time što je izjavio da ukoliko tužilac želi da utvrdi identitete oštećenih i poginulih stoji mu na raspolaganju drugi postupak protiv četvorice saoptuženih povodom ovog događaja. Odbrana je takođe ukazala na politički karatker suđenja i istaka da se pred Sudom BiH u Sarajevu vodi postupak protiv generala Novaka Đukića optuženog za granatiranje Tuzle 1995. godine i da taj postupak liči na ovaj po tome što se trenutno saslušavaju samo oštećeni bez neposrednih saznanja o krivičnoj odgovornosti optuženog. Stiče se utisak, istako je advokat Đorđe Dozet, da svaka strana odnosno država (mислеći na BiH i RS) nešto čeka i dok su ljudi u pritvoru navodno postoje pregovori o obostranom ustupanju optuženih.

Glavni pretres: 12. septembar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Zorana Vukojevića

Svedok je 26. marta 1992. godine mobilisan kao rezervista. Njegova jedinica nalazila se u Požarnici kod Tuzle, ali je on svakodnevno odlazio u tuzlansku kasarnu da odnese i podeli hranu vojnicima. Dana 15. maja 1992. oko 7:00 časova jedinica je postrojena i obavještena da će ići u Tuzlu da iz kasarne izvuče sitnu municiju i naoružanje jer se približavao dan konačnog povlačenja JNA sa teritorije Bosne i Hercegovine. Dok su obavljali zadatak povremeno se čula sporadična pucnjava sa brda u pravcu kasrne. Oko 15:00 časova manja kolona od šest kamiona krenula je iz kasarne, ali je vraćena iz

Skojevske ulice. Pucnjava se i dalje čula i među vojnicima je vladala panika. Čuli su da se vode pregovori komandanta Dubajića i civilne vlasti oko bezbednog izlaska iz kasarne. Oko 19:00 časova dobili su naređenje da kolona krene. Vojna policija je obavestila vojnike da ne pucaju i da ne provociraju pri izlasku iz grada. Svedok se nalazio u kamionu na suvozačevom mestu. Vozač je bio vojnik Ozrenko Todorović. Kada je kamion izlazio iz kruga kasarne začuli su rafalnu paljbu. Stotinak metara pre raskrsnice *Brčanska mlata* su se zaustavili jer su kamioni ispred njih stali i isprečili se. Pored puta video je punktove od džakova iza kojih su se nalazili naoružani muškarci u plavim i maskirnim uniformama. Ozrenko i on iskočili su iz kamiona i sakrili su se iza zadnjih točkova. Jedan vojnik koji se krio ispod kontejnera pucao je na njih i ranio svedoka. Krili su se do večeri, a kada su se začule eksplozije pokušali su da beže. Ozrenko je pobegao u obližnju zgradu, ali je tu bio zarobljen. Svedok se sakrio u salonu nameštaja, gde je bio puno ranjenih srpskih vojnika. Oko ponoći pojavilo se sanitetsko vozilo kojim su prebačeni u bolnicu na Gradini. U bolnici je proveo dvadesetak dana, a zatim je prebačen u zatvor. Tri puta su vođeni na lažne razmene, da bi nakon dva meseca četvrta razmena uspeła.

Saslušanje svedoka oštećenog Slobodana Radića

Svedok je kao rezervista mobilisan 14. maja 1992. godine. Javio se u kasarnu u Tuzli i odmah dobio zadatak da kamionom ode na Kozlovac, gde su vojnici čuvali magacin oružja, i prebaci vojnike u Bijeljini. Prespavao je u Bijeljini i sledećeg dana, 15. maja 1992. godine, vratio se u Tuzlu oko podne. Učestvovao je u evakuaciji kasarne, punio je kamione hranom, municijom i drugom opremom. Očekivao je da kolona kamiona krene oko 15:00 časova, ali nekoliko kamiona koji su izašli iz kruga kasarne su vraćeni. Kolona je krenula oko 19:00 časova u pravcu raskrsnice *Brčanska mlata*. On je vozio kamion sa opremom. Ubrzo je počela rafalna pucnjava. Na raskrsnici je video kamione koji su goreli. Zaustavio je kamion kod jednog bora koji mu je služio kao zaklon. Iskočio je iz kabine i pošto je ranjen puzao je do obližnje zgrade. Ušao je u podrum i tamo video vojnike Patriotske lige. Ubrzo su se pojavila dva policajca, koja su ga odvela u bolnicu na Gradini. U bolnici su ga maltretirali, psovali i tukli, a zatim su ga odveli u zatvor. Nakon dva meseca je razmenjen.

Saslušanje svedoka oštećene Gospe Petrović

Svedokinja je majka poginulog rezerviste, dvadesetjednogodišnjeg mladića Gora Petrovića. Njih dvoje su živeli u selu Krtova, u Bosni i Hercegovini. Dana 15. maja 1992. Goro je mobilisan i otišao u Tuzlu da pomogne oko izvlačenja opreme iz kasarne. Sledećeg dana je čula da je poginuo u koloni koja je napuštala kasarnu. Dobila je samo jednu njegovu kost koju je sahranila.

Saslušanje svedoka oštećene Borke Blagojević

Svedokinja je supruga poginulog rezerviste Voje Blagojevića. Živeli su sa dve kćerke u Odžacima, u Vojvodini. Vojo je poginuo 15. maja 1992. u Tuzli prilikom evakuacije JNA iz kasarne. Vodio se kao nestao do 2007. godine. U decembru 2007. je obavještena od strane MKCK da su tri njegove kosti nađene i identifikovane.

Predlozi Odbrane

Odbrana je predložila da se kao dokaz emituje video-snimak koji govori o izdatom naređenju o napadu na kolonu jer bi se izvođenjem ovog dokaza utvrdilo da li je optuženi Ilija Jurišić izdao ili preneo naređenje i da li je naređenje glasilo da se na vatru odgovori vatrom ili kako navodi optužnica, da se otvori vatra po sredini kolone JNA.

Odbrana je ponovila predlog da Sudsko veće preispita odluku o pritvoru koji je određen optuženom Iliji Jurišiću, uz sve garancije da će optuženi učestvovati u postupku i da isti neće ometati. Dalje, odbrana je predložila da se umesto saslušanja svedoka oštećenih u nastavku dokaznog postupka saslušaju svedoci koji imaju saznanja o ulozi optuženog Jurišića u inkriminisanom događaju.

Odluka Sudskog veća

Sudsko veće prihvatilo je predlog odbrane i dozvolilo emitovanje video-snimka koji nosi naziv "Tuzla 15.5.1992. – 15.05.1997" Jedan deo snimka prikazuje bivšeg načelnika Stanice javne bezbjednosti u Tuzli Mehmeda Mehu Bajrića koji, između ostalog, kaže: "... tako su [vojnici JNA] 15. maja neljudski počeli pucati. Dobio sam izvještaje članova Operativnog štaba Budimira Nikolića, Ilije Jurišića i Nikole Vujice da pucaju po policiji, da pucaju po građanima i balkonima. ... i tada sam naredio Iliji Jurišić da prenese naredbu da se na vatru odgovori vatrom."

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane o ukidanju pritvora uz obrazloženje da i dalje stoje razlozi zbog kojih je pritvor određen.

Glavni pretres: 09. oktobar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Branka Jovovića

Svedok je u maju 1992. godine živio u Tuzli, u Skojevskoj ulici broj 10. Bio je komandant Bataljona remontne podrške u 904. pozadinskoj brigadi JNA. Dana 15. maja 1992. godine u 6:15 časova krenuo je na posao i primetio da na ulici nema ljudi, što mu je bilo čudno i sumnjivo. Tih dana kasarna *Husinska buna* je preseljavana tako da je njegova jedinica prebacivala opremu i naoružanje u Kozjak. Utovar u kamione su završili u 12:45 časova i formirali kolonu. Dvojica njegovih vojnika Miodrag Vukmirica i Nenad Savić su se dobrovoljno javili da ostanu i čuvaju opremu koja nije utovarena dok se ne vrate prazna vozila. Svedok je bio u drugom vozilu u koloni i kada su krenuli da izlaze iz

kruga kasarne videli su na ulici jednu dizalicu koja je zaustavila saobraćaj. Njegova jedinica je uspela da prođe, ali je nekoliko vozila vraćeno u kasarnu. Na pola puta do Požarnice su se zaustavili jer se jedno vozilo pokvarilo. Dok su pokušavali da ga odblokiraju naišao je jedan *fića* u kome su bili čovek i žena i rekli im da je kasarna napadnuta. Odvezli su opremu do Kozjaka a zatim je on sa grupom od 25 ljudi odlučio da se vrati u Tuzlu po svoja dva vojnika. Kod Požarnice su ih zaustavili srpski vojnici i rekli da je komandant Korpusa zabranio da vojska uđe u grad. Presvukao se u civilnu odeću i civilnim vozilom uputio se prema gradu. Put je ponovo bio blokiran kod hotela *Slavinović*. Prošao je barikade i uspeo do dođe do Skojevske ulice gde je video bošnjačke patrola a kod pijace i mitraljeska gnezda. Video je mnogo naoružanih ljudi a sa prozora okolnih zgrada su virile cevi pušaka i mitraljeza. Setio se da je prethodnog dana video kada su u *Streljačko društvo* unošeni sanduci i zaključio je da je to bila municija za napad na kolonu. Oko 18:30 časova je čuo gusenice tenkova i znao da je kolona krenula iz kasarne. Stigao je do svoje zgrade i u tom trenutku je čuo ogromnu pucnjavu. Utrčao je u stan i video da je na televiziji direktan prenos pucnjave. Videlo se kako je kolona presečena i zaustavljena na raskrsnici *Brčanska malta* i kako jedno vozilo zajedno sa ljudima na njemu gori dok su *zolje* nekontrolisano pucale. Ujutru kada se stižala pucnjava krenuo je da potraži svoja dva vojnika. Saznao je da je Nenad Simić poginuo u sanitetskom vozilu dok je Miodrag Vukmirica ranjen i prebačen u bolnicu. Oko podneva je pešice krenuo ka Slavinovićima, bilo je patrola na putu ali je uspeo da stigne do Požarnice u Komandu Korpusa.

Svedok ne poznaje optuženog, ali smatra da je njegova odbrana netačna jer vojnici JNA nisu prvi otvorili paljbu već je bošnjačka strana do detalja isplanirala napad na kolonu.

Glavni pretres: 10. oktobar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Uga Nonkovića

Svedok se u maju 1992. nalazio u Tuzli. Radio je u Komandi 17. korpusa kao komandant za regulisanje saobraćaja i transporta od Tuzle do mađarske granice. Zgrada u kojoj je radio bila je udaljena oko 2 km od kasarne *Husinksa buna*. Kada je počelo iseljavanje kasarne komandant Sava Janković ga je zadužio da ostane u Tuzli radi kontaktiranja sa opštinskim strukturama. Dana 14. maja 1992. održan je sastanak na kome su, pored svedoka, prisustvovali komandant kasarne Mile Dubajić i dva člana Kriznog štaba i na kome je dogovoreno da izvlačenje opreme iz kasarne prođe mirno, bez provokacija i pucnjave. Sledećeg dana, 15. maja, oko 13:00 časova pozvali su ga vojnici i rekli mu da se na raskrsnici *Brčanska malta* dešava nešto čudno. Video je da je televizija prenosila kako se kolona vojnih vozila vraća u kasarnu. Oko 19:00 časova čule su se nejasne detonacije. Ponovo je bio prenos i videlo se da je kolona napadnuta, da vozila gore i čula se žestoka pucnjava koja je trajala oko pola sata. Veze su bile u prekidu tako da nije uspeo da sazna šta se dešava, ali je vojnik Želimir Mladenović uspeo da uspostavi radio vezu i tada su dobili obaveštenje da su vojnici pobjegli u Šipadov salon nameštaja i traže

da budu evakuisani. Odlučio je da ode po njih, ali je napre kontaktirao CJB Tuzla kako bi dobio neko obezbeđenje. U salon je stigao oko 20:00 časova. Pet, šest vojnika je bilo teško ranjeno i zato su pozvali hitnu pomoć da dođe po njih. Bilo je šest, sedam mrtvih i ostalih četrdesetak su bili dobro. U salonu je ostao do jutra kada je obavio pregovore sa opštinarima oko saklupljanja leševa. Uspeo je da sakupi 49 tela. Preživeli vojnic su evakizsani iz grada sa desetak neoštećenih vojnih vozila i dva autobusa. On je ostao u gradu jer je bilo još njegovih vojnika koje je trebalo pronaći. Sa njima je 21. maja napustio Tuzlu.

Optuženog ne poznaje, ali smatra da njegova odbrana nije tačna. Naređenje *na vatru odgovorite vatru* optuženi nije mogao da prenese već je to bilo opravdanje bošnjačke strane za ono što su uradili.

Saslušanje svedoka Zdravka Hlodika

Svedok je u maju 1992. godine živio u Tuzli i radio kao patolog u Zavodu za sudsku medicinu, koji je bio smešten u okviru bolnice na brdu Gradina. Dana 15.05.1999. oko 14:00 časova, dok se vraćao sa posla, primetio je naoružane ljude koji su se skrivali na zgradi nove bolnice i osmatrali kasarnu. Čuo se pucanj i to mu je bilo čudno jer do tog dana u Tuzli nije bilo pucnjave. Kada je sišao u grad ponovo je čuo dva, tri pucanja a zatim je video pripadnike TO koji su mu rukom pokazali da se brzo skloni sa ulice. Oko 19:00 časova začula se rafalna paljba i eksplozije, što je trajalo oko 30 minuta. Televizija je prenosila pucnjavu i često je ponavljan snimak vozila sa ceradom koje se zanosi i zaustavlja a zatim prema njemu trči uniformisani čovek i puca iz puško-mitraljeza. Sutra ujutru oko 6:00 časova dobio je poziv da se javi na posao jer je trebalo na licu mesta obaviti uviđaj i preneti poginule vojnike radi pregleda u Zavod. Na raskrsnici *Brčanska malta* bilo je mnogo izgorelih vozila i tela, na sve strane bili su razbacani delovi oružja koje je razna eksplozija, nafta se prolila po ulici i nije bilo moguće da bilo šta urade. Obavestili su Komunalno preduzeće da se leševi prebace u bolnicu. Dobio je zadatak da izvrši spoljašnji pregled leševa bez obdukcije i identifikaciju ukoliko pronađe ličnu kartu ili vojnu knjižicu. Pregledali su pedesetak tela. Leševi su bili u raznim stanjima oštećenosti, od onih sa prostrelnim ranama do ugljenisanih. Nije primetio da su leševi naknadno unakažavani. Sve podatke o lešu upisivao je u fomulare a zatim su formulari i tela predati Kriznom štabu.

Komentar:

Bilo je dosta nelogičnosti u svedokovom kazivanju. U istrazi svedok je decidno rekao da je pregledano 152 tela dok je sada tvrdio da ih je bilo pedesetak, u istrazi je rekao da su formulari sastavljeni u tri primerka dok je sada rekao da zbog velike žurbe nisu sastavljali duplikate. Razlike su se odnosile i na broj pucnjeva koje je čuo u gradu, da li je bilo deset ili dva, tri kao i to da li su uniformisani ljudi koje je video na novoj bolnici bili snajperisti ili ne.

Glavni pretres: 07. novembar 2008.

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Božine Radovića

Svedok je 1992. godine bio načelnik hiruškog odeljenja Kliničkog centra [tzv. bolnica na Gradini] i dekan Medicinog fakulteta u Tuzli. Sredinom aprila te godine organizovao je sastanak sa predstavnicima civilne vlasti i predstavnicima JNA. Seća se da je sastanku pristustvovao predsednik opštine Selim Bešlagić. Sastanak je održan jer bolnica nije bila adekvatno premljena za slučaj da u gradu izbije neki incident i svedok je zahtevao da civilna vlast reši taj problem. Ipak, o pripremanju bilo kakvog konkretnog napada nije imao saznanja. Dana 15. maja 1992. rano je otišao na posao jer je trebalo da obavi nekoliko operacija. Oko 16:00 časova njegov prijatelj Boža Janičković došao je autom po njega u bolnicu jer su se dogovorili da zajedno ručaju. Na putu do njegove zgrade primetili su puno uniformisanih ljudi bosanske vojske. Video je i naoružane ljude na balkonima okolnih zgrada. Boža je stanovao na *Brčanoj mali* u zgradi televizije, u čijoj emisiji je svedok trebalo te večeri da gostuje zajedno sa direktorom televizije Mirkom Dušekom. Nakon ručka oko 18:30 časova otišao je do studija i dok je čekao da emisija počne sa prozora je posmatrao evakuisanje JNA iz kasarne. Najpre je izašla manja kolona i krenula prema Bijeljini a vrlo brzo krenula je i druga mnogo veća. U studiju je bio predsednik Izvršnog odbora SO Tuzla, ne seća se njegovog imena, koji je rekao da bi trebalo snimiti odlazak JNA iz grada jer je to istorijski trenutak i Tuzla se osamostaljuje. U tom trenutku se čuo jedan pucanj iz *Skojevske ulice* a zatim je krenula ogromna paljba, vozila su počela da gore i sa njih su eksplodirale mine. Sišao je ispred zgrade jer je hteo da ode u bolnicu misleći da će sigurno biti povređenih, ali su ga ljudi iz obezbeđenja vratili. Vratio se u stan prijatelja i do 21:00 čas posmatrao šta se dešava. Javili su mu da ga ispred zgrade čeka sanitetsko vozilo i da će ga prebaciti na kliniku. U bolnici je već bilo primljeno dosta ranjenika i do jutra je operisao. Na njegovom odeljenju je primljeno 27, 28 ranjenika i na odeljenju ortopedije je primljeno još desetak. Tretman svih ranjenika je bio izvanredan. Jednog pacijenta je otpustio nakon što se oporavio, ali je nakon toga dobio obaveštenje da vojnici ne smeju biti otpušteni iz bolnice jer je trebalo da budu razmeljeni.

Svedok poznaje optuženog, sretali su se na sastancima opštinske vlasti početkom devedesetih godina. Ipak, nije upoznat sa tim da li je učestvovao u ovom događaju. Iako u Odluci o ovlašćenju Operativnog štaba Prijedседništva Skupštine općine Tuzla od 26.04.1992. pod rednim brojem 10. stoji njegovo ime sa naznakom da je pomoćnik za zdravstvena pitanja, svedok nikada nije video ovu odluku i nije mu poznato da je postavljen za pomoćnika u Operativnom štavu i nikada nije učestvovao u njegovom radu.

Saslušanje svedoka oštećenog Ozrenka Todorovića

Svedok je 14. maja 1992. godine mobilisan kao vozač rezervista sa zadatkom da iz kasarne u Tuzli preveze opremu jer se JNA povlačila iz grada. Tog dana je najpre mladu vojsku, redovne vojnike prevezao sa brda Kozlovac u Bijeljinu a zatim se sledećeg dana

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

oko podne vratio u Tuzlu. U kasarni se osećala napetost jer se sa brada Gradina, gde je bila bolnica, pucalo u pravcu kasarne. Jedna kolona vozila krenula je oko 15:00 časova ali je vraćena sa *Brčanske malte*. Oko 19:00 časova kolona od oko 400 vozila je ponovo krenula. On je vozio vojni kamion *dajc*. Dok je izlazio iz kruga kasarne začuo je pojedinačnu i rafalnu pucnjavu, ali nije znao šta se dešava. Iskočio je iza kabine i legao pod kamion. Skrivao se 15 minuta i za to vreme je ranjen u koleno i petu. Uspeo je da pobegne u obližnju zgradu, gde su stanari prihvatili i smestili u podrum. Neki doktor ga je previo dok su ga neki naoružani ljudi razoružali. U toku noći je prebačen sanitetskim vozilom u bolnicu gde je proveo 26 dana. Nakon toga je bio u zatvoru i posle 37 dana je razmenjen.

Saslušanje svedoka oštećenog Zorana Todorovića

Svedok je u aprilu 1992. mobilisan kao rezervista i raspoređen u četu koja se nalazila na Ozrenu. Dana 13.05.1992. njegova četa je obeveštena da se kasarna u Tuzli iseljava i njega kao vozača upisali su u spisak vojnika koji će voziti opremu. Sledećeg dana su kamionima otišli u Tuzlu i na putu je primetio *ježeve* i mitraljeska gnezda bosanske vojske. Stigli su oko 11:00 časova i dobili zadatak da odu na brdo Kozlovac gde je bio magacin municije i da bataljon redovne vojske iz Pirota prevezu do Bijeljine. Sledećeg dana, 15. maja, vratili su se u kasarnu u Tuzli, napunili kamione koji su formirali kolonu i čekali da krenu. Vojska je čula da je put blokiran i da traju poregovori. Povremeno se čuo po neki pucanj sa Gradine i među vojskom se stvorila panika. Krenuli su oko 19:00 časova. On se nalazio na suvozačevom mestu u kamionu koji je vozio njegov brat Dragan Todorović. Kada su stigli na 50 metara od raskrsnice *Brčanska malta* počela je pucnjava. Ranjen je i onevestio se. Probudio se u bolnici. Rekli su mu da ga je spasao novčanik jer je metak pogodio u njega. Njegov brat je poginuo. Dok je boravio u bolnici i zatvoru dva puta su organizovane lažne razmene. Konačno je razmenjen 15.07.1992. godine.

Saslušanje svedoka oštećenog Milutina Sarafijanovića

Mobilisan je kao rezervista 14. maja 1992. godine da bi kao vozač učestvovao u iseljavanju kasarne u Tuzli. Prvo je prevezio mladu vojsku sa Kozlovca do Bijeljine. Sledećeg dana se vratio u kasarnu i napunio svoj kamion hranom. Trebalo je da kolona krene oko 14:00 časova, ali je dozvola za pokret dobijena tek oko 19:00 časova. Njegov kamion se nalazio u sredini kolone. Bio je vozač dok su pozadi sedela dva vojnika. Počela je pucnjava. Kamion ispred njega je stao, uspeo je da ga obidei nastavi da vozi. Kada je ranjen u ruku, butinu i koleno morao je da se zaustavi. Iskočio je iz kabine i legao ispod kamiona. Nakon pola sata pobegao je u jednu samoposlugu, gde su se skrivila još trojica vojnika. Previo je sam sebe i čekao da neko dođe po njih. U toku noći je došlo sanitetsko vozilo i prebačen je u bolnicu. Nisu ga previli niti su mu dali injekciju protiv trovanja jer su po rečima medicinske sestre injekcije bile davane samo bosanskim vojnicima. Nakon nekog vremena su ga oveli u SUP na ispitivanje, ali kako je krvario prevezen je u dom zdravlja. Previjen je i posle toga ga je jedan čovek odvezao do Sižja gde je bila srpska linija. Tu ga je neko sačekao i odvezao kući.

Saslušanje zaštićenog svedoka A

Svedok je u maju 1992. bio rezervni starešina 92. motorizovane brigade u kasarni *Husinska buna* u Tuzli. Tada su se u gradu počele primećivati razlike između tri naroda, osećala se napetost i ljudi su pričali o neprijateljstvima. JNA je obavještena da se u bolnici na Gradini nalaze bosanski vojnici i da posmatraju šta se dešava u kasarni. Počele su provokacije i pucnjava po isturenim stražarskim mestima. Dana 15. maja vođeni su pregovori između potpukovnika Mileta Dubajića i lokalnih vlasti o bezbednom napuštanju kasarne. Oko 18:00 časova vojnici su čuli da je dogovor postignut i da se formira kolona i krene Skojevskom ulicom. Plašili su se da se ne ponovi scenario iz Dobrovoljačke ulici u Sarajevu. U njegovom kamionu bilo je desetak vojnika. Video je naoružane ljude koji su se skrivali pored žardinjera na ulici i na balkonima okolnih zgrada. Na čelu kolone su išli pregovarači i prvi deo kolone je uspeo da prođe, ali je kolona napadnuta po sredini. Začula se pucnjava ali nije znao šta se dešava. Na raskrsnici *Brčanska malta* video je neko oklopno vozilo i jedan policijski *golf* i iza njega policajca koji je pucao u pravcu kolone. Jedan vojnik u njegovom kamionu je pogođen u stomak jer kamion nije imao cirađu. Uzao je pušku i zapucao u pravcu dvojice koji su bili na balkonu. Pogođen je u ruku a zatim je njegov kamion pogođen iz ručnog raketnog bacača. Njegova uniforma se zapalila, iskočio je iz kamiona i pokušao da je ugasi valjanjem po zemlji i za to vreme jedan je pucao na njega. Pobegao je u obilježnji frizerski salon i tu video ranjenog vojnika Blagoja Ljubojevića i još nekoliko nepoznatih. U toku noći su prebačeni u bolnicu. Smešten je na očno odeljenje, gde su takođe bili smešteni protivnički vojnici. Maltretirali su ga ali ga je zaštitila glavna sestra. Nakon 25 dana prebačen je u zatvor. Nakon dve neuspešne razmene razmenjen je u julu 1992. godine. Od posledica ranjavanja izgubio je većinu prstiju na obe ruke.

Predlog Odbrane

Odbrana je iznela da Komisija za traženje nestalih, ranjenih i poginulih Republike Srpske ima spisak lica na kome se nalazi 11 imena koja se pominju i u optužnici. Za ta lica stoji da su živi ili da su stradali na drugačiji način nego što to optužnica navodi. Odbrana je predložila da se taj spisak pribavi i utvrdi šta se zaista destilo tim licima.

Glavni pretres: 05. decembar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Veljka Milića

Svedok je živeo u Tuzli do 15. maja 1992. godine. Radio je u gradskom muzeju i obavljao je funkciju predsednika Opštinskog odbora Srpske demokratske stranke (SDS). Zbog političkog angažovanja dobijao je pretnje i jednom prilikom, seća se da je bio 28. februar 1992, javljeno mu je da će u toku noći biti uhapšen i da je bolje da napusti grad. Odveo je suprugu i decu u Beograd, a nakon nekoliko dana se vratio u Tuzlu. U drugoj polovini aprila primeto je da ga prate. U gradu je bilo sve opasnije i svakodnevno je bilo

pucnjave. U maju je dobio informaciju da se nešto sprema, ali nije znao o čemu se radi. Sastajao se sa komandantom kasarne Miletom Dubajićem i razgovarali su o bezbednosti srpskog živilja, koje je bilo manjinsko. Rekao mu je da ima spisak do 450 dobrovoljaca. Predložio mu je da vojnike, oružje i opremu izmesti iz kasarne, ali je komandant to odbio. Dobrovoljci su dobili deset automatskih pušaka, koje su koristili na noćnim stražama u selima. Početkom maja u toku jedne noći u srpskim selima Čakmići, Požarnica i Simin Han postavljene su cisterne. Sumnjali su da se u njima nalazi eksploziv, tako da je održan sastanak sa predstavnicima civilne vlasti Tuzle kako bi te cisterne bile uklonjene. Sve je ukazivalo da će se nešto desiti.

Dana 15. maja 1992. rekao je svom direktoru da narednih par dana neće raditi i oko 10:00 časova izašao je sa posla. Njegova koleginica ga je zamolila da nju i njenu bebu preveze od Slavinovića (okolina Tuzle) do Bijeljine i on joj je obećao da će to uraditi, ali mora prvo da završi nešto u gradu. Otišao je do naselja Senjak, gde je živeo, i video da na svakih 50-ak metara leže po dva pripadnika TO sa oružjem uperenim u pravcu glavnog puta Tuzla-Bijeljina, kuda je kolona JNA trebalo da prođe. Na balkonima okolnih zgrada primetio je ljude koji su nešto užurbano radili. Ušao je u obližnju banku i u tom momentu se čula rafalna paljba iz pravca kasarne. Svi ljudi iz banke su pobjegli, a on je otišao do svog stana, uzeo nešto stvari i oko 13:00 časova sa koleginicom je krenuo u pravcu Požarnice. Put je bio blokiran teritorijalcima i zato su odlučili da idu sporednim putem. U večernjim časovima čuli su da je kolona napadnuta i ubrzo su počeli pristizati ranjenici. Posle nekoliko dana telefonom je razgovarao sa predsednikom opštine Selimom Bešlagićem oko razmene zarobljenika i leševa ubijenih vojnika. Bešlagić im je poslao 18 leševa i kada su pripremali sahranu primetili su da je ruka jednog vojnika zavijena i zaključili su da su preminuli u bolnici. Nisu ih sahranili već su ih u dogovoru sa potpukovnikom Dubajićem prebacili u bolnicu u Bijeljini a zatim u Srbiju na obdukciju. Poznato mu je da je nestalo 49 ljudi iz Tuzle, ali se nije znalo da li su zarobljeni ili mrtvi.

Ime optuženog Ilije Jurišića nije mu poznato, ali lik jeste i misli da su se sretali.

Nekoliko dana pre napada na kolonu sekretar SDS-a Zoran Vujanović predao mu je anonimno pismo, otkucano na pisačkoj mašini, koje je predstavljalo spisak ekstremista i organizatora napada na kolonu, među kojima je bio Salih Vujanović iz Slatine. Par dana nakon napada dobio je još jedno slično pismo, koje opisuje šta se u vreme napada dešavalo u naselju Senjak. Oba pisma svedok je predao Sudu.

Saslušanje svedoka Svetozara Đikanovića

Svedok je u maju 1992. živeo u Tuzli i radio kao pomoćnik direktora za pravna pitanja u poljoprivrednom preduzeću koje je bilo smešteno u Kalesiji, nedaleko od Tuzle. Njegov stan je bio u centru grada, u blizini raskrsnice *Brčanska malta* i svakog dana je viđao konvoje koji su prolazili kroz grad. Po gradu su stvarani punktovi na kojima su legitimisani građani i atmosfera je bila neprijatna. Dana 15. maja 1992. otišao je na suđenje u Opštinski sud i rekli su mu da je suđenje odloženo zbog *haosa* u gradu. Nije

primetio da se tog dana bilo šta čudno dešava, ali ja kasnije saznao da je tog jutra bilo pucnjave na Kozlovcu, gde je bio smešten magacin oružja TO. Oko 18:30 izašao je da kupi cigarete i začuo eksploziju. Sklonio se u jedan bife i oko 21:00 čas krenuo prema svom stanu. Video je *zelene beretke*. Po gradu je video vatru. Sa suprugom i decom se sklonio u podrum. Eksplozije su se čule do 22:00 časa. Sledećeg jutra došle su ekipe i sakupljale leševe. U Tuzli je ostao do 23. aprila 1993. Do tog vremena stalno je dobijao pretnje i zbog toga više nije odlazio na posao.

Svedok ne poznaje optuženog.

Saslušanje svedoka Duška Pitmana

Svedok je u maju 1992. bio aktivni starešina JNA u kasarni u Tuzli. Od marta te godine u kasarni se osećao pritisak. U gradu su postavljeni punktovi policije, bio je uveden i policijski čas i kasarna nije mogla da se napušta u večernjim satima. U aprilu 1992. njegove kolege Hrvati i Bošnjaci počeli su da napuštaju kasarnu. Kada je jedinica iz Pirota otišla iz grada smanjio se broj starešina i komandant Dubajić je bio zabrinut. Osećalo se da se nešto sprema. Nekoliko dana pre napada na kolonu vojnici iz Srbije su napustili Tuzlu, što je ga je posebno uplašio. Čuo je da je na pregovorima 13. maja dogovoreno da JNA napusti kasarnu i da se evakuše u pravcu Petrovog Sela, da bi na kraju dogovoreno da se povlačenje vrši prema Bijeljini. Sledećeg jutra komandant mu je rekao da ode od magacina municije TO na Kozlovcu i ukoliko je magacin otvoren pokupi automatske puške i granate. Magacin je bio otvoren, tako da je uzeo nešto oružja. Dana 15. maja, komandant je otišao na pregovore o definitivnom napuštanju kasarne. Rekao im je da budu spremni i da kolona krene u 18:50 časova. Na čelu kolone išao je komandant dok je svedok bio u šestom ili sedmom vozilu. Naređenje je bilo da oružje ne sme da bude repetirano i da se uzvraća na provokacije. Krenuli su Skojevskom ulicom i kada su stigli do zgrade Tehničkog pregleda video je vojnike koji su stajali pored zgrada i na balkonima. Na raskrsnici *Brčanska Malta* bila je neka bina, prekrivena šatorskim krilima i pomislio je da se iza toga kriju strelci koji će pucati u njih. Začuo je dugu rafalnu paljbu koja se čula iza njegovog vozila, ali kako su oni već skrenuli nisu mogli da vide šta se dešava sa ostatkom kolone. Komandant je krenuo natrag i rekao mu je da je kolona napadnuta i da on, kao starešina, skloni vojnike koji su uspeli da prođu kod obližnje fabrike. Ujutru se komandant vratio i rekao da ima puno mrtvih. Sledećeg dana su se smestili u školu u Požarnici. Iz pravca Tuzle su ih gađali minobacačima, tako da su bili prinuđeni da se sklone u podrum. Posle nekoliko dana su se evakuisali.

Komentar:

Svedok Pitman je u istrazi rekao da mu je komandant Dubajić naredio da ode do magacina na Kozlovcu, da ga otvori i uzme oružje dok je danas ispričao da mu nije naređeno da magacin otvori već je magacin bio otvoren. Svedok Mile Dubajić je 15. maja 2008. na glavnom pretresu izjavio da nikome nije izdao naredbu da uzme oružje TO iz magacina na Kozlovcu.

Glavni pretres: 16. januar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Radenka Ivkovića

Svedok je u maju 1992. godine živeo u Tuzli, gde je radio kao poslovođa u rudniku soli. Kritičnog dana [15.05.1992.] oko 10:00 časova otišao je do kuće u Simin Han kako bi stricu dao novac i pozdravio se sa decom jer su tog dana otišli za Beograd. Pozvali su ga sa posla i rekli mu da bi trebalo da ode na punkt u Lukavac i organizuje rad jer pumpar slane vode nije mogao doći na posao zbog barikada koje su bile postavljene između Lukavca i brane. Čuo je da se sprema izlazak kolone iz kasarne prema Ozrenu i da je to razlog postavljanja barikada. Kada se oko 13:30 časova vratio u rudnik zatekao je samo čuvara i brigadira i oni su mu rekli da je stiglo obaveštenje da ko hoće može otići sa posla, tako da je većina radnika tako postupila. Sa brada je počela da se čuje pucnjava. Sačekao je da dođu radnici iz druge smene i zatim oko 15:00 časova krenuo kući prema *Brčanskoj malti*. Most je bio blokiran jer se očekivao izlazak kolone. Video je naoružane ljude u uniformama policije, vojske i teritorijalne odbrane. Kući je stigao u društvu svog kuma. Uključio je televizor, tuzlanska televizija je emitovala direktan snimak *Brčanske Malte* i izlazak kolone. Bilo mu je čudno što se studio nalazio na zgradi koju su zvali *Momo i Uzeir* a do tada je televizija imala studio na sasvim drugoj lokaciji. U jednom trenutku nešto je puklo i zapucalo sa svih stana. Vozila u koloni koja su bila pogođena su se zaustavljala i ubrzo počela da gore. Sa prozora je video kada je jedno vozilo skrenulo i udarilo u njegovu zgradu. Video je kada je vozač ispao iz vozila i krenuo je da mu pomogne jer je bio ranjen. Vozača, suvozača i još dvojicu vojnika, koji je takođe bili ranjeni, zajedno sa jedim prolaznikom izvukao je iz kamiona i smestio je u jedan prolaz. Nakon desetak minuta stiglo je sanitetsko vozilo i odvezlo ih. Vratio se u stan i dok je prao krv sa ruku u stan mu je upala policija, pretražila stan zbog oružja ali ništa nisu našli. Narednih nekoliko dana nastavio je odlazi na posao, ali su ga otpustili jer su ga optužili da je *petokolonaš*. Tuzlu je napustio 4. februara 1994.

Optuženog Jurišića ne poznaje.

Saslušanje svedoka Momčila Ivkovića

Svedok je maju 1992. radio kao poslovođa u rudniku soli *Tetim* u Tizli. U to vreme se u Tuzli osećala napetost, ali nije bilo ekscesa. Postojali su punktovima koji su kontrolisali ulazak i izlazak iz grada, ali se po gradu moglo normalno kretati. U rudniku su bile pripreme, pravile su se priručno-eksplozivna sredstva, ali su se svi nadali da rata neće biti. Te godine se i školska godina završila više od mesec dana ranije, što je ukazivalo da će se nešto desiti. Dana 15. maja oko 13:00 časova pozvao ga je direktor nadzorno-tehničkog osoblja i rekao da će biti napada na kolonu JNA. U to vreme sa brada iznad *Brčanske Malte* čuli su se pojediničani pucnji. Pričalo se da je kolona krenula, ali da je vraćena u kasarnu. Javio je supruzi da spakuje stvari i spremi decu, da ga sačekaju jer će zajedno otići iz Tuzle. Iz grada su krenuli između 15 i 16:00 časova. Krenuli su sa

Stupina prema raskrsnici *Brčanska Malta*, ali kako je bilo blokirano morali su da idu zaobilaznim putem preko Slavinovića. Bilo je puno policije, vojske na svim putevima i okolnim zgradama a na samoj raskrsnici je video neko oklopno vozilo. Otišli su u kuću njegovog oca u Požarnici, gde su prenoćili. Oko 19:00 časova pozvao ga je brat, koji je stanovao u blizini pomenute raskrsnice i rekao da je kolona JNA napadnuta i da je sve kao u paklu. Kasnije je snimak napada gledao na FS kanalu tuzlanske televizije. U toku noći počelo je da se puca između Siminog Hana i Tuzle. Ujutru je sa porodicom otišao u Bijeljino, ali se on nakon dva dana vratio u Tuzlu. Nastavio je da odlazi na posao, sve do 13. juna kada je uhapšen od strane jedinice koju je vodio Faruk Prcić.

Svedok ne poznaje optuženog Jurišića.

Saslušanje svedoka Marka Novakovića

Svedok je u maju 1992. godine obavljao dužnost zamenika načelnika bezbednosti 17. korpusa koji je delovao od Dervente do Drine, pa tako je u njegovu nadležnost ulazila i kasarna *Husniska buna* u Tuzli. Komada korpusa je izmeštena iz Tuzle u Ugljevik u martu 1992. U Tuzli je 1992. godine bila izražena propaganda protiv vojske i srpskog naroda. Formirane su tri paravojne birgade *Patriptske lige* i *Zelenih beretki* koje su bile kompletno naoružane. Njihov cilj je bio da u datom momentu, po naređenju Muslimanskog nacionalnog veća, napadnu i proteraju JNA. Početkom te godine pripadnici tih jedinica su podmetnuli bombu u *Skojevskoj ulici* koja je bila namenjena komandantu kasarne Dubajiću. Često su oduzimali vozila, pretresali, pretili vojnim licima, ubijali i zarobljavali ih da bi kasnije vođeni pregovori. Civilna vlast se ograđivala od toga, ali su svi znali o čemu se radi. U gradu su kopani rovovi i postavljeni gradobrani od peska. Operativne jedinice JNA su napustile grad dok su u kasarni ostale pozadinske čiji zadatak je bio da se iseli kasarna tj. hrana, municija i oprema. Nakon napada na kolonu u Sarajevu počele su provokacije vojnih lica, kasarne, skladišta na Kozlovcu, što je ukazivalo da može doći do žestokih borbenih dejstava. Formiran je Krizni štab na čelu sa predsednikom opštine Selimom Bešlagićem. Mnogi bivši pripadnici MUP-a su vraćeni u službu zbog posebnih zadataka, a jedan od njih je bio optuženi Ilija Jurišić. Optuženog Jurišića je poznavao još do pre rata i bilo mu je čudno kada je čuo da je vraćen u MUP. Iako je optuženi Jurišić 15. maja 1992. bio u operativnom sistemu komandovanja u MUP-u u Tuzli, nije mu poznato koja su njegova konkretna zaduženja bila.

Kolona JNA je trebalo da napusti kasarnu 15. maja 1992. Svedok se nalazio u Komandi. Nije bio uključen u pregovore, već su u pregovore bili uključeni general Nedeljković i potpukovnik Dubajić, s jedne strane, i funkcioneri opštine Delibegović, Sead Avdić i drugi, sa druge strane. Pretpostavljali su da će kolona biti napadnuta i predlagali komandantu Dubajiću da se kolona borbeno pripremi, što nije urađeno. Kolona je najpre krenula oko 14:00 časova, ali su je vratili da bi dobili na vremenu, a zatim oko 18:00 časova. Pucnjava je krenula veoma brzo i Komanda je odmah bila obavještena. Za vreme dok je on bio u Tuzli identifikovano je oko 50 ubijenih vojnika, ali se taj broj kasnije znatno povećao. Komanda korpusa je organizovala identifikaciju, ustanovljavanje šta se

desilo, izvlačenje i pregovore sa rukovodstvom Kriznog štaba oko oslobađanja onih koji su ostali živi a bili su zarobljeni.

Saslušanje svedoka Milivoja Mašulovića

Svedok je u maju 1992. bio pomoćnik komandanta za bezbednost tuzlanskog korpusa. Komanda korpusa je u to vreme bio locirana u Ugljeviku. Što se tiče izlaska kolone JNA iz kasarne u Tuzli, poznato mu je da su vođeni pregovori, ali on nije bio angažovan. On je 13. maja 1992. upozorio komandanta korpusa generala Milana Nedeljkovića da je subregionalni štab TO Tuzla odnosno Patriotske lige doneo odluku da od 15. maja počnu sa napadima na vojne objekte i vojna lica u Tuzli. General Nedeljković nije ozbiljno shvatao njegova upozorenja i prokomentariosao da im suprotna strana ne može ništa. Zbog toga je svedok sledećeg dana na referisanju pred proširenim kolegijumom komandanata korpusa iznao isto obaveštenje. Oni nisu tome pridavali značaj, tako da ništa nije preduzeto. U kasarni je tog dana [15. maja 1992.] bilo dosta rezervista koji su bili nedisciplinovani i komandant Dubajić je teško izlazio na kraj sa njima. Čak je bilo pokušaja krađa i otimanja, tovarenja na vozila bez reda. Ipak, komandant Dubajić je uspeo da ih organizuje tako da iz kasarne izađu u koloni a ne pojedinačno. Kolona je krenula oko 14:00 časova, ali je vraćena. Pri ponovnom izlasku u 18:50 časova došlo je do napada na kolonu, kada je stradalo oko 200 vojnika.

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurištića.

Saslušanje svedoka Ranka Belojice

Svedok je u maju 1992. bio pomoćnik komandanta za pozadinu u 92. motorizovanoj birgadi u Tuzli. U toku 1992. stvorene su paravojne formacije *Patriotska liga* i *Zelene beretke*, zbog kojih je u gradu vladala neugodna atmosfera. U toku 13. i 14. maja izvučena su materijalna sredstva iz kasarne. Za to vreme oko kasarne kružili su pripadnici paravojnih snaga, što je bilo vrlo neprijatno. Kasarna je trebalo da se iseli do 20. maja, ali još uvek nije bio određen tačan datum. Dana 15. maja 1992. nalazio se u kasarni *Husinska buna* i zamenjivao komandanta kasarne Mileta Dubajića, koji je otišao na sastanak u Ugljevik. U kasarni je bilo puno jedinica koje su radile na pakovanju i iseljavanju sredstava. Komandant Dubajić mu je rekao da posebno obrati pažnju na skladište municije na Kozlovcu, jer je postojala opasnost da skladište bude opljačkano. U toku dana je stigla informacija da je skladište zaista otvoreno. Oko 13:00 časova krenuo je sa Mandžom Abudulahom da to proveri i kada su skoro stigli iz pravca skladišta je na njih otvorena vatra. U isto vreme jedna grupa od 50-ak rezervista sa Ozrena krenula je bez odobrenja iz kasarne jer im se žurilo, ali su ih sa *Brčanske Malte* vratili nazad u kasarnu. U tom je već počelo i sporadično pucanje u pravcu kasarne. Pucano je i iz protivtenkovske rakete, tako da su pogođene benzinska pumpa i jedna zgrada kasarne. Iz kasarne niko nije odgovorio jer je to zabranio komandant Dubajić. Komandant Dubajić je izvestio Krizni štab da se puca u pravcu kasarne, tako da je oko 17:00 časova došla delegacija opštine Tuzla. Delegaciju su činili Sead Avdić, Muhamed Brkić i Enver

Delibegović. Razgovarali su sa komandantom Dubajićem, nakon čega mu je on rekao da su postigli dogovor da se izvrši evakuacije kasarne i da se formira kolona. Okupio je starešine i rekao im da kolona krene u pravcu Požarnice i Majevice. Kolona od 120 vozila je krenula oko 19:00 časova. Na čelu je išao Muhamed Brkić kao garancija da će kolona bezbedno proći. U drugom vozilu je krenuo Dubajić i Enver Delibegović, a u trećem Dubajićeva supruga. Bio je dogovor da Brkić isprati kolonu do Požarnice, ali je on već na *Brčanskoj Malti* negde skrenuo i nestao i kolona je napadnuta. Na kolonu je pucano sa okolnih zgrada, terasa, krovova i prozora, i to od raskrsnice *Brčanska Malta* do kapije kasarne. Svedok se nalazio u trećem vozilu koje je napadnuto. Njegovo vozilo nije pogođeno, ali je on već bio ranjen za vreme pucnjave u kasarni. Ispred njega je u vozilu bio major Tomislav Mandić, koji je ranjen i kome je svedok pomogao i spasao ga. Naime, u jednom od vozila naišao je neki pukovnik koga su zamolili da poveže Mandića u bolnicu. On je uspeo da se izvuče iz pucnjave prema selu Požarnica. Tamo je obavljeno odvajanje mrtvih i ranjenih. Među preživelim su vladali strah i panika. Iz Tuzle je izašao 20. maja 1992. i otišao u Srbiju.

Svedok ne poznaje i nikada nije čuo za optuženog Iliju Jurišića.

Komentar:

Svedok Marko Novaković nije se nalazio u Tuzli 15. maja 1992. godine, tako da je u svom svedočenju nije zneo nikave konkretne činjenice već pretpostavke i zaključke na osnovu iskustva i vojnog znanja.

Optuženi Ilija Jurišić citirao je reči jednog oficira [JNA] koji se 15. maja 1992. nalazio na Brčanskoj Malti i koji je razgovarao sa majorom na Ozrenu *Pa, dobro majore, kada znate kako da komandujete sa Ozrena, zašto ste nas izdali? Jesmo li se dogovorili da ćemo mi napasti sa Brčanske Malte a vi iz pravca Bukinja i Krojačice? Mi smo bar pokušali napad upavši u kišu metaka a vi niste ni mrdnuli k....., vi ste nas izdali i zato neću da slušam Vaše naređenje!* Optuženi je rekao da je ovaj razgovor snimljen i najavio da će biti predat kao dokaz.

Glavni pretres: 02. februar 2009.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Zorana Petrovića

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića. Pre dve godine prijavio se da svedoči u slučaju *Dobrovoljačka ulica* tj. napad na kolonu JNA u Dobrovoljačkoj ulici Sarajevu koji se dogodio 03.05.1992. godine, dok o ovom slučaju nema saznanja. Nije bio u Tuzli u vreme napada na kolonu JNA 1992. godine, ali je došao u posed fotografije koja je snimljena u trenutku napada. Fotografija je izvučena iz video-snimka napada na kolonu, koji je snimio član novinarske ekipe, koju je svedok vodio. Ne seća se imena tog novinara.

Komentar

Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

Tužilaštvo je pozvalo svedoka a da ga prethodno nije obavestilo o kom slučaju se radi i o kojim okolnostima svedok treba da svedoči. Odbrana se usprotivila daljem saslušavanju svedoka koji nemaju nikakve veze sa predmetom optužnice i koji nemaju saznanja o krivičnoj odgovornosti optuženog Ilije Jurišića.

Glavni pretres: 18. februar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka-oštećenog Dejana Jokića

Svedok je u maju 1992. bio rezervista u jedinici koja je pripadala mesnoj zajednici Požarnica i obavljao je posove vezane za kuhinju. Dana 15. maja dva puta je odlazio vojnim kamionom u Tuzlu, kako bi iz kasarne *Husinska buna* dopremio hranu i opremu. Prvi put je otišao oko 08:00 časova i nije primetio ništa neobično na putu ili u gradu. Drugi put je otišao oko 12:30 časova, obavljen je utovar i kada je kamion krenuo nazad na raskrsnici *Brčanska mlata* zaustavljen je od strane policije i pripadnika TO. Policajci su zatražili da vojnici u kamionu predaju lično naoružanje, pa kada su to oni odbili vratili su ih u kasarnu. Pridružili su se koloni vozila koja je ubrzo krenula iz kasarne, ali je i ta kolona vraćena sa raskrsnice. Počelo je pucanje iz pravca Gradine prema kasarni i pojedini vojnici su odgovarali. Kolona je ponovo krenula oko 19:00 časova. Njegov kamion je bio pri početku kolone. Kada su prošli raskrsnicu video je kada je prvi kamion u koloni pogođen iz pravca male pijace i zatim se zapalio. Onda je nastala rafalna pucnjava sa svih strana. Vojska nije odgovarala jer nije mogla. Vozač kamiona je ranjen. Jedan od vojnika je iskočio, ali je zarobljen. U koloni je bio i njegov brat Goran Jokić, redovni vojnik, koji je poginuo u sanitetskom vozilu. Identifikovan je na osnovu DNK analize.

Optuženog Jurišića ne poznaje, ali je čuo da je bio u tadašnjem SUP-u Tuzla i da je imao određena ovlašćenja, tako da ga smatra odgovornim za ono što se desilo.

Saslušanje svedoka-oštećenog Branislava Kulišića

Svedok je u maju 1992. bio rezervista JNA u jedinici koja je bila u Sižju. Dana 15. maja dobio je zadatak da izbeglice iz Broda i Liješća sprovede kroz Tuzlu do Požarnice. Kada je trebalo da se vrati u jedinicu usmeren je u kasarnu *Husinska buna*. Tada je čuo da je jedna kolona pokušala da izađe, ali da je vraćena i da se mora čekati. Oko 19:00 časova naredeno je da se kolona formira i krene, ali da vojnici lično naoružanje sakriju kako ne bi izgledalo kao provokacija. Pre samog polaska iz kasarne jedan čovek, koji je došao narandžastim autom *zastava 101*, opalio je jedan metak u vazduh. Prišao mu je i pitao ga zašto puca, ali je ovaj bio vidno uzmeniren i ništa mu nije odgovorio. Njegov kamion vozio je Boro Tadić a pozadi su sedeli Ranko Mrkonjić, Zoran Marković i Tatomir Kulišić. Nalazili su se u sredini kolone. Kada su stigli do zgrade Tehničkog pregleda počela je pucnjava. Ranjen je u ruku i stomak. Na putu ka Požarnici vozač je poginuo i kamion je stao. Izašao je iz kamiona, seo ispod njega i tu je ponovo ranjen. Bačena je

bomba pored njega. Ustao je i pobjegao u podrum obližnje zgrade. Ranko je poginuo dok su Tatomir i Zoran ranjeni. U podrumu je ostao do jutra, kada su ga ovezli u bolnicu na Gradini. Kasnije je prebačen u zatvor. Razmenjen je 18.07.1992. godine.

Saslušanje svedoka-oštećenog Mirka Lukića

Svedok je kao vozač rezervista 14. maja 1992. dobio zadatak da mladu vojsku odveze od kasarne u Tuzli do Bijeljine. Nakon obavljenog posla vratio se u kasarnu 15. maja oko 11:00 časova. Vojnici u kasarni su bili napeti jer se često pucalo iz grada prema kasarni. Komandant kasarne Dubajić uberavao ih je da je sve uredu, da on vrši pregovore i da će mirno izaći iz grada. Kolona je prvi put krenula oko 14:00 časova, ali je vraćena. Oko 18:30 časova vojnici su dobili instrukcije da ne pucaju i da oružje drže okrenuto na dole. Kolona je ponovo krenula i njegovo kamion se nalazio u sredini. Kada su se približili raskrsnici čuli su pucnjavu iz pešadijskog oružja. Vojnik na suvozačevom mestu je poginuo, snajperista ga je pogodio u čelo. Svedok se spustio i sakrio pod volan. Trebalo je da skrene levo, ali nije mogao jer nije video kuda vozi, tako da je nastavio pravo i zaustavio se na semaforu. Ležao je ispod volana pola sata. Osetio je da nešto gori i video da se kamion zapalio. Iskočio je i pretvarao se mrtav. Kada je osetio da asfalt gori pokušao je da beži. Bačena je bomba na njega, i tom prilikom je ranjen. Bacio se u travu i tako ležao do 21:00 čas. Bio je jako ranjen u ruku i mnogo je iskrvario. Kada je pao mrak krenuo je da potraži pomoć, ali su ga na Solini uhapsili i odveli na ispitivanje. Nakon toga je prebačen u bolnicu na Gradini, gde mu je pružena pomoć.

Saslušanje svedoka Vase Šolaja

Svedok je u maju 1992. bio načelnik Sektora za opštu upravu, član Izvršnog odbora i član Prijedседništva opštine Tuzla. Živeo je u Skojevskoj ulici. Dana 15. maja nalazio se na radnom mestu do kraja radnog dana. Kada je otišao kući čuo je da je jedna kolona JNA vraćena. Kada je kolona drugi put krenula začula se pucnjava i eksplozije. Zbog sigurnosti je izašao u hodnik zgrade. Čuo je da neko trči niz stepenice i video dva čoveka u civilnoj odeći, ali sa oružjem. Razbijali su plafonjere na svakom spratu, tako da je zgrada ostajala u mraku. Neko od komšija je rekao da su to snajperisti koji su bili na vrhu zgrade i da im je komšinica koja je živela na poslednjem spratu dala muževljeve pantalone kako bi lakše pobjegli u civilnoj odeći. Stanari su otišli u prostoriju za kućni saveti i dogovorili se da vode dežurstva. Na televiziji se čulo da *naši pucaju* a da niko nije dao komandu za pucnjavu. Govorio se svašta, ali nikada nije direktno pominjao optuženi Ilija Jurišić. Nije mu poznato koju je funkciju obavljao optuženi u to vreme. Ipak, posle rata je imao prilike da dobro upozna i saraduje sa optuženim i siguran je da on nije bio umešan u napad na kolonu JNA.

Komentar:

Svedok Mirko Lukić je prepoznao na video-snimku svoj pogođeni kamion koji gori, kao i sebe kako leži pored kamiona, praveći se da je mrtav.

Svedok Borko Sorajić je pomenuo nešto o čemu ostali svedoci ne govore, ali njegovo svedočenje zbog tehničkih smetnji nije snimljeno. Nakon pauze Veće je obavješteno da je svedoku pozlilo jer se setio brata blizanca koji je poginuo, tako da saslušanje nije nastavljeno.

Ponavlja se da tužilac podatke o poginulima utvrđuje na glavnom pretresu ispitujući svedoke, umesto da je taj posao obavljen u istrazi. Iako je u optužnici navedeno da je broj poginulih najmanje 193 dešava se da se na glavnom pretresu utvrdi da su neka lica živa, da su neka poginula drugom prilikom ili da se jedno isto lice pojavljuje više puta na spisku.

Glavni pretres: 19. februar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka-oštećenog Radojice Ilića

Svedok se maju 1992. nalazio u kasarni *Husinkska buna* u Tuzli. Bio je rezervista i njegov zadatak je bio održavanje tehničko-materijalnih sredstava. Dana 15. maja vojnici su obavješteni da će oko 13:00 časova izaći iz kasarne u koloni. On se nalazio u trećem ili četvrtom vozilu. Krenuli su Skojevskom ulicom i kada su došli na raskrsnicu *Brčanska Malta* dva naoružana mladića su rekla da se kolona vrati u kasarnu. Sa desne strane ulice je primetio da su postavljene vreće sa peskom i da su iza njih ležali ljudi. Takođe, kod zgrade Tehničkog pregleda primetio je da leži mrtav čovek. Kada su se vratili u kasarnu nastao je opšti metež. Povrenemo se čula pucnjava sa Gradine prema kasarni, ali vojnici nisu uzvraćali. Kolona je drugi put krenula oko 19:00 časova. U kamionu se nalazio njegov komandir Slavko Novaković i vozač Mića Maksimović. Ubrzo nakon polaska kolone počela je pucnjava. Komandir Slavko je pogođen u glavu i preminuo na mestu. Svedok je video ranjenog vojnika Danila Cvetkovića i kada je hteo da izađe iz kamiona i pomogne mu pogođen je u stomak, levu ruku i desno rame. Uspeli su da se izvuku iz kritične zone, ali kako je vozač ranjen kamion je stao. Svedok se onesvestio i probudio se u bolnici u Bijeljini.

Saslušanje svedoka Danila Simića

Svedok je radio na slučaju napada kolone JNA. Naime, bio je načelnik Komisije za prikupljanje podataka o izvršiocima ratnih zločina bivših pripadnika JNA. U toku 1992. i 1993. kao i 1995. obavljena je operativna obrada kako bi se utvrdilo gde su vojnici koji su nestali iz jedinice koja se izvlačila iz Tuzle. Njegova komisija je sakupljala izjave svedoka i oštećenih i prikupljene podatke predali Komitetu za ratne zločine. Takođe, tužilaštvu je predata krivična prijava koja je obuhvatila 59 osoba. Optuženi Jurišić se nalazio na 48. mestu a raspored osumnjičenih je napravljen prema udelu u napadu. Prema tadašnjim dokazima optuženi Jurišić nije bio jedan od organizatora. Nije mu poznato na osnovu čije izjave tj. na osnovu kojeg dokaza je ime Ilije Jurišića uneto u krivičnu prijavu. Utvrdio je da je potpukovnik Dubajić vodio pregovore sa predstavnicima vlasti

Tuzle, da je doneo odluku da kolona krene ali da je vraćena jer zaseda nije bila spremna. Kada je zaseda bila spremna kolona je puštena da krene i napadnuta.

Predlog odbrane

Odbrana optuženog Jurišića je predložila da se kao svedoci saslušaju Selim Bešlagić, Meho Bajrić, Budimir Nikolić i Enver Delibegović, prema kojima je postupak razdvojen, kao i Benjamin Fišeković i Jasmin Imamović

Komentar:

Svedok Danilo Simić je na sva konkretna pitanja odbrane odgovara *teško je reći*. Njemu su predložena dva spiska koja je sačinio za vreme rada na ovom predmetu i to spisak ratnih zločinaca i spisak organizatora napada i na tim spiskovima nema imena optuženog Jurišića. Svedok nije mogao da objasni na osnovu čije izjave ili kog dokumenta se ime optuženog Jurišića našlo u krivičnoj prijavi. Čak je izjavio da se *prema tadašnjim dokazima Ilija Jurišić nije ni video*. Prilikom predočavanja izveštaja koje je svedok sačinio moglo se приметiti da je svedok gajio mržnju prema pripadnicima drugih naroda, pa je tako Bošnjake nazivao Turcima a Hrvate ustašama.

Glavni pretres: 25. mart 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Blagoja Stankića

Svedok ne poznaje optuženog Jurišića.

U maju 1992. godine nalazio se u Požarnici kao rezervni vojni starešina. Dana 15. maja otišao je, po naređenju potpukovnika Dubajića, u Tuzlu da iz kasarne izvuče vojsku koja je ostala. Prva kolona krenula je oko 13:00 časova, ali je vraćena. Oko 19:00 časova krenula je druga i on se nalazio u kamionu TAM 110 na začelju kolone. Sedeo je na suvozačevom mestu, vozač je bio Brana Ivković dok je pozadi sedelo nekoliko vojnika. Tek što su napustili krug kasarne začuli su pucnjavu. Sakrili su se u podrumu obližnje zgrade, gde su ostali do jutra. Ujutru su obavešteni da ih čekaju autobusi, kojima su napustili Tuzlu.

Saslušanje svedoka Vlada Todorovića

Svedok je pre rata živio u Tuzli. Dana 15. maja 1992. nalazio se u kasarni *Husinska buna*. Bio je komandant odreda *Ratiš* [TO] koji je formiran u reonu Smoluće. Tog jutra na referisanju komandant kasarne Dubajić saopštio je starešinama da je postignut dogovor da se kasarna napusti popodne, da se utovare sva materijalno-tehnička sredstva i da se prilikom napuštanja kasarne sakrije oružje i ne uzmenirava stanovništvo. Kolona je prvi put krenula oko 13:00 časova, ali je zaustavljena kod semafora [*Brčanska Malta*] i vraćena nazad. Čuo je da su vraćeni jer je ukradeno oružje TO iz magacina na Kozlovcu.

Osetila se nervoza među vonicima. Bili su uplašeni jer su po okolnim brdima primetili vojnike u plavim uniformama [TO] i policajce koji su nosili dugo oružje. Komandant Dubajić im je rekao da ne brinu i da će mirno izaći, ali su vojnici bili uplašeni jer su se povremeno čuli pucnji sa brda u pravcu kasarne. Kolona je ponovo krenula oko 19:00 časova. On se nalazio u kamionu koji je bez problema prošao raskrnicu i izašao prema Siminom Hanu. Začula se pucnjava i onda je u retrovizoru video da je kamion iza njih pogođen. Rekao je vozaču da ubrza i tek kada su stigli u Simin Han stali su. Cisterna njegove i nekoliko kamiona njegove jedinice su pogođeni i tom prilikom tri vojnika su poginula a dvojica ranjena. Telo vojnika Radeta zvanog Riba je izgorelo i nikada nije pronađeno.

Optuženog ne poznaje.

Saslušanje svedoka Dragana Lazarevića

U maju 1992. bio je rezervni vojnik u jedinici u Požarnici. Svakodnevno neko iz jedinice je odlazio po hranu u kasarnu u Tuzli. Dana 15. maja krenuo je zajedno sa jednim vojnikom i kada su stigli saznali su da se kasarna evakuise. Dok su se vozili prema kasarni na putu u Slavinovićima primetio je barikade i rupe za mine dok je na raskrsnici *Brčanska Malta* bio postavljen oklopni transporter. Ubrzo je u kasarnu stigla cela njegova jedinica sa kamionima kako bi pomogli oko izvlačenja materijano-tehničkih sredstava. Kolona je krenula oko 19:00 časova. Vojnicima je rečeno da ne provociraju meštane, da puške budu oborene a cerade kamiona spuštene. Video je naoružane ljude na prozorima i balkonima zgrada. Kada je kamion stigao do *Voćarske ulice*, kod Doma za nezbrinutu decu, začula se pucnjava. Njegov kamion nalazio se na početku kolone među prvim vozilima koja nisu napadnuta. Od brujanja motora i brda iza koga su skrenuli nisu ni čuli pucnjavu već su malo kasnije primetili da ostatak kolone nedostaje. Iz njegove jedinice poginuo je njegov starešina i nekoliko vojnika. Šta se tačno dogodilo saznao je tek kada su tela poginulih razmenjena.

Ime optuženog Ilije Jurišića mu je poznato. Seća se da je na televiziji video emisiju povodom godišnjice osobođenja Tuzle i da su tada dodeljivane zahvalnice. Tom prilikom optuženi Jurišić se hvalio kako je njegova jedinica napala kolonu JNA i rekao da da nije bilo njegove jedinice JNA bi izašla iz Tuzle.

Saslušanje svedoka Dražana Boškovića

Svedok je od maja 1989. do maja 1992. radio u kasarni *Husinska buna* u Tuzli kao vojnik po ugovoru tj. referent opštih poslova. Tada se pričalo o evakuaciji kasarne i trebalo je da bude obavljan do 19. maja 1992. Komanda je već bila iseljena a u kasarni je ostala samo njegova brigada na čelu sa komandantom Dubajićem. Dana 15. maja odvijali su se pregovori oko mirnog napuštanja kasarne. Kasarna nije bila obezbeđena, jer je još prethodnog dana specijalna jedinica obezbeđenje tj. bataljon iz Pirota napustio Tuzlu. Oko 15:00 časova na kasarnu je ispaljena granata, ali niko od vojnika nije dogovorio. Prva

kolona krenula je iz kasarne oko 13:00 časova, ali je vraćena. Druga kolona krenula je u 18:50 časova. Na čelu kolone išlo je jedno policijsko vozilo u kome je bio poručnik Tešić. Iza njega je bilo vozilo u kome su bili komandant TO Tuzla Enver Delibegović, kao obezbeđenje da kolona neće biti napadnuta, i komandant Dubajić. Svedok je bio u šestom ili sedmom vozilu. Prošli su *Brčansku Maltu* i nastavali prema Majevici. U jednom trenutku kolona je zaustavljena i čuli su da deo kolone iza njih napadnut. Policijsko vozilo se okrenulo i vratilo nazad. Enver je rekao da o napadu ništa ne zna i da ne može da veruje šta se dogodilo. Zatvorili su ga u jednu kuću u Požarnici i tu držali tri dana dok ga nisu razmenili na Siminom Hanu. Šta se desilo sa začeljem kolone saznao je iz priče preživelih vojnika i sa snimka napada. Nakon nekoliko dana došla je hladnjača sa leševima poginulih vojnika, ali nikoga nije mogao da prepozna.

Seća se da se pričalo da je Mato Zrnić bio taj koji je prvi zapucao iz kolone. Mislio je da je poginuo, ali je kasnije saznao da je živ i da se pridružio bosanskoj vojsci.

Svedok ne poznaje optuženog.

Saslušanje svedoka Slobodana Knjeginjića

Svedok je u maju 1992. bio u rezervnom sastavu JNA u kasarni *Husinska buna* u Tuzli. U kasarnu je došao u oktobru 1991. godine i bio je rezervni starešina i to komandir čete veze. Dana 15. maja 1992. bio je planiran izlazak iz kasarne. Tog dana komandant kasarne Dubajić je vršio pregovore za bezbedan izlazak. Oko 15:00 časova bilo je sporadičnih napada na kasarnu sa Gradine i Kozlovca. Dobio je narebu od načelnika veze kapetana Riste Perišića da prikupi materijalno-tehnička sredstva. Otišao je u autopark gde se nalazilo vozilo čete veze, ali kako vozila nije bio pronašao je jedno vozilo koje nije bilo u najispravnijem stanju i u njega su utovarani telefonski kablovi i druga sredstva. Kolona je krenula u 18:50 časova. Njegovo vozilo nalazilo se na sredini kolone. Bezbedno je prošao *Skojevsku ulicu* i raskrsnicu *Brčanska Malta* i kada je srenuo levo, na oko pedesetak metara od raskrsnice, počela je pucnjava. Iza njega prošlo je još šest vozila i uspela da stignu u Požarnicu, a ostali su zaustavljeni. Njegovo vozilo nije pogođeno i svi pripadnici njegove čete su preživeli.

Optuženog Jurištića ne poznaje.

Predlozi i stav Odbrane

Branilac optuženog, advokat Đorđe Dozet je istakao primedbu na vođenje postupka. Naime, svedoci koji su svedočili na današnjem ročištu saslušani su u istrazi i tada je utvršeno da nemaju saznanja koja se odnose na optužnicu tj. na činjenički opis i krivično delo koje se optuženom stavlja na teret. Uprkos tome, svedoci su pozvani da svedoče i na glavom pretresu iako njihovo svedočenje ne može pomoći utvrđivanju krivične odgovornosti optuženog Jurištića.

Branilac optuženog, advokat Stevan Protić je predložio, povodom iskaza svedoka Dragana Lazarevića, da se od opštine Tuzla zatraži informacija da li je optuženi Ilija Jurišić dobio priznanje tj. zahvalnicu za učestvovanje u napadu na kolonu JNA i da li postoji snimak emisije koja prikazuje dodelu tih zahvalica. Ukoliko se utvrdi da optuženi nije dobio takvu zahvalnicu odbrana će predložiti da se svedok podvrgne medicinskom tretmanu zbog iskrivljenog pogleda na činjenice. Branilac smatra da je svedok doveden na glavni pretres samo da bi na kraju svog izlaganja rekao da se optuženi Jurišić hvalio napadom na kolonu. Ukoliko se utvrdi da je ovaj svedok instruiran kako da svedoči odbrana će dati odgovorajući predlog kao što je da ga treba procesuirati.

Stav Tužilaštva

Tužilac se protivi predlogu odbrane.

Odluka Veća

Veće je odbilo predloge odbrane.

Komentar:

Svi svedoci došli su iz Bosne i Hercegovine kako bi svedočili na glavnom pretresu. Opravdana je primedba branioca Dozeta jer ni jedan od ovih svedoka nije doprineo utvrđivanju krivične odgovornosti optuženog Jurišića.

Glavni pretres: 2. april 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Đoka Tešića

Svedok se u maju 1992. godine nalazio u kasarni *Husinska Buna* u Tuzli. Tu je od septembra 1991. obavljao dužnost komandira čete vojne policije. Seća se da su pripadnici MUP-a u Živinicama 13. maja 1992. dobili naređenje od Alije Izetbegovića da zabrane tj. onemogućće kretanje vozila JNA po Tuzli. Bio je iznenađen kada je to saznao. Tog dana je sa komandantom kasarne Miletom Dubajićem i odeljenjem vojne policije bio na svečanosti kod Meše Bajrića i Selima Bešlagića. Rekli su im da misle da će došli do napada na kasarnu i kolonu kad se bude izvlačila iz grada, ali su njih dvojica to demantovali. Predložio je komandantu Dubajiću da od Vazduhoplovnog garnizona zatraži dva helikoptera da im bude podrška, ali helikopteri nisu dobijeni.

Dana 15. maja dobio je naređenje od komandanta Dubajića da formira kolonu i da kolona u 15:00 časova napusti kasarnu pravcem kasarna-Brčanska Malta-Ozren. Kolona je krenula, ali je sa raskrsnice *Brčanska Malta* vraćena nazad od strane TO Tuzla i *Zelenih beretki*. Komandant Dubajić je stupio u kontakt sa predstavnicima vlasti i oni su poslali u kasarnu na pregovore komandanta TO i zamenika gradonačelnika Jasmina Imamovića. Imamović je rekao da vojska slobodno može da napusti kasarnu. Ipak, oko 16:00 časova je bio napad na kasarnu iz pravca Gradine. Kada se pucnjava smirila formirana je nova kolona. Svedok se nalazio na čelu kolone u policijskom vozilu, kojim je upravljao

pripadnik MUP-a Srećko Mitrović. Zatim je išla jedna praga, u kojoj je bio komandant Dubajić i komandant TO, a iza njih četiri vozila tj. pingauera njegove jedinice. Kolona je krenula u 18:50 časova. Bilo je dogovoreno da se od Brčanske Malte nastavi pravo prema Slavninovićima i dalje prema Ozrenu, ali kad su stigli do raskrsnice on je odlučio da promeni pravac kretanja kolone i naredio Srećku Mitroviću da skrene levo prema Majeveci. To je odlučio jer je smatrao da će do napada na kolonu doći i da će na taj način smanjiti gubitke. Kasnije je zbog te odluke disciplinski kažnjen od strane komandanta Dubajića. Kada su stigli do sela Bare preko radio uređaja koji se nalazio u autu čuo je da neko izdaje naredbu da se vatra ne otvara na prvih 50 vozila jer se u njima nalazi aktivna vojska koja je naoružana, a nakon desetak sekundi začuo je pucnjavu i eksploziju. Shvatio je da je kolona napadnuta i zato je otišao do Požarnice kako bi telefonom stupio u kontakt sa komandom i saznao šta se desilo. Tada je na televiziji FS3 čuo svoje ime tj. da je poginuo srbočetnički komandant Đoko Tešić. Odlučio je da se vrati na Brčansku Maltu i pronađe jedno odeljenje njegove jedinice koje je ostalo. Saznao je da su svi živi i da su se sakrili u jednoj zgradi. Spaslo ih je to što im je pre polaska izdao uputstvo da skinu ceradu sa vozila, drže naoružanje na gotovs i u slučaju napada napuštaju vozilo i da se brane, kako su oni i postupili. Mnogi vojnici iz kolone su poginuli ili su ranjeni i zarobljeni. Saznao je da je napad počeo pri samom izlasku iz kruga kasarne, iz kafića fudbalera Šećerbegovića.

Saslušanje svedoka Sinana Alića

Svedok je novinar i osnivač Fondacije Istina, Pravda, Pomirenje. U jesen 1990. godine izabran je za direktora i glavnog urednika lista *Front slobode*. U proleće 1991. osnovao je televiziju u Tuzli koja se zvala FS3 [Front slobode treća faza]. Studio se nalazio u naselju Senjak, 150 metara od Brčanske Malte. Jedna terasa studia gledala je na kasarnu. Informativni program je emitovan svakog dana, uglavnom su bile emisije sa gostima koje su išle uživo. U martu, aprilu 1992. u program je ubačen antiratni program. Dana 15. maja 1992. bilo je predviđeno emitovanje emisije sa gostima koji bi govorili o stanju u gradu [jedan od njih trebalo je da bude svedok Božina Radović]. Emisiju je vodio Zlatko Dukić. Oko 15:00 časova, kada je prva kolona krenula iz kasarne, Frenk Pervan, jedan od njegovih kolega, koji je stanovao pored raskrsnice, snimio je kada je kolona vraćena. Taj snimak je odmah emitovan. Kada je druga kolona krenula u 18:50 časova svedok je uzeo jednu od kamera, izašao na lođu (manju terasu) koja je gledala prema raskrsnici i odatle snimao kolonu jer je smatrao da je to istorijski trenutak. Uspeo je da snimi prvi deo kolone i početak pucnjave. Snimao je sve dok nije shvatio da je to opasno i da može da pogine. Kada je pucnjava završena kameru je stavio na stativ i od tada je snimak bio bolji, miran. U toku pucnjave program je prekinut i direktno je pušten prenos pucnjave koju je snimao sa lođe. Komentare je davao Zlatko Dukić a zatim mu se pridružio Mato Divković. Takođe, javio se Selim Bešliagić što je direktno pušeno u program. U kameri nije bilo kasete tako da snimci koje danas poseduje su snimci koje su ljudi kod kuće snimali video-rekorderom. Kada su mu ljudi kasnije predali te kasete sakrio ih je jer je smatrao da će jednom zatrebati. Takođe, drugi izlazak kolone u 18:56 časova, iz nivoa raskrsnice snimao je i Senad Svraka. Taj snimak se kasnije pojavio na federalnoj

televiziji povodom obeležavanja godišnjice ovog događaja. Nije uspeo da snimi početak pucnjave jer se baterija na kameri ispraznila.

Svedok poznaje optuženog Jurišića. Optuženi nikada nije učestvovao ni u jednoj emisiji povodom ovog događaja odnosno bio je prilično anoniman sve dok nije došlo do suđenja. Inače, povodom desetogodišnjice ovog događaja je bila organizovana emisija na televiziji tuzlanskog kantona u kojoj su, pored svedoka, učestvovali Meša Bajrić, Selim Bešlagić i drugi. Svedok je emisiju napustio demonstrativno jer su neki učesnici hteli da ispadnu heroji, sa čim se on nije slagao jer je sa druge strane bilo mnogo žrtava.

Saslušanje veštaka prof. dr Slobodana Jovičića

Veštak je doktor tehničkih nauka i predmet njegovog nalaza i mišljenja je bio obrada video i audio snimaka izlaska kolone i početka pucnjave. U video delu bilo je više stotina hiljada slika na kojima je tragao za specifičnim detaljima. Što se tiče audio dela, napravio je transkripte svih snimaka koristeći poboljšivače zvuka.

Analizirao je početak pucnjave i utvrdio da su nakon prvog kratkog rafala usledila dva kratka rafala a zatim jedan kratki i jedan dugi rafal koji se sliva u masovnu pucnjavu. Od prvog kratkog rafala do opšte pucnjave prošlo je oko dve sekunde. Utvrdio je da su prvi i četvrti rafali identični tj. iz jednog oružja i sa jednog mesta, koje je izvan linije kolone tj. negde između zgrada u Skojevskoj ulici. Drugi i treći rafal ispaljeni su iz drugačijeg oružja u odnosu na prvi i ispaljeni su iz vozila u pokretu. Prostorna udaljenost mesta odakle su ispaljeni prvi i drugi rafal je 15 -20 metara.

Analizirajući snimak utvrdio je da je došlo do prekida u snimanju, koji je trajao oko 6 minuta, nakon čega je snimanje nastavljeno. Takođe, utvrdio je da je raskrsnica *Brčanska Malta* snimana sa više pozicija jer postoje dva različita ugla snimanja, što ukazuje da su postojale dve kamere koje su davale snimke različitog kvaliteta. Na snimcima se razlikuju pucnji koji su daleko i bliži kameri. Na snimku koji ima obeležje televizije *FS3* čuje se *Svetlana, smanji malo pojedinačnu paljbu* [što se čulo na snimku koji je emitovan u sudnici].

Komentar:

Branilac optuženog advokat Dozet istakao je da se odbrana protivi saslušanju svedoka Sinana Alića jer je ovaj svedok bio prisutan tokom celog postupka i saslušanja drugih svedoka, što je u suprotnosti sa odredbama ZKP-a. Tužilac je smatrao da je propust suda što je ovaj svedok prisustvovao saslušanju ostalih svedoka, ali se nije protivio njegovom saslušanju jer on može govoriti o okolnostima o kojima nisu govorili drugi svedoci. Sa druge strane, svedok je u toku postupka bio izuzetno kooperativan i nema razloga da se sumnja u istinitost njegovog iskaza. Predsednica Veća rekla je da prisustvo ovog svedoka u sudnici tokom saslušanja ostalih svedoka nije zakonska smetnja za njegovo saslušanje a da će objektivnost njegovog iskaza veće posebno ceniti. Član 102. stav 1. ZKP kaže da se *svedoci saslušavaju ponaosob i bez prisustva ostalih svedoka*. Ova odredba znači da se

svedoci saslušavaju jedan u odsusvu drugog a da sud samo može iskaze ranije saslušanih svedoka predočiti svedocima koje saslušava kasnije. U slučaju povrede (ove odredbe) ZKP-a može se govoriti o povredi krivičnog postupka koja može biti i uslov za ukidanje presude.

Član Veća, sudija Krstajić, zatražio je objašnjenje od svedoka Sinana Alića odakle Zlatku Dukiću, koji je komentarisao prenos pucnjave, informacija koju gradonačelnik Selim Bešlagić inače nije rekao u programu, a to je da *pucnjavu nisu započeli pripadnici TO i MUP-a već je je pucnjava započela iz kolone koja je napuštala kasarnu*. Svedok Alić nije imao logično objašnjenje.

Veštak prof. dr Slobodan Jovičić je u svom nalazu i mišljenju više puta izvodio zaključke za koje nije kompetentan kao što je da je *koloni JNA napravljena klasična zaseda*. Odbrana je, sa pravom, naglasila da se veštak elektro inženjer ne može upuštati u razmatranje i zaključivanje nečega za šta nije osposobljen i ovlašćen. Gore pomenuti zaključak može dati samo veštak vojne stuke, tako da ga sud ne bi mogao uzeti u obzir. Veće se složilo sa stavom odbrane i naglasilo da će prihvatiti samo zaključke koji su iz domena veštakove struke.

Glavni pretres: 27. april 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Milana Stublinčevića

Svedok je od 19.11.1991. obavljao funkciju načelnika Štaba Tuzlanskog korpusa, kao i zamenika komandanta Korpusa. Dana 25. marta 1992. postao je komandant Operativne grupe Doboj, tako da više nije vršio svoje dužnosti u Korpusu. Nakon odluke Vrhovne komande Prestavništva SFRJ da se ljudstvo izvuče sa teritorije BiH, napustio je Doboj 14. maja 1992. godine i preko Tuzle stigao u Srbiju. Sledećeg dana, 15. maja 1992, javio se generalu Nedeljkoviću, komandantru Korpusa, i on ga je izvestio o napadu na kolonu JNA u Tuzli. Predložio mu je da sa ekipom ode na pregovore, ali je general Nedeljković to odbio i poslao ga na drugi zadatak. Što se tiče evakuacije kasarne u Tuzli, vreme izvačenja se menjalo i pomeralo, tako da je kolona konačno krenula posle 18:00 časova. Zadržavanjem vojnika u kasarni oni su dovedeni u opasnost. Ne može da kaže da je naređenje za napad na kolonu izao Selim Bešlagić, pre bi to mogao biti Ejub Ganić, ali i ako jeste to uradio onda je to bilo pod velikim moranjem. Stradanje vojnika JNA u Tuzli predstavlja klasičan primer gde Vrhovna komanda, rukovodstvo Tuzle i međunarodna zajednica moraju da snose odgovornost.

Optuženog ne poznaje, ali mu je njegovo prezime poznato. Misli da je u vreme dok je bio u Tuzli na sastanke u kasarni dolazio neko sa prezimenom Jurišić.

Saslušanje svedoka Srećka Mitrovića

Svedok je u maju 1992. godine bio milicioner u Tuzli. Dana 15. maja oko 18:00 časova nalazio se ispred zgrade SUP-a, kada je naišao njegov kolega Blagoje Stankić i rekao mu

da bi trebalo neko da otprati kolonu JNA od kasarne do Požarnice. Otišli su do načelnika Bajrića i on im je naložio da uzmu dva službena vozila marke *fiat* i da isprate kolonu. Primetio je da načelnik Bajrić oblači maskirno zeleno odelo, koje do tada nije video. Zadužili su dva vozila i kada su stigli u kasarnu dogovorili su se da svedok sa svojim vozilo bude na čelu kolone. Sa njim u vozilu nalazio se komandir vojne policije poručnik Tešić. U autu nije bio instaliran uređaj veze, tako da svedok nije bio u kontaktu sa svojimima [MUP Tuzle] dok je Tešić imao motorolu. Kada su došli do Slavinovića čuo je da neko pita preko motorole *kuda ćemo?* na šta je Tešić odgovorio *prema Majeveci*. Kada su došli do Siminog Hana, na policijskom punktu je video neke svoje kolege koje su se sakrile kada su spazile da nailazi kolona. Izašao je iz auta kako bi ih pitao šta se desilo i oni su mu rekali da je u Tuzli puca. U tom trenutku je čuo pucnjavu. Tešić mu je rekao da moraju da se vrate nazad a nekom je preko motorole javio da kolona ubrza izvlačenje. Kada su stigli do jedne kafane sreli su jednu *pragu* na kojoj je sedeo krvav vojnik i koji je Tešiću rekao *jel' to obećanje da ćemo mirno izaći?!* Nešto malo dalje svedok i poručnik Tešić su se razdvojili, Tešić je se vratio u Tuzlu a svedok je otišao kod prijatelja Anđelka Kovačevića i tada na TV-u video šta se dešava u gradu. Pozvao je kancelariju načelnika Bajrića i javio se optuženi Jurišić, koji mu je rekao da se što pre vrati u grad. Vratio se tek sledećeg jutra oko 05:00 časova kada se pucnjava smirila. Na punktu u Siminom Hanu zaustavio ga je kolega Stankić i pitao ga da li sa njim može da krene Jasmin Imamović. Kod česme u Slavinovićima Jasmina je čekao policajac i on je prešao kod njega u auto. Svedok je uspeo da dođe do SUP-a, gde su ga svi pitali *kako je uspeo da pobegne od četnika*. Tamo je video optuženog Jurišića koji je bio ljut, vikao je kako ga je načelnik Bajrić ostavio da rukovodi a on se izvukao.

Saslušanje veštaka dr Mileta Stojkovića

Veštak je stručnjak u oblasti opšte-narodne odbrane i društveno-civilne zaštite. Proučavanjem dokumentacije spisa i korišćenjem pravila i propisa koji uređuju ovu oblast utvrdio je da su članovi OŠ dobijali naređenje iz Kriznog štaba i prenosili potčinjenima tj. svim jedinicama na terenu. Operativnim štabom rukovodio je načelnik Bajrić i jedino je on bio nadelžan da izdaje direktna naređenja. Član OŠ koji je dežurao (u konkretnom smislu optuženi Jurišić) bio je dužan da prenosi naredbe komandanta (načelnika) ako se to od njega tražio, osim u slučaju kada bi izvršenje tog naređenja predstavljalo krivično delo. U tom slučaju bio je dužan da od komandanta zatraži da mu se pismeno izda takvo naređenje. Ukoliko nije bilo vremena za to mogao je da obavesti višu Komandu ili da odbije da izvrši takvo naređenje. U konkretnom slučaju, naređenje *na vatru odgovorite vatrom* mogao je da prenese samo jedinici na terenu na koju je vatra otvorena a ne svim jedinicama tako da se otvori vatra po celoj koloni, što se dogodilo. Otovaranje vatre po celoj koloni bila je bočna, unakrsna vatra tj. diverzantsko prepadno dejstvo u smislu klasične zasede. To znači da je osmišljena ideja i planirano dejstvo na kolonu ili je došlo do toga da se događaj istrkao kontoli pa je otvorena vatra na celu kolonu iako se to nije želelo. Na video snimku se vide vojnici TO i pripadnici MUP-a, ali to ne ukazuje na to da su oni osiguravali miran prolazak kolone jer oni su morali biti udaljeni jedan puškomet kako ne bi provocirali vojnike u koloni. Komandant Dubajić nije

pravilno procenio situaciju već je krenuo sa pretpostavkom da do napada neće doći. Mogao je krenuti noću kako bi umanjio snajperska dejstva, mogao je tražiti podršku ili organizovati da kolona krene u borbenom rasporedu. Oštećenja na vozilima ukazuje da se na kolonu pucalo iz bunkera, sa grada i krovova i to iz *zolja*, minobacača, snajepira i artiljerijskog oružja koje su imale (bosnaske) snage u okruženju. Takođe, pucano je na sanitetska vozila koja su posebno zaštićena Haškim i Ženevskim konvencijama. Da je došlo do napada na kolonu ukazuje i enormni, veliki gubitak snaga JNA u odnosu na TO i MUP. Na osnovu video snimaka utvrđeno je da razmak od prvog pucnja do opšte pucnjave manji od dve sekunde. Za to vreme optuženi nije mogao primiti tri poziva da se puca na kolonu i preneti naređenje *na vatru odgovoriti vatrom*.

Saslušanje veštaka prof. dr Slobodana Jovičića

Veštak je dopunio svoj nalaz i mišljenje, koje je obrazložio na prethodnom ročištu. Svedok Sinan Alić predao je Veću audioforenzički izveštaj video-snimka napada na kolonu, koji je obavio Centar iz San Franciska. Veštak je uporedio ovaj izveštaj sa svojim nalazom i utvrdio da nema drastičnih razlika, ali da je pomenuti izveštaj dosta sužene prilike. U pomenutom izveštaju stoji da je *lokacija prvih pucnjeva serevno od kamere* i da je *pretpostavka da je to pružje bilo unutar vozila ili zgrade, što je ometalo frekvenciju i određivanje tačnog mesta*.

Komentar:

Svedok Stublinčević je, najpre, rekao da je optuženog Jurišića viđao na sastanicima, ali da nisu lično razgovarali a zatim da ga ne poznaje iz tog perioda, ali da se imena seća. Nakon što mu je sudija Krstajić rekao da nikako nije mogao da sretne optuženog u tom periodu jer je penzionisan 1990. a mobilisan u aprilu 1992, kad svedok više nije bio u Tuzli, svedok je objasnio da mu je ime Jurišić poznato i da je osoba sa tim prezimenom dolazila u Komadnu, ali da ne zna o kom Jurišiću se radi. Svedok Mitrović je na video snimku prepoznao svoje vozilo kao i glas Muhameda Brkića.

Glavni pretres: 28. maj 2009.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Saslušanje veštaka prof. dr Slobodana Jovičića

Povodom razlika između njegovog i nalaza i mišljenja veštaka Milana Mladenovića, koji se odnose na isti predmet veštačenja - audio materijala tj. snimka početka punjave u Skojevskoj ulici, veštak je u potpunosti ostao pri svom nalazu i mišljenju.

Saslušanje veštaka dipl. inž. Milana Mladenovića

Predmet veštačenja veštaka bilo je utvrđivanje audio sadržaja tj. transkribovanje video snimaka izlaska kolone iz kasarne i početka pucnjave u Skojevskoj ulici u Tuzli. Veštak

je prihvatio nalaz i mišljenje veštaka prof.dr Slobodana Jovičića [videti izveštaj od 2. aprila 2009.].

Saslušanje veštaka prof. dr Željka Karana

Veštak je izjavio da je kao član Operativnog tima Vlade Republike Srpske za traženje nestalih lica 1999. godine učestvovao u ekshumaciji i identifikaciji posmrtnih ostataka na lokalitetu Trnovac i tamo identifikovao 27 ubijenih lica. Za ta lica postoji podatak da su bili pripadnici vojne kolone koji su nastradali 15.05.1992. godine u Tuzli. Veštak nije mogao da da podatak na koji način je utvrđeno da su identifikovana lica stradala u Tuzli. Naveo je da Goran Krčmar, njegov kolega iz Operativnog tima, može dati relevantne informacije vezane za taj podatak.

Komentar:

Veštak Milan Mladenović je prvi saslušan i tom prilikom je izjavio da ne može da garantuje za preciznost svake reči, ali da ostaje pri nalazu i mišljenju koji je sa svojim timom sačinio. Nakon saslušanja veštaka dr Slobodana Jovičića, veštak Mladenović je bez objašnjenja promenio iskaz i u potpunosti prihvatio mišljenje veštaka Jovičića. Prilikom odgovaranja na pitanja Veća i branilaca veštak Mladenović delovao je nesigurno i neubedljivo.

Glavni pretres: 22. jun 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka dr Zorana Stankovića

Svedok je bio u Komisiji za prikupljanje podataka o ratnim zločinima. Sredinom maja 1992. nalazio se u Sarajevu radi preuzimanja posmrtnih ostataka vojnika koji su stradali u Dobrovoljačkoj ulici. Kada je saznao šta se desilo u Skojevskoj ulici u Tuzli zajedno sa dva pomoćnika otišao je 20. maja u Bijeljino, gde su ih pripadnici vojske odvezi u kasarnu gde je bilo 30-ak tela u crnim vrećama. Trebalo je da izvrši obdukciju tih tela, ali kako nije bilo odgovarajuće opreme doneta je odluka da se tela koja nisu mogla biti identifikovana ili koja je trebalo sahraniti u Srbiji budu prebačena na VMA dok su ostala predana porodicama. Sledećeg dana, 21.05.1992, izvršio je obdukciju 9 prenetih tela i opremio ih je za sahranu. Od tih devet tela sedam je identifikovano odmah, dok se na identifikaciju preostala dva čekalo godinu dana. Identifikovani su: Đuranović (Sava) Robert, Mihajlović (Radovana) Milan, Vukojević (Anđelka) Savo, Despotović (Petra) Slavko, Mrkonjić (Ranka) Ranko, Bogdanović (Pera) Vladimir, Mihajlović (Radovana) Zoran, Josipović (Krsta) Mladen i Savić Dragan [njegovo ime nije navedeno u optužnici]. Bilo je leševa koji su na drugom mestu obrađeni i samo doveženi na VMA kako bi odatle odvoženi dalje. Za te leševe nije uradio obdukciju i ne zna koliko je takvih posmrtnih ostataka bilo.

Na ovom zadatku radio je kao dobrovoljac jer vojska nije bila zainteresovana da se taj slučaj razreši, kao ni Vojni sud, jer se radilo o licima koji su, po njima, stradali u borbama. U potvrdama o smrti koje je izdao navedeno je da su poginuli u Beogradu iz razloga što je potvrda bila neophodna radi obavljanja sahrane a ni jedan od organa iz Tuzle i Bijeljine nije izdao te potvrde.

Saslušanje svedoka Gorana Krčmara

Svedok je od juna 1993. godine šef Operativnog tima za nestala lica Republike Srpske. Radio je na prikupljanju podataka o nestalim vojnicima, koji su stradali 15. maja 1992. godine u Tuzli. U toku 1999. godine došao je do podataka da se u blizini Tuzle, na groblju Trnovac, nalazi masovna grobnica sa telima nekih od vojnika. Njegov tim je u više navrata pokušao da izvrši ekshumaciju, ali ih je lokalna vlast sprečavala. Sa druge strane, grobnica je bila maskirana sa pet, šest novih grobova. Trebalo je prvo dobiti saglasnost porodica za otkopavanje tih grobova. Nakon što su saglasnost dobili, 19.10.1999. godine ekshumirali su posmrtno ostatke 27 lica. Kostiju su bile spaljene i pomešane, ali su uspeli da putem DNK analize identifikuju 25 dok su dva tela i danas ostala neidentifikovana i to su najverovatnije Miroslav (Danila) i Lopatko i Ranko (Jovana) Lazić. Takođe, kasnije su pronađena tela još trojice vojnika i to su Ostoja Perić, Vlado Ilić i Danilo Cvjetković.

U toku rada dobio je spiskove poginulih i nestalih od nadležne vojne komande i drugih organa i odmah su vršene provere i utvrđeno je da nisu bili pouzdani. Tako je utvrdio da sledeća lica, koja su navedena u optužnici, nisu stradala tj. živi su ili nisu stradala u Tuzli 15. maja 1992. godine: Vojo (Draga) Blagojević, Vladimir (Pere) Bogdanović, Duško (Živana) Vasić, Žarko (Jovana) Gabrić, Željko (Miloša) Dangubić, Milanko (Dmitra) Đumić, Ranko (Đoke) Marković, Branislav (Dušana) Panić, Čedo (Vasilija) Stojanović, Gojko (Dmitra) Todorović i Stevo (Stojana) Tubić.

Utvrdio je 49 nespornih imena i to su:

1. **Blagojević Sime Vojo**
2. **Božić Ilije Gordan**
3. **Vasić Nenada Jovo**
4. **Vukojević Anđelko Sava**
5. **Gavrilović Radivoja Pero**
6. **Gajić Stanoja Nenad**
7. **Goranović Žarka Krsto**
8. **Goranović Žarka Vaskrsije**
9. **Davidović Nikole Božo**
10. **Despotović Pera Slavko**

11. Đokoć Jovan
12. Đurić Marka Zoran
13. Đurić Marka Milenko
14. Đuranović Save Robert
15. Đurić Ilije Živko
16. Đurić Milana Marko
17. Đurić Marka Živko
18. Zec Branilsava Draženko
19. Janjić Ljube Drago
20. Jovičić Milorada Mirko
21. Jokić Nikole Goran
22. Josipović Krste Mladen
23. Ilić Steve Vlado
24. Ilić Radovana Boško
25. Jovanović Živana Draško
26. Jurković Mirka Zoran
27. Kulišić Vase Milan
28. Latković Marka Slobodan
29. Lopatko Danila Miroslav
30. Ljubojević Stanimira Đordija
31. Lazić Jovana Ranko
32. Lukić Milana Ilija
33. Mekić Milenka Dragan
34. Marković Cvijetina Stojko
35. Mihajlović Radovana Zoran
36. Mihajlović Radovana Milan
37. Mrkonjić Ranka Ranko
38. Nedić Vaskrsija Milan
39. Perić Đorđa Ostoja
40. Petrović Sretka Boro
41. Zorajić Branka Božidar
42. Tadić Milorada Boro
43. Todorović Dušana Dragan
44. Todorović Luke Radomir
45. Tubić Jovana Jelenko
46. Cvetković Milana Živorad
47. Cvjetković Marka Danilo
48. Džokić Nike Jovan
49. Vujanović Ljubomira Cvetin

Osim njih posotji nekoliko sporinih imena kao što su: Đurić Dušana Rado, Božić Danila Miroslav, Đurić Dušana Rajko i Lukić Milorada Stevo i destak lica koja nisu nestala ali nisu identifikovana i nose oznaku *NN*. Lica čija je obdukcija vršena na VMA u Beogradu ne nazale se na njegovom sprisku [devet lica čija je imena naveo svedok Stanković].

Svedok je o ovom događaju danas prvi put govorio.

Saslušanje svedoka-oštećenog Branka Simića

Svedok je kao rezervista JNA mobilisan u aprilu 1992. godine. Bio je smešten u kasarni *Husinjska buna* u Tuzli. Dana 15.05.1992. dobili su naređenje da materijalno-tehnička sredstva utovare u kamione i odvezu prema Srbiji. Kolona je krenula oko 14:00 časova, ali je, iz njemu nepoznatih razloga, vraćena sa raskrsnice *Brčanska malta*. Kada se kolona vratila povremeno se pucalo u pravcu kasarne sa okolnih brda, ali vojnici nisu uzvraćali jer su dobili naređenje da ne pucaju. Sledeći polazak bio je oko 19:00 časova. Ubrzo je počela pucnjava, ali nije uspeo da vidi ko je pucao. Najpre je čuo pojedinačnu pa rafalnu pucnjavu, da bi na kraju bilo i eksplozija. Ranjen je kao i ostala šestorica vojnika u prikolici kamiona, ali je vozač Dobrosav Josipović ostao nepovređen tako da je uspeo da ih izvuče. Od posledica ranjavanja se onestvestio i kada se probudio bio je u bolnici u Bijeljini, gde je bio na lečenju devet meseci. Bio je ranjen u nogu od eksplozije i u plečku od metka.

Saslušanje svedoka-oštećenog Sretena Gajića

Svedok je rođeni brat poginulog rezerviste Nenada Gajića. Nenad je sa suprugom i dvoje dece živeo u Siminom Hanu, u blizini Tuzle. Dobrovoljno se prijavio jer je čuo da se plaća iseljavanje kasarne u Tuzli.

Saslušanje svedoka-oštećenog Rada Todovića

Svedok je kao rezervista mobilisan početkom marta 1992. godine. Raspoređen je u kasarnu *Husinjska buna* u Tuzli, gde je radio u tehničkoj radionici kao mehaničar i povremeno kao vozač. Dana 14. maja 1992. dobio je zadatak da mlade vojnike preveze do Bijeljine i da se nakon toga vrati u kasarnu. Vratio se sledećeg dana, 15. maja, oko 10:30 časova. Ubrzo je dobio naređenje da u njegov kamion TAM 150 utovari materijalno-tehnička sredstva. Kolona je krenula oko 14:00 časova, ali ju je policija vratila sa raskrsnice *Brčanska malta*. Primetio je oko kasarne lica sa naoružanjem, a bilo je i sporadične pucnjave. Kolona je ponovo krenula oko 19.00 časova. Sa njim u kamionu bio je aktivni vojnik Stojan Pantić. Kada su stigli do zgrade *Tehničkog pregleda* počela je pucnjava. Vozila ispred njih su stala. Neko je naredio da nastave dalje, tako da je on obišao dva, tri vozila i kada je stigao do raskrsnice video je zaustavljen kombi i pored njega desetak ubijenih vojnika. Video je jednog ranjenog vojnika koga je pogodio neko ko je bio sakriven iza vraća sa peskom. Prilikom sepolozije pogođene su gume na njegovom kamionu, cerada se zapalila a on je ranjen u glavu i ruku. Po kamionu je naviše pucano sa okolnih zgrada sa leve strane. Vojnik Stojan je bio teško ranjen, tako da ga je izvukao iz kamiona. Zaustavio je jedno civilno vozilo i zamolio vozača da ih preveze do bolnice. Usput su pokupili i ranjenog vojnika Radojicu Ilića. Odvezli su se do mesta Bare, gde je bio punkt vojne policije, gde im je jedna medicinska sestra pružila pomoć.

Nakon toga su prebačeni u bolnicu u Bijeljini, gde je bio na lečenju sedam, osam dana i još toliko u kasarni u Bijeljini.

Saslušanje svedoka Blagoja Stankića

Svedok je u maju 1992. bio inspektor milicije i član Operativnog štaba CJB Tuzla. Na čelu OŠ bio je Meho Bajrić a njegov zamenik bio je Mehmed Brkić. OŠ su činili komandiri svih policijskih stanica i penzionisani pripadnici policije koji su bili stručni i iskusni kao što su Budimir Nikolić i optuženi Ilija Jurišić. Cilj OŠ je bio da se sa JNA pronađu rešenja za prevazilaženje i smanjenje tenzija u gradu. Njegov zadatak je bio dežuranje u kancelariji načelnika i prikupljanje informacija sa terena radi održavanja javnog reda i mira i dostavljane tih informacija načelniku Bajriću. On je na osnovu tih podataka odlučivao šta da se konkretno preduzme, a u slučaju da nije bio dostupan zamenjivao ga je Muhamed Brkić. Svedok je često dežurao sa optuženim Jurišićem, i njihove smene trajale su od 07-19 i od 19-07 časova.

Dana 15. maja bio je raspoređen da dežura od 19:00 časova. Otišao je nešto ranije u zgradu SUP-a, negde oko 17:45 časova, i tamo je zatekao načelnika Bajrića, optuženog Jurišića i još dva, tri nepoznata lica. Tih dana se pričalo o evakuaciji JNA, trebalo je da se izvrši do 19. maja. Ipak, tog dana je saznao da će se primopredaja kasarne sa potpukovnikom Dubajiće izvršiti u toku dana. Tri lica su došla u civilu i obratili se načelniku Bajriću. Pitali su ga *Meša, jel idemo?* ali im je on rekao *ne idem ja, ali nek sa vama ide Stankić*. Pitao je ko su ti ljudi i on mu je rekao da su to Jasmin Imamović, sekretar opštine, Enver Deibegović, komandant TO, i Benjamin Fišeković. Kada su stigli do kasarne videli su da nema dežurnog vojnika. Parkirali su se, vozač je ostao a njih četvorica su krenuli u pravcu zgrade uprave. Zaustavio ih je jedan vojnik i sproveo do komandanta Dubajića. Dubajić i Delibegović su se svađali. Dubajić je govorio *Envere, vi hoćete da nas napadnete* dok je Delibegović odgovara *nećemo, već smo se sve dogovorili, stojim iza toga da ćete izaći bezbedno*. Svedok se obratio Dubajiću i rekao mu da će otići u SUP i izdejstvovati pratnju za kolonu. Imamović je podržao taj predlog na šta im je Dubajić odgovorio da imaju rok od 15 minuta i da će kolona krenuti u 18:40 časova. Imamović i on pronašli su Bajrića i saopštili mu da je su obećali pratnju za kolonu. Bajrić mu je rekao da preduzme sve što misli da treba i organizuje pratnju. Naišli su na policajca Sreća Mitrovića i rekao mu da njegovim vozilom idu da isprete kolonu. Dogovorili su se da Srećko bude na čelu kolone i upali rotaciono svetlo dok je svedok trebalo da bude na začelju. Kada je kolona krenula komandant Dubajić seo je u četvrto ili peto vozilo. Ubrzo se pojavio Muhamed Brkić, bio je videno iznenađen kada ga je video i pitao ga je šta radi u kasarni. Odovorio mu je da je tu po odobrenju načelnika Bajrića. Brkić je ostao u kasarni dok su svedok i Jasmin ušli u jedno vozilo i napustili krug kasarne.

Kada su stigli do zgrade *Tehničkog pregleda* čuo je preko radio veze da Muhamed Brkić obaveštava Štab da je poslednje vozilo napustilo kasarnu. Bio je začuđen jer je iza njega bilo još vozila. Ubrzo neki nepoznati glas javlja Štabu i kaže da *iz zadnjih vojnih vozila*

se puca i ima ranjenih i mrtvih. Kako je bio na kraju kolone oslušnuo je ali nije čuo nikakvu pucnjavu. Isti glas se ponovo javlja *nisam razumio, ponovite* i tada optuženi Jurišić prenosi naredbu *na vatru odgovorite vatrom.* Tek u tom trenutku čuo je paljbu sa svih strana. Optuženi je bio iskusan policajac i on ne bi samoinicijativno izdao naređenje, već je verovatno dobio naređenje koje je preneo. Kada su stigli do Siminog Hana isključili su se iz kolone. Otišli su do jedne kuće i tu čuli priče o napadu na kolonu. Ujutru je došao njegov kum i svedok se kod njega presvukao u civilnu odeću. Rekao je nekim ljudima da Jasmina sprovedu i predaju policiji. Tog dana svedok je napustio Tuzlu i pridružio se supruzi i deci.

Predlozi Odbrane

Odbrana je predložila da se postupak prekine i predmet vrati u fazu istrage s obzirom da se na glavnom pretresu izvode istražne radnje, kao što je utvrđivanje broja stradalih i po prvi put ispituju veoma važni svedoci kao što je Goran Krčmar. Takođe, obrana je predložila da se prema optuženim Jurišiću ukine pritvor.

Odluke Veća

Veće odbilo predlog odbrane za ukidanje pritvora jer smatra da i dalje stoje razlozi zbog kojih je pritvor određen. Takođe, Veće je odbilo predlog odbrane da se postupak obustavi i predmet vrati u fazu istrage.

Glavni pretres: 01. septembar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Mehe Bajrića

Svedok je 1992. godine bio načelnik Stanice javne bezbednosti u Tuzli. Postojale su ukupno tri stanice milicije, ali nakon što je na osnovu odluke Prijedsedništva od 19.09.1991. mobilisan celokupni rezervni sastav milicije formirane su nove stanice milicije, tako da ih je bilo ukupno šest i jedna zadužena za regulisanje saobraćaja. U aprilu 1992. doneta je odluka da se u svim mesnim zajednicama formiraju rezervne stanice milicije. Zbog povećanog broja stanica i obima posla formirao je Operativni štab, koji su činili visoko moralni i stručni kadrovi bez obzira na nacionalnost. Ukupno je bilo 17 članova, među kojima je bio i optuženi Ilija Jurišić. OŠ je imao savetodavnu, informacionu i koordinacionu funkciju, tako da njegovi članovi nisu imali ovlašćenja da izdaju naredbe.

Glavni zadatak milicije bio je održavanje javnog reda i mira, kao i da se očuvaju dobri međunacionalni odnosi, koji su u susednim opštinama već bili narušeni. Policija je imala dobru saradnju i koordinaciju sa vojskom, čak je sa vojnom policijom držala zajedničke punktove. Ipak, milicija nije bili tesno povezana sa vojskom i odlika na osnovu koje je JNA trebalo da napusti kasarnu u Tuzli nije mu bila poznata. Bilo je nekih operativnih saznanja, ali to ga je interesovalo samo u tom smislu da policija teba da onemogućiti incidente.

Dana 15.05.1992. kada je došao na posao stražar iz Okružnog zatvora Tuzla rekao mu da su rezervisti JNA provalili u skladište Teritorijalne odbrane na Kozlovucu i utovaruju oružje. U to vreme TO nije bila formirana, tako da su sva materijalno-tehnička sredstva bila pod kontrolom JNA. Oko 14:00 časova otišao je u kasarnu kod komandanta Dubajića i predložio mu je da se formira zajednička komisija koja bi utvrdila šta se dogodilo i obezbedila lice mesta. Kada se vratio sa tog sastanaka odlučeno je da se spreči otuđenje tog oružja i izlazak iz Tuzle. Kod komandanta je ponovo otišao oko 16:30 časova. Iznenadilo ga je stanje u kasarni. Portirnica je bila prazna i vladala je čudna atmosfera koja ga je plašila. Pitao je komandanta Dubajića kojim pravcem će se vojska povlačiti, ali on o tome nije ništa rekao. Svedok se zadržao kratko i nije saznao ni za satnicu polaska kolone niti za pravac njenog kretanja. Vratio se u svoju kancelariju, gde je i dobio prve informacije o pucnjavi.

U njegovoj kancelariji nalazila se dežurana i tog popodneva na sredstvima veze dežurao je optuženi Ilija Jurišić. Osim njih dvojice, bio je prisutan Budimir Nikolić, takođe jedan od članova OŠ. Oko 18:45 časova dobili su informaciju da je kolona JNA formirana i da se u njoj nalaze Enver Delibegović i Jasmin Imamović jer ih je komandant Dubajić zadržao kao taoce. U kancelariji se nalazio mali televizor preko koga su pratili početak izlaska kolone. Videli su da je prvih 30-ak vozila bezbedno prošlo, zatim su videli jedno milicijsko vozilo a zatim još 10-ak vozila vojske koja mirno prolaze. Utom dobijaju obaveštenje od Ivice Ivkovića da vojska puca na rezervnu stanicu milicije kod benzinske stanice. Bili su iznenađeni jer su očekivali da povlačenje vojske prođe mirno. Javili su se komandiri i sa Brčanske Malte i Slavinovića da vojska puca i tada i na televiziji čuju pucnjavu. Tražili su pomoć i pitali šta da rade jer nisu dobili nikakvo naređenje kako da postupe u takvoj situaciji. Ukupno su primili pet poziva, prvo obaveštenje i još četiri molbe za pomoć. Iako se komandiri nisu predstavljali, prepoznao je njihove glasove jer su dugo saradivali. Svestan da se na raskrnci Brčanska Malta nazal i građani rekao je optuženom Jurišiću da prenese da se *na vatru odgovori vatrom*. Nakon toga je otišao u Prijedседništvo kako bi se organizovalo smirivanje situacije i za tu priliku je formiran poseban tim. Vatrogasci su pokušali da ugase vatru koja se širila nakon eksplozija. Putem megafona pozivano je da se prekine pucnjava, a putem sredstava informisanja mobilisani su doktori i drugo medicinsko osoblje kako bi se prižila pomoć ranjenima. Tom prilikom poginula su dvojica policajaca, jedan je kasnije podlegao povredama i dvadesetak ljudi je ranjeno, među kojima je bilo i jedno dete.

Predlog odbrane

Odbrana optuženog Jurišića predložila je, s obzirom na sadržinu iskaza danas saslušanog svedoka, ukidanje pritvora i ponudila garancije da optuženi puštanjem na slobodu neće ometati krivični postupak i koje isključuju opasnost od bekstva. Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se optuženom Jurišiću ukine pritvor jer smatra da još uvek postoje razlozi zbog kojih je prihvoren određen.

Komentar:

Iako postoje izvesne razlike u iskazu ovog svedoka i odbrane optuženog Ilije Jurišćea, kao i u iskazima drugih svedoka koji su imali saznanja o aktivnostima optuženog u maju 1992. godine, te razlike nisu suštinske prirode. Svedok je potvrdio da je optuženi Jurišćić bio član Operativnog štaba, koji je formiran kao savetodavno, informativno i koordinacijsko telo. Ipak, optuženi nije bio ovlašćeni sarađiva sa ovlašćenjima izdavanja naredbi svim naoružanim formacijama na teritoriji Tuzle. Optuženi nije izdao niti je mogao izdati naredbu za otvaranje vatre iz svog raspoloživog oružja po središnjem delu kolone JNA, koja se povlačila iz Tuzle i prolazila kroz Skojevsku ulicu i raskrscopicu Brčanska Malta, već je nakon što je dobio obaveštenja da vojska iz kolone puca po objektima, civilima i polici preneo naređenje Mehe Bajrića *na vatru odgovorite vatrom*.

Glavni pretres: 02. septembar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećenog Mladena Nedića

Svedok je 1992. godine, zajedno sa svojim bratom Milanom Nedićem, mobilisan kao rezervista i raspoređen u kasarnu u Tuzli. Dana 15.05.1992. u 14:14 časova uspeo je da kamionom izađe iz kasarne. Na Šićkom je video barikade, vreće sa peskom i četiri naoružana pripadnika TO. Tog dana u koloni JNA koja je napuštala Tuzlu poginuo je njegov brat Milan, rođen 1956. godine u Šižju.

Saslušanje svedoka oštećenog Nikole Davidovića

Svedok je otac stradalog vojnika Boža Davidovića, rođenog 7.01.1973. godine. Iako optuženog ne poznaje, pridružuje se krivičnom gonjenju.

Saslušanje svedoka oštećenog Ljubana Todorovića

Svedok je brat stradalog rezerviste Radomira Todorovića, rođenog 1955. godine. Optuženog ne poznaje, čuo je o njemu iz medija.

Saslušanje svedoka oštećene Borke Tadić

Svedokinja je supruga stradalog rezerviste Bora Tadića, rođenog 1964. godine, sa kojim ima jednu kćerku.

Saslušanje svedoka oštećene Ljiljane Božić

Svedokinja je supruga stradalog rezerviste Gordana Božića, rođenog 1964. godine, sa kojim ima troje dece.

Saslušanje svedoka oštećenog Krsta Josipovića

Svedok je otac stradalog vojnika Mladena Josipovića, rođenog 27.07.1965. godine.

Saslušanje svedoka oštećene Cvijete Mihajlović

Svedokinja je sestra stradalog vojnika Ilije Lukića, rođenog 1964. godine. Ilija nije bio oženjen i nije imao dece.

Saslušanje svedoka oštećenog Marka Latkovića

Svedok je otac stradalog Slobodana Latkovića, rođenog 1973. godine, koji se u Tuzli nalazio na redovnom otsluženju vojnog roka.

Saslušanje svedoka oštećenog Jovana Lazića

Svedok je otac stradalog Ranka Lazića, rođenog 29.09.1973. godine, koji se u Tuzli nalazio na redovnom otsluženju vojnog roka.

Saslušanje svedoka oštećene Kosane Marković

Svedokinja je kćerka stradalog rezerviste Stojka Markovića, rođenog 1962. godine. Stojko je živeo sa suprugom i dve kćerke.

Saslušanje svedoka oštećene Stane Jurković

Svedokinja je majka poginulog Zorana Jurkovića, starog 30 godina. Zoran je bio profesor fizičke kulture i radio je kao trener pri vojsci. Uvijen je u automobilu zajedno sa još dvojicom vojnika. Njihova tela su izgorela. Njegovo telo pronađeno je na groblju Trnovac.

Saslušanje svedoka oštećene Cvije Cvjetković

Svedokinja je majka stradalog Danila Cvjetkovića, rođenog 1972. godine, koji se u Tuzli nalazio na redovnom otsluženju vojnog roka.

Saslušanje svedoka oštećene Draženke Popović

Svedokinja je kćerka stradalog rezerviste Milana Kulišića, rođenog 1946. godine.

Komentar:

Svi svedoci oštećeni su radi svedočenja došli iz Bosne i Hercegovine.

Glavni pretres: 3. septembar 2009.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Saslušanje veštaka prof. dr Đorđa Alempijevića

Veštak je specijalsista sudske medicine, predmet njegovog veštačenja bilo je tumačenje sedam obdukcijjskih nalaza, sačinjenih za posmrtno ostatke koji su ekshumirani na lokaciji *Trnavac*. Na posmrtnim ostacima ne postoji povreda za koju se može decidno tvrditi da je nastala usled dejstva rasprskavajućeg eksplozivnog sredstva. Takođe, nije našao niti može sa sigurnošću tvrditi postojanje povrede čiji je uzrok izlaganje ekstremno visokim temperaturama.

Saslušanje svedoka Predraga Bogdanovića

Svedok nije član porodice ni jednog pripadnika JNA koji je stradao u koloni koja je napadnuta prilikom povlačenja iz Tuzle 15.05.1992. Svedoku je poginuo brat Bogdanović Vladimir, ali se to dogodilo 1. juna 1992. godine.

Predlog odbrane

Odbrana opuženog Jurišića predložila je ukidanje pritvora, ali se tužilac protivio ovom predlogu. Sudsko veće je odbilo predlog odbrane jer smatra da još uvek postoje razlozi zbog kojih je prihvoren određen.

Glavni pretres: 21. septembar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Izmenjena optužnica²

Optuženi se tereti da je 15.05.1992. godine u Tuzli, kao pripadnik Bošnjačke i Hrvatske strane u sukobu, u svojstvu dežurnog u Operativnom štabu Centra javna bezbednosti u Tuzli, sa ovlašćenjem izdavanja naredbi svim naoružanim formacijama ove strane u sukobu na području Tuzle, postupajući suprotno ranije postignutom sporazumu između BiH i SRJ o mirnom povlačenju JNA sa teritorije BiH na teritoriju SRJ i suprotno postignutom sporazumu između predstavnika civilne i vojne vlasti Tuzle, oko 19 časova u vremenu dok je obavljao dužnost dežurnog u OŠ **nakon prijema naredbe za napad od pretpostavljenog starešine, komandanta OŠ i načelnika SJB Tuzla Mehe Bajrića, putem radio veze iz OŠ neposredno izdao naredbu za napad svim naoružanim jedinicama bošnjačko-hrvatskih snaga i to pripadnicima TO, CJB i Patriotske lige**, u trenutku kada je odvojeni drugi deo kolone mirno prozlezio kroz Skojevsku ulicu i raskrslu *Brčanska malta*, kojom prilikom je lišen života najmanje 51 pripadnik JNA dok je najmanje 50 pripadnika JNA ranjeno, čime je učinio krivično delo upotreba nedozvoljenih sredstava borbe iz člana 148. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ SFRJ.

---

² Podneta Sudu 18.09.2009. godine

Izvođenje materijalnih dokaza

U nastavku dokaznog postupka pročitani su sledeći materijalni dokazi:

- spisak poginulih pripadnika JNA u koloni 15.05.1992. godine u Skojovskoj ulici u Tuzli, koji je sastavljen od strane pukovnika Danila Simića
- rešenje Vojnog suda u Beogradu od 23.04.2004. godine kojim se oglašava stvarno i mesno nenadležan u predmetu protiv okrivljenih Muhameda Brkića, Mehmeda Bajrića, Ilije Jurišića, Envera Delibegovića, Fruka Prcića i Selima Bešliagića
- dopis Tužilaštva BiH, Odjela za ratne zločine Sarajevo od 13.09.2006. da je u momentu kada je zapimilo krivičnu prijavu Okružnog tužilaštva Bijeljine vodilo dve istrage protiv Faruka Prcića i Ahmeta Zaimovića zbog ratnog zločina protiv civilnog stanovništva
- rešenje o sprovođenju istrage protiv Selima Bešliagića, Envera Delibegovića, Mehe Barića, Muhameda Brkića, Ilije Jurišića, Budimira Nikolića od 27.10.2006. godine kao i naredba za izdavanje poternice na osnovu ovog rešenja
- spisak od 07.02.2001. u kojoj se navode imena i adrese poginulih i ranjenih u Tuzli 15.05.1992. godine
- knjiga Želimira Mladenovića *Od oaze mira do muslimanske Tuzle*
- odluka o povlačenju jedinica JNA sa teritorije BiH od 27.04.1992.
- neredenje o sprovođenju odluke o povlačenju jedinica JNA sa teritorije BiH Prijedsedništva za narodnu odbranu od 29.04.1992. godine
- neredenje o sprovođenju odluke o povlačenju jedinica JNA sa teritorije BiH od 29.04.1992. godine upućeno centrima i stanicima javne bezbjednosti
- zapisnik o saslušanju svedoka Milutina Ristića Osnovnog suda u Bijeljini od 21.05.1996. godine
- novinski članak lista *Novosti* od 24.11.1994. *Tuzla, grad jada i očaja* koji je napisao Želimir Mladenović
- plan grada Tuzle sa rasporedom objekata, potreban za razumevanje incidenta od 15.05.1992. godine
- stanje naoružanja i opreme CJB Tuzla, izvod Kriznog štaba Opštinskog skeretarijata za unutrašnje poslove Tuzla od 04.05.1992. godine
- odluka Kriznog štaba Prijedsedništva opštine Tuzla od 25.05.1992. godine, kojom se proširuje sastav Kriznog štaba za dva dosadašnja člana Operativnog štaba
- dopis Selima Bešliagića od 21.04.1992. Ministarstvu unutrašnjih poslova
- naredba komandanta Mileta Dubajića od 05.05.1992. godine, vezano za zabranu iseljavanja stanovništva sposobnog za borbu
- članak lista SAO Semberije i Majevice *Istina za napad na Tuzlu*
- uverenje MUP-a, CJB Tuzla od 11.04.1996. da je Ilija Jurišić bio pripadnik rezervnog sastava policije od 06.04.1992. do 11.02.1994. godine, angažovan na poslovima člana Operativnog štaba od 06.04.1992. do 25.05.1992. godine
- rešenje MUP-a Sarajevo od 26.06.1991. o prestanku rada Ilije Jurišića u ovom ministarstvu
- dopis Kompanije *Novosti* kojim izveštavaju Sud da Želimir Mladenović nikada nije bio zaposlen u listu *Novosti*
- iskaz zvedoka Borka Sorajića od 09.08.1997. godine

- zapisnik o saslušanju svedoka Radivoja Pavlovića Okružnog suda u Beogradu
- kartice nestalih lica Operativnog tima za traženje nestalih lica
- nalazi i mišljenje sudskog vetaka dr Đorđa Alimpijevića od 19.06.2009.
- obdukcioni zapisnici sa fotodokumentacijom primeljeni od svedoka dr Zorana Stankovića
- zapisnik o saslušanju svedoka Trivana Modrakovića od 10.04.1997. Okružnog suda u Bijeljini
- zapisnik o saslušanju svedoka Ive Savić od 09.04.1997. Okružnog suda u Bijeljini
- zapisnik o saslušanju svedoka Ilije Đurića od 09.04.1997. Okružnog suda u Bijeljini
- iskaz svedoka Gagić Nenada od 06.09.2007. godine
- iskaz svedoka Milutina Ristića od 06.09.2007. godine.

Predlozi Odbrane

Odbrana je predložila izvođenje sledećih dokaza:

- saslušanje okrivljenih iz izdvojenog postupka, kao i direktora policije Milorad Veljković
- saslušanje svedoka Milana Stublinčevića čemu će prisustvovati odgovarajući veštak
- čitanje feljtona iz *Fronta slobode* – kazivanje Mehe Bajrića
- čitanje pregleda paravojnog organizovanja u zoni odgovornosti 17. Korpusa i pregleda formiranih i identifikovanih paravojnih formacija
- čitanje odluke za dejstvo Komande
- saslušanje svedoka oštećenog Mata Zrinića, koji je ranjen u koloni kao pripadnik JNA, ali koji ima saznanja koja mogu razjasniti činjenično stanje
- saslušanje Selima Bešlagića o činjenici da li je optuženi Ilija Jurišić bio član pregovaračkog tima ili je na bilo koji način bio upoznat sa odlukama pregovaračkog tima
- saslušanje Jasmina Imamovića, Envera Delibegovića i Benjamina Fišekovića kao učesnika u koloni
- saslušanje komandira policije sa terena koji mogu odgovoriti da li je izdata komanda za napad ili dobranu tj. da li je vojska prva otvorila vatru
- saslušanje Budimira Nikolića, Nikole Slavujice i Zlatana Cuvaja, koji su se 15.05.1992. nalazili u kancelariji načelnika CJB Tuzla i mogu posvedočiti o okolnostima izdavanja naredbe
- čitanje dokumenta koji sadrži podatke o ovlašćenju radnika stanica javne bezbjednosti

Odluka Veća

Veće je prihvatilo predlog da se pročita pregled paravojnog organizovanja u zoni odgovornosti 17. Korpusa, pregled formiranih i identifikovanih paravojnih formacija i plan rada tj. odluke za dejstvo Komande, dok su ostali predlozi odbijeni jer je činjenično stanje dovoljno rasvetljeno i nije nepotrebno izvođenje novih dokaza.

Završna reč stranaka

Završna reč tužioca

Tužilaštvo smatra da je brojnim dokazima izvedenim na glavnom pretresu na nesumnjiv način potvrđenja precizirana optužnica. Utvrđeno je da je u inkriminisano vreme postojao oružani sukob između naoružanih formacija bošnjačkog i hrvatskog naroda, sa jedne strane, i Jugosloveske narodne armije, sa druge strane. Između predstavnika RBiH i SRJ sklopljen je sporazum o mirnom povlačenju i izmeštanju JNA sa teritorije BiH na teritoriju SRJ. U tom cilju je Prijedsedništvo RBiH donelo odgovarajuću odluku, radi čijeg sprovođenja su izdata naređenja od strane MUP-a. Na teritoriji opštine Tuzla nalazila se kasarne Husinjska buna, na čelu sa komandantom Miletom Dubajićem. On je vodio pregovore sa predstavnicima civilne vlasti i dogovoreno je da kolona JNA bude izmeštena pravcem kasarna-Skojevska ulica-raskrsnica Brčanska malta-Simin Han-Bijeljina-SRJ. Optuženi Ilija Jurišić, kao član Operativnog štaba, bio je upoznat sa pregovorima i znao je za postojanje sporazuma o povlačenju. Za vreme pregovora u tajnosti je pripreman napad na kolonu o čemu svedoče svedoci Ugo Novković, Abdulah Mandžo i Mile Dubajić. Takođe, na to upućuje naređenje Kriznog Štaba Tuzla od 4.05.1992. i izveštaji komandira ratnih policijskih stanica Sjenjak, Slavinovići, Simin Han i Brčanska malta, koji govore gde su smeštena mitraljeska i snajperska gnezda kako bi se pratilo kretanje vojnika. Osnovan je Operativni štab (OŠ), koji je bio jedinstvena komanda svih naoružanih formacija. OŠ je bio u vezi sa Kriznim štabom preko načelnika Mehe Bajrića. Optuženi optuženi Jurišić bio je član OŠ i učestvovao je na sastancima što potvrđuje više materijalnih dokaza. U OŠ je bila formirana dežurana, u kojoj je često dežurao sam optuženi Jurišić.

Dana 15.05.1992. od 14 časova optuženi se nalazio na dežurstvu. Marševska kolona JNA krenula je iz kasarne nešto pre 19 časova i na čelu se nalazilo jedno policijsko vozilo. Prvi deo kolone od 30-ak vozila, koji je pratilo još jedno policijsko vozilo, neometano je prošao raskrnicu *Brčanska malta*. Drugi deo kolone, koji je malo zaostao, nije bio u pratnji policije. I pored toga što nije utvrđeno koji je bio dogovoreni znak da je prvi deo kolone prošao, on je sigurno postojao. Izlazak kolone sniman je iz studija koji se nalazio na terasi obližnje zgrade i snimak je išao direktno u program. Optuženi je zajedno sa komandantom Mehom Bajrićem i Budimirom Nikolićem pratio prenos u kancelariji načelnika i nakon što je prvi deo kolone prošao komandat Bajrić je tražio od optuženog Ilije Jurišića da izda naredbu za otvaranje vatre na marševsku kolonu. Optuženi Ilija izvršio je naređenje bez razmišljanja. Napad je započeo tako što su snajperisti prvo gađali vozače kako bi zaustavili vojna vozila. Vozila koja su uspela da prođu Skojesku ulicu neletela su na nagazne mine. To potvrđuje u svom nalazu i mišljenju veštak dr Mile Stojković, koji kaže da se radilo o dobro osmišljenoj i organizovanoj akciji i da je masovna unakrsna paljba izazvala dezorijentaciju i razbijanje kolone. Isto potvrđuje i veći broj saslušanih svedoka. Tom prilikom ubijen je najmanje 51 vojnik JNA dok je najmanje 50

ranjeno. Takođe, uništen je veći broj vojnih vozila, među kojima je bilo i vidno obeleženih sanitetskih vozila.

Bitna uloga optuženog Jurišića u ovom događaju nije umanjena time što izvorna naredba nije njegova. Znajući za sporazum i da se time krše pravila međunarodnog prava, trebalo je da odbije izvršenje naredbi ili zatraži dodatne objašnjenja. Odbrana optuženog ne stoji. On kaže da je pre naredbe bio obavešten da vojska puca, ali da se nije oglašavao jer nije uspeo da pronađe i o tome obavesti komandanta Mehu Bajrića. Čak je prilazio prozoru i pokušavao da čuje pucjavu. Nakon svedočenja svedoka Bajrića na glavnom pretresu, optuženi Jurišić je promenio odbranu na taj način što kaže da je zajedno sa komandantom Bajrićem i Budimirom Nikolićem bio zajedno u kancelariji i da su na tv-u pratili šta se dešava. Iako je bio svestan posledice izdate naredbe, kao dežurni o tome nije napisao ni jedan izveštaj niti službenu belešku.

Tužilac je predložio da Sud optuženog Jurišića oglasi krivim i kazni po zakonu, a da prilikom odmeravanja kazne uzme u obzir otežavajuću okolnost da je u ovom incidentu stradao veliki broj vojnika, kao i da su uništena vidno obeležena sanitetska vozila, koja su bila posebno zaštićena međunarodnim pravom.

